

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A TOTALLY GRIPPING CRIME THRILLER

GREGG OLSEN

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

WATER'S EDGE

DETECTIVE MEGAN CARPENTER BOOK 2

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SU ÖNÜ

TAMAMEN HEYECAN VERİCİ BİR SUÇ GERİLİMİ

GREGG OLSEN'IN KİTAPLARI

Dedektif Megan Carpenter'ın Snow

Creek serisi

Su kenarı

Yanımda yatan

Yaptığı son şey

Yağmurun Sesi (Nicola Foster'dan Gerilim Kitap 1)

Sessizliğin Ağırlığı (Nicola Foster'dan Gerilim Kitap

2)

Sesli olarak mevcuttur

Dedektif Megan Carpenter serisi

Snow Creek (Birleşik Krallık ve ABD'de mevcuttur)

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Bölüm 49

Bölüm 50

Bölüm 51

Bölüm 52

Bölüm 53

Bölüm 54

Gregg'den daha fazlasını

dinleyin Gregg Olsen'in

kitapları Gregg Snow

Creek'ten bir mektup

Teşekkür ederim.

*
—

Her gün hayatını en iyi şekilde yaşıyan Paul Marinucci için.

BİR

Köşelerdeki sokak lambaları loştu. Genç erkekler -çoğunlukla gençler- arka bahçelerde ya da evlerin arasında küçük gruplar halinde durmuş sigara içiyor, gülüşüyor, sanki bölgelerine girmeye cesaret ediyormuş gibi yanından geçen küçük arabaya bakıyorlardı. Şehrin bu kısmı hakkında konuşulanları duymuştu. Gazetelerdeki haberleri okumuş ve televizyondaki ham görüntüleri görmüştü. Ve yine de gelmişti. Daveti çok utangaç, mahcup ve çekiciydi.

Meyhanedeki vardiyasından sonra eve koştu, duş aldı ve vücudunu vurgulayacak ve kızıl saçlarını öne çıkaracak bir kıyafet seçmeden önce birkaç farklı kıyafet denedi.

Yeşil.

Bu onun en sevdiği renkti. Aynada kendini inceledi. Bir ya da iki kez kendisine güzel, hatta hoş denmişti. Ancak, ayık olanlar tarafından asla.

Ya da özellikle güzel olanı.

O gece ona güzelim dedi.

Şehir merkezinde bir kafede çalıştı ve meyhanede vardiyalı çalışmaya başladı. Sandpiper'da bahşişler daha iyiydi ama müşteriler dibe vurmuştu. Kafe Yeni Çağ kaçıkları ve yazar özentileriyle doluydu. Old Whiskey Mill'de sarhoşlar ve daha fazla sarhoş vardı ve polislerin takıldığı bir yerdi. Sarhoşlar kahve içenlerden daha cömertti.

Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve onu düşündü.

Tanıdık geliyordu. Çok tanıdık değil. Sadece konuştuğunda ona doğru eğilmesini sağlayacak kadar. Bir Jack Daniel's sipariş etti ve ona gülümsedi. "Seni bir yerden mi tanıyorum?" gibi bir şey söyledi. Ünlü müsün?"

Dudaklarından çıktığı anda kendini aptal bir kız öğrenci gibi hissetti.

"Korkarım ki hayır. Sizin gibi güzel bir kadını hatırlayacağıma eminim."

Bu çok eski ve yıpranmış bir ifadeydi ama yüzü kızardı.

Ve yine de oradaydı: gerçek bir kızarma, Tanrı'ya karşı dürüst.

Ona şehirde çalışıp çalışmadığını sorduğunu ve onun da yüzünü ekşitmeden cevap verdiğini hatırlıyordu.

"CIA için çalışıyorum."

Kadın gözlerini kırptırdı ve bir şey söylemek üzereydi ki, adam güldü ve CIA'in Amerika Aşçılık Enstitüsü anlamına geldiğini söyledi. CIA. İş arayan bir şefti. Napa Vadisi, Kaliforniya'daki Amerika Aşçılık Enstitüsü'nden yeni mezun olmuştu. Onun için özel bir şeyler hazırlayacağını söyledi.

Utangaç bir şekilde hala evde babasıyla birlikte yaşadığını ve babasının onlarla birlikte yemek yemesinin bir sakıncası olup olmadığını sordu.

Bu onun karar vermesini sağladı. Neredeyse reddettiği için kendini aptal gibi hissetti. Uzun zamandır kimseyle çıkmamıştı. Özellikle de yeni tanıştığı biriyle. Çok çabuk evet demişti. Şimdi pişmanlık duyuyordu. Onun yanlış bir fikre kapılmasını istemiyordu.

Ya da belki o yapmıştır?

Annesi hâlâ hayatında olsaydı ne diyeceğini biliyordu. "Leann Truitt, ne düşünüyordun?" Bu annesinin en sevdiği sözlerden biriydi; yaralamak için söylenmiş bir söz. Bazen düşünmediği doğrudu ama o artık yetişkin bir kadındı.

"Kapa çeneni anne," dedi kendi kendine. "Ne düşündüğümü yakında öğreneceğiz."

Ev köşedeydi ve kuzeye bakıyordu. Acil olarak bir reformuna ihtiyacı vardı ve tam olarak onun gibiydi

tarif etti. Ama köşeyi döndüğünde midesi bulandı. Kalın sarı perdelerin ardındaki titrek ışık dışında ev karanlıktı. Boş görünüyordu. Gösterge panelindeki saate baktı, erken geldiğini düşünüyordu ama aslında birkaç dakika geç kalmıştı.

Arabayı park etti ve kaldırımın çatlak betonu üzerinden yan kapıya doğru yürüdü. Siyah bir mandalı kaldırdı ve kapıyı açtı. Kapıya orijinal bir taş yol uzanıyordu. Tuğlalar yeşil yosunlarla kaplıydı ve topuklu ayakkabılarının kaymasını önlemek için dikkatli adım atması gerekiyordu. Bileğini burkarsa çalışamayacaktı - ve daha da kötüsü, o muhteşem akşamı kaçıracaktı.

Yine de bir şey içini kemirdi; küçük bir şüphe doğdu.

Kapı zilini aradı ama yoktu; kapı tokmağı bile yoktu. Kapıyı çalmak için elini kaldırdı ve tereddüt etti. Ya babası akşam yemeğine gelmesini onaylamazsa? Burası eskiden de eskiydi. Küf ve çürük kokuyordu. Ona babasının kira depolarından birini hatırlatıyordu.

"Ben bakarım baba," dedi içeriden bir ses.

Ayak sesleri duydu. Camın arkasında bir gölge belirdi ve kapı açıldı.

Elini tuttu ve onu karanlık antreye götürdü.

Gözleri alıştı ve geniş koridorun her iki duvarının da kutularla, giysi ve bebek yığınlarıyla, elektrikli aletlerle ve lambalarla dolu olduğunu görebildi. Dar bir yol vardı ve bu yol karmaşanın içinden geçiyordu. Sonra yapışkan bir şeye bastı. İçinden adrenalin fışkırdı. Yanlış bir şeyler vardı.

"Belki de..." demeyi başarmıştı ki, adam dönüp yüzüne bir yumruk indirdi.

İKİ

Jefferson County Şerif Ofisi'ndeki masamda oturuyorum ve arkamdaki duvarda engebeli Olimpiyat Dağları'nın posterleri asılı. Sol tarafımda Şerif Gray'in ofisini görebiliyorum. Kapı açık ve döner koltuğunda arkasına yaslanmış, ağırlığını her kaydırıldığında yaylar gıcırıyor.

Çok sinir bozucu.

Bu sandalyenin CIA tarafından en azılı teröristlerden itiraf almak için kullanılabileceğine yemin edebilirim. Bir kutu WD-40 alıp yayları temizlemek istiyorum.

Ama ben değilim.

Masamın yanındaki sandalyede oturan üstü başı dağınık kadına dönüyorum. Bir koluyla bir çocuğu tutuyor, diğer koluyla da sekiz yaşındaki seri katil eğitimini engellemeye çalışıyor.

"Bayan Gamble, sorgu odasına gidiyoruz," diyorum, kısmen onu daha fazla utandırmak istemediğim için, kısmen de oğlu orada duvarlardan sekebileceği için. Gerçekten. Çocuk sorgu odasında yumuşak oyuncaklar, halılar, ses geçirmez duvarlar, istilacı orkaların posterleri, Köpek Devriyesi, deniz fenerleri var.

Bayan Gamble neşeyle ayağa kalkıyor. Kulakları da kanıyor. Sandalyeden gelen çığlıklardan mı, çığlık atan çocuktan mı yoksa ağlayan, genizden gelen, nahoş ağızından mı belli değil

Oğlum. Eğer bir kutu WD-40'ın sekiz yaşındaki bir çocukta işe yarayacağını düşünseydim, onu kullanırdım. Ama beni etkileyen Bayan Gamble ya da çocukları değil. Onun durumu. Anıları tetikliyor. Bir kenara koymaya çalışıyorum. Kıvılcımlar yangın çıkarabilir.

Bayan Gamble bekar ve üç farklı babadan üç çocuk yetiştirmeye çalışıyor ve bunu tek başına yapmaya çalışıyor. Kamu yardımı alıyor, toplu konutlarda yaşıyor, gıda pullarını pervasızca kullanıyor - örneğin yasadışı maddelerle takas ediyor - ve karnından anladığım kadarıyla yolda bir çocuğu daha olabilir.

Elinde olanları çocuk görüşme odasına götürüyor. Yetişkin görüşme odası öyle değil. Yakınından bile geçmez. Bu sakinleştirmek ve yatıştırmak içindir. Yetişkin tarafı ise onları sinirlendirmek ve odadan çıkmak için itiraf etmelerini sağlamak üzere tasarlanmış. İşe yaradığına tanıklık edebilirim. En azından bazen.

Oturdum, Port Hadlock İtfaiyesi tarafından bana verilen evrakları elime aldım ve önce Bayan Gamble'a sonra da sekiz yaşındaki kıza baktım.

Sessiz kalıyor.

"Oğlunuzun bir şeyleri ateşe verdiğini biliyor muydunuz?"

Bu basit bir soru. Evet ya da hayır. Cevap vermiyor. Sadece bana o büyük kahverengi gözlerini çeviriyor. Sempatı duyamıyorum. Aile dinamiği hakkında yeterince bilgim yok. Belki çocuk istismara uğramıştır?

Soruyu sorduğumda küçük kundakçı gözleri parlıyor ve dudaklarında yarım bir gülümseme beliriyor. Şerif yan odada. Sorulara devam etmek istiyorum ama kalkıp dış odaya geçiyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve kafamı toplamak için masama dönüyorum. Yatağını ıslatıp ıslatmadığını merak ediyorum. Eğer öyleyse, kitapların bunu nasıl sınıflandıracağını biliyorum ve bu canımı acıtıyor. Kendi deneyimlerimden biliyorum ki, gece idrar kaçırma genellikle bir çocuğun gelecekteki davranışlarını gösterse de, gidişat biraz değişikendir.

Şerifin sandalyesinin sert bir gıcırta çıkardığını duyuyorum ve ayağa kalktığını anlıyorum. Masama yaklaşırken ağır adımlarının altında zemin titriyor.

"İyi misin?" diye sorar.

"Neden olmayayım ki?"

"Bu çocuk gerçekten hayvanları yakıyor mu?"

"İtfaiyeci öyle diyor." İtfaiyeci aslında bundan daha fazlasını söyledi ama Şerif Gray'in onun kullandığı açıklayıcı dili duymasına gerek yok. Adam çok üzgündü. Yetişkin bir adamın ağladığını hiç görmemiştim ama çok sevdiği bir aile hayvanının fotoğraflarını gördükten sonra onu suçlayamam. Bunu düşünmek beni hasta etti ve beni hasta etmek için çok şey gerekir.

"Sana bir iyilik yapacağım," diyor Şerif Gray ve bana bir post-it not uzatıyor.

Okuyorum ve çocukların görüşme odasına bakıyorum. Duvara vurulduğunu duyabiliyorum. "Ne olmuş onlara?"

"Onlarla ben ilgilenirim," diyor. "Ben şerifim. Sizin yapabildiğiniz gibi onları çocuk mahkemesine sevk edebilirim ve bu işi daha uzun süredir yapıyorum."

Snow Creek bölgesinde işlenen çoklu bir cinayet dışında, son zamanlarda aldığım davalar yüksek değerli hırsızlıklar ve vandalizmdi. Şerifin bana uzattığı notta, mükemmel ve sert el yazısıyla yazılmış sekiz kelime var.

Telgrafa benziyor.

Marrowstone Adası.

Gizemli Koy Eyalet Parkı. Koy.

Floater

Yüzücü, suda bulunan cesetler için kullandığımız tatsız ama doğru bir tanımlama terimidir. İki yıldır bu işi yapıyorum ama Mystery Bay, Marine State Park'ın küçük koyunda boğulma vakasını ilk kez duyuyorum.

"Cinayet mi?" diye sordum.

Omuz silkti. "Bir dedektif istiyorlar. Oraya vardığında bana söylersin."

Şerifin işinin bittiğini düşünerek yağmurluk görevi de gören ceketimi alıyorum.

O değil.

"Dedektif Carpenter, Yedek Şerif Yardımcısı Marsh ile tanışın."

Benim daha genç bir versiyonum, ama sarı yerine kızıl saçlı, elini uzatmış masamın önünden geçiyor. Elmacık kemiklerinin üstündeki birkaç çil, yaptığı makyajın arasından görünüyor. Eli mükemmel bir şekilde manikürlenmiş.

Bu tırnakların bütün gün dayanacağını sanmıyorum.

O anda kendi ellerimi fark etmekten kendimi alamıyorum. Cildim kuru ve güneşte çok zaman geçirdiğim için bronzlaşmış. Tırnaklarım biraz ısırılmış ama bu tür bir iş için pratikler.

Artık ondan hoşlanmıyorum ama dürüst olmak gerekirse onu tanımıyorum. Onunla ilk tanıştığımı ve sonra ondan hoşlanmadığımı hatırlıyorum.

Tutuşu su gibi, yumuşak. Mavi ince çizgili bir takım elbise giyiyor ve beyaz ipek bluzu önden aşağı doğru sarkıyor. Muhtemelen bu kıyafeti giyme fikrini, tüm kadın polislerin iri göğüslü, uzun saçlı ve yüksek topuklu ayakkabı giydiği bir televizyon programından almış. Gülünç kıyafeti, yırtılmadan ya da çamur, kumuk veya kanla kaplanmadan önce tırnakları kadar uzun süre dayanacaktır.

"Ronnie Marsh," diyor.

"Memnun oldum, Ronnie." Öyle demek istemedim. Çözmem gereken bir dava var ve ben çoktan Marrowstone Adası'na doğru yola çıktım. Elinin benimkinin arasından geçmesine izin verdim ve ceketimi giydim. Kapıya doğru döndüğümde Şerif Gray elini omzuma atarak beni durdurdu. Dokunulmaktan hoşlanmıyorum ama ona bir taviz vereceğim.

"Onu da yanına al, Megan."

Yalnız çalışıyorum. Her zaman öyleyimdir. Yalnız çalışmamın bir sebebi var. Karmaşa istemiyorum. İlişki istemiyorum. Birlikte çalışmak bir ilişki olarak nitelendirilir. İlişki eşittir terk edilme. Hayat bana bunu öğretti. Kardeşim Hayden benden nefret ediyor çünkü onu Idaho'da gerçek bir yabancıyla bıraktım. Annem bana ihanet etti ve en kötü şekilde yalan söyledi.

Herkes sonunda bunu yapıyor.

Şerif Yardımcısı Marsh bugün benimle gelebilir ama o kadar.

"Bir haftalığına sende."

Ona ters ters bakıyorum. Yedeklerin görüp görmemesi umurumda değil.

"Çok yoğunum, Şerif. Bugün yapabilirim. Belki başka birine verebilirsiniz?"

"Neyle doldu?"

Sessiz kalıyorum. Cevabı zaten biliyor. "Şerif, ikimiz de biliyoruz ki şu anda bir bok için çalışmıyorum" diyesim geliyor. O yüzden neden burada biraz zaman kazanmıyoruz ve onu, onunla çalışmak isteyen birine vermiyorsun? Ama bunu Şerif Gray muhtemelen başka kimse istemezken bana iş verdiği için söylemiyorum. Çünkü benim hakkımda bir şeyler biliyor. Çünkü geçmişteki bazı hatalarımı silmeme yardım etti. Ve en önemlisi, güvenebileceğim tek kişi o olduğu için.

Elini omzumdan çekmiyor. "Sen de tatile çıkabilirsin, Megan. Buralar çok ölü.

Keşke şu kelimeyi kullanmasaydı: "ölü". Sorunları çoğaltmanın bir yolu var. Bir virüs gibi.

Tam o sırada Şerif Gray'in asistanı Nan ortaya çıkar. O da takım elbise giyiyor. O ve Marsh ikiz olabilirler. Marsh'ın kıyafet fikrini nereden aldığına dair kararımı değiştirdim. Nan'i görmüş olmalı.

Bu onun için iyiye işaret değil.

"Şerif," diyor Nan, "Deniz Devriyesi boğulma vakasına müdahale etmeleri gerekip gerekmediğini öğrenmek istiyor." Bana bakıyor, Marsh'a gülümsüyor ve şerifle konuşuyor. Çok görevli yalakalığı mükemmelleştirmiş. "Onlara ikinizin bir şüpheliyle birlikte olduğunuzu ve rahatsız edilemeyeceğinizi söyleyeyim mi?"

Yedek Vekil Marsh konuşuyor. "Donanma Devriyesi'ndeki rotasyonumu yeni tamamladım. Yüzbaşı Martin bana iyi bir makale verdi. Şimdiye kadarki en iyi stajyeri olduğumu söyledi.

Yüzbaşıyla spor salonundaki rotasyonum sırasında tanışmıştım. Ted Bundy tarzında yakışıklıydı. Her zaman kadın öğrencilerden hoşlandığını hatırlıyorum. Erkekler, suda ne kadar becerikli olurlarsa olsunlar, zar zor geçebiliyorlardı.

"Bunu görebiliyorum," diyorum.

Nan ve Marsh bakıştılar ve birbirlerine gülümsediler. Nan'in masasında Kaptan Marvel'in -ben ona böyle diyorum- bir fotoğrafı olduğu bir sır değil. Teknesinin dümeninde, mükemmel bir gün batımına doğru cesurca yelken açıyor. Bir süre önce Nan'i özel teknesiyle gezdirdiğini hatırlıyorum. Ertesi gün işe buruşuk kıyafetlerle, dağınık saçlarla ve makyajsız gelmişti.

Onu gördüğümde gözlerimi devirmiştım.

Şerif Gray cevap için bana bakıyor.

"Oraya varana kadar Deniz Devriyesi'ne ihtiyacım olup olmadığını bilemeyeceğim. Konumları nedir?"

Nan bana baktı. "Kaptan söylemedi. Sadece cevap vermesi gerekip gerekmediğini sordu.

"Oraya vardığımda Kaptan Marvel'ı arayacağım." Sonra fikrimi değiştiriyorum. "Kaptanı yolda ararım," diyorum ve gitmeye çalışıyorum.

Şerif boğazını temizler. "Birini unutmuyor musun? Şerif Yardımcısı Marsh'ı da yanına al. Sanki hazırolda durup selam vermem gerekiyormuş gibi söylüyor.

Otoparka doğru gidiyorum ve Şerif Yardımcısı Marsh yüksek topuklu ayakkabılarıyla yol boyunca gürültü çıkararak beni takip ediyor. Eski Taurus'uma ulaştım ve anahtarlıktaki kilit açma düğmesine bastım. Anahtarlığın artık çalışmadığını unutmuşum. İyi olan şey, arabanın uzaktan kumandada hala normal bir anahtar olacak kadar eski olması. Kötü olan şey ise arabanın eski olması. Yeni bir araba istedim. Bir kolumu camdan çıkarıp kapıyı kapalı tutarak araba kullanmak zorunda kalana kadar yeni bir araba almayacağım.

Gün gittikçe güzelleşiyor.

Kapıyı anahtarla açıyorum ve dahili kilit açma düğmesine basıyorum. Hiçbir şey olmuyor. Eğilip yolcu kapısının kilidini açıyorum. Ronnie Marsh ben otoparktan çıkana kadar bekliyor, sonra da bilinç akışına dönüşecek bir sohbete başlıyor. Liseden birincilikle mezun olmasına yakın bir yerde kapatıyorum.

Üç

Bölgeye giden yol uzun değil. Indian Adası'na giden dar geçidi ve Marrowstone Adası'na giden ikinci bir geçidi geçiyoruz. Sola, aynı zamanda Flagler Yolu olan Eyalet Yolu 116'ya dönüyorum. Arada sırada eğrelti otları ve yaşlı sedir ağaçlarının arasından geçerken körfezin sularına yansıyan güneşi görüyorum. Bu bana küçük kardeşim Hayden'ı hatırlatıyor. Port Orchard'da, semender aradığı küçük bir dereden çok uzak olmayan bir yerde yaşıyorduk. O yedi yaşındaydı. Ben on beş ya da on altı yaşındaydım. İngilizce dersi için İki Şehrin Hikayesi'ni okumuştum. Charles Dickens, Port Orchard'daki o zamanlar hakkında ne hissettiğimi anlatmıştı. "Zamanların en iyisiydi. Zamanların en kötüsüydü." O günlerden yeterince zaman ve mesafe var ki ben iyiyi hatırlamayı seçiyorum. Kötüler çok acı verici. Hayden sadece en kötü günleri ve hatalarımı hatırlıyor. Benimle çok az teması var ve bu anılardan daha acı verici.

Mystery Körfezi solumuzda, eyalet parkı ise tam karşımızda. Tekne rampasını gösteren bir işaret görüyorum ve yavaşlıyorum. Yolun yüzlerce metre ilerisinde acil durum ışıkları yanan bir eyalet devriye arabası park etmiş durumda. Önünde de Şerif Ofisi'nin araçlarından biri var.

Yolun ilerisinde bir kalıntı var: kırmızı veya kahverengi oksitlenmiş bir Ford Pinto.

Yirmili yaşlarında genç bir adam, polis aracının arkasında duruyor, bir kolu göğsünde, boştaki eli

seyrek bir sakalın kıllarını alıp ucunu ağzına sokuyor. Saçları uzun, siyah ve kıvrıkcık ve hiç yıkanmamış gibi görünüyor... Yani, muhtemelen hiç yıkanmamış. Bağcıkları o kadar gevşek bağlanmış kamufraj askeri botlar giyiyor ki ayaklarında nasıl durduklarını hayal bile edemiyorum. Solmuş kot pantolonu paçalı ve yırtık pırtık.

Askerin corfam elbise ayakkabıları kir ve çamurdan arınmış. Çok parlak. İstesem ayak parmaklarımı ayna gibi kullanabilirim. Ütülü pantolonunda tek bir tiftik ya da toz zerresi yok, sizi kesecek kadar keskin. Devlet rozetine bakıyorum: MacDonald.

"Başkan yardımcınızın vücudu var," diyor kategorik olarak. "İkimizin de kirlenmesine gerek yok. Ayrıca, yolu sivillere kapalı tutmak için birimizin burada kalması gerekiyordu."

Acil durum ışıkları yanıp sönen bir çift arabaya bakıyorum ve sonra bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum. Noel ışıkları yanan polis arabalarını tamamen kaçıracağımı ve doğrudan yanlarından geçip gideceğimi söylemek istiyorum. Ama yanımda bir stajyer olduğu için konuyu değiştiriyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm. İyi düşünmüşsün." Bana karşı aceleci davranmadığını göstermek için ona "o bakışı" attım. Hoş bir sürpriz olarak, stajyerimin güldüğünü duydum.

Belki iyi olur.

"Cesedi bulan kişi bu mu?" diye sorar.

Genç adam elini uzatacak kadar sakalını burmayı bıraktı. Bir şey söylemedi ve ben de elini tutmadım. Kimsenin tutacağından şüpheliyim.

Memur MacDonald konuşuyor. "Bu Bay Boyd."

Katılıyorum. "Sizin ifadenize ihtiyacım olacak, Bay Boyd. Neden oradaydınız?"

Bir tekne römorku ya da balıkçılık ekipmanı görmedim. Dışarıda herhangi bir şey için giyinmemiş.

Soru karşısında şaşırmış görünüyor. Neredeyse şüpheli olup olmadığını sormasını ve ardından haklarını kullanmasını bekliyorum. Ben de buna, şüpheli olana kadar hiçbir hakka sahip olmadığı cevabını verebilirim. A

erçek şu ki, herkes şüpheli olmayı bırakana kadar bir şüphelidir. Bunu tecrübeyle öğrendim. Hayal kırıklığına uğratmadı.

"şüpheli değilim, değil mi?" "Kesinlikle değilim," diye yalan söylüyorum.

şüpheci görünüyor. "Televizyonda cesedi bulan kişi her zaman şüpheli oluyor."

Bu gerçek hayatta da geçerliydi. "Bu televizyon, Bay Boyd."

"Robbie," diyor. "Benim adım Robbie. Olympic College'da okuyorum. Ceza hukuku okuyorum."

"Harika seçim." Ben de diyorum ki a onu. "Yani sen Biliyorum nasıl bu olur. Söyle bana: Neden aşağıdaydın?"

Tüylü bıyığından bir parçayı ağzına sokup çiğniyor. Gag.

"Burayı okuldaki bir arkadaşımın duydum," diyor sonunda. "Sana onun adını vermeme gerek yok, değil mi?"

"Hayır," dedim.

En azından şu anda değil, sanırım. Bana bildiği her şeyi anlatmasına izin vereceğim ve sonra onun adını alacağım.

"Pekâlâ," diye başlıyor. "Yeni bir yürüyüş yolu arıyordum. Tam şuraya park ettim. Sanki ben fark etmemişim ya da gizemli bir şekilde hareket etmiş gibi dönüp Pinto'yu işaret ediyor. "Ben bir yürüyüşçü ve tırmanıcıyım. Uçurum arıyordum. Çok güçlüyümdür."

"Bunu görebiliyorum." Kirli tişörtü, yıpranmış kot pantolonu ve yürüyüş botlarıyla bir deri bir kemik görünüyor.

Gülümsüyor ve bana ısınıyor. Herkes öyle yapar. İhtiyacım olduğunda etkileyebiliyorum.

"Böylece," diye devam ediyor, "körfeze indim - yani tekne rampasına - ve bir iz aramaya başladım."

Bir an için durur.

"Bu haberlere çıkmayacak, değil mi? Sınıfta olmalıydım. Bir sınava girmedim ve onlara hasta olduğumu söyledim."

Aptalca sorular sormaya devam edersen uzun metrajlı bir filme dönüşecek sanırım.

"Adının ortaya çıkacağını sanmıyorum," diyorum.

Biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyor, ben de tekrar arkamı dönüyorum. "Ama medyanın sizi takip etmeyeceğine dair söz veremem."

Biraz aydınlanıyor. Bu doğru cevaptı. "Şey, sanırım onlarla konuşmak zorunda kalırsam..." "Hikayeni anlatmayı bitir," diyorum.

"Tamam, o tarafa doğru yürüdüm" - işaret ediyor - "ve bir iz bulduğum bir yere geldim. Ağaçların arasına girdim ve biraz takip ettim ve yeri orada buldum."

Ronnie araya giriyor: "Hangi yer?"

"Kayalar," diyor. "Ben bir tırmanıcıyım. Hiç kaya tırmanışı yaptın mı? Kadın başını sallar.

Röportajı böldüğü için onu sarsmak istiyorum.

"Efendim. Boyd," diyorum, "cesedi bulmuşsun. Bize anlatabilir misiniz?"

"TAMAM. Özür dilerim. Tırmanmayı gerçekten seviyorum."

Ona sert bir bakış attım. Sabrım tükeniyor.

"Neyse, küçük uçuruma, kayalığa, her neyse oraya vardım." Boyd bu konuyu sevmiştir. "Sadece dokuz metre yüksekliğindeydi ama dikti dostum. Yani çok açıktı: 'GO'yu geçme, 200 dolar alma', ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur.

Bu aptallığı başka şekillerde de ifade ediyor ve ben de "beğenileri" ve "biliyorsun" ları bitene ve konuyu geçiştirecek kadar tükenmiş görününe kadar konuşmasına izin veriyorum.

"Aşağı inecektim. Tırmanış malzemelerimi arabada bırakmıştım ama başaracakmışım gibi görünüyordu. Sonra buna ihtiyacım olmadığını fark ettim. Birisi ağaca bağlı mükemmel bir ip bırakmıştı. Sarılmıştı ve neredeyse takılıp düşüyordum. Yukarı attım, düğümü kontrol ettim ve yola çıktım.

"Ceset," diyor Ronnie.

Onun da sabırsızlandığını görebiliyorum. Aferin kızım.

"Sonra dibe indim ve orada büyük kayalardan oluşan bir yığın ve küçük bir kumsal şeridi vardı. Yukarı tırmanabileceğimden emin olmak için ipi çektim. O kayaların üzerine düşmek istemedim. Bazıları çok keskin. Her neyse, ben

Yukarı tırmanmak üzereydim ki kayaların arasından çıkan bir ayak gibi görünen bir şey gördüm. Aşağı inmek dışında bu sahile ulaşmanın bir yolunu göremiyordum. Kişinin uçurumdan düşmüş olabileceğini düşündüm. Aynı zamanda bunu nasıl yapabildiklerini de merak ettim çünkü halat uçurumun tepesine dolanmıştı."

Durdu ve bize baktı.

"Not almayacak mısın?"

"Çok iyi bir hafızam var," diyorum. "Devam et."

İç çekiyor. "TAMAM. Tamam. Yanına gidip baktım, bir kadındı. Hareket etmiyordu ve yara bere içinde görünüyordu. Belki düşmüştür diye düşündüm ama sonra üzerinde külot ve sütyenden başka bir şey olmadığını gördüm. Sanırım sahile yüzmeye çalıştı ve kayalıklara fırladı. Yukarı tırmandım ve 911'i aradım. Sonra belki yardıma ihtiyacı vardır diye düşündüm ve arabaya bindim ama çalışmadı. Sonra polis geldi ve bir şerif yardımcısı çağırdı ve işte buradayız."

Ona tekrar soruyorum, hikayeni anlatıyorum. Değişmedi. Aşağı indi, cesedi gördü, yukarı çıktı ve 911'i aradı. Boyd hiçbir şeye dokunmadığına ya da fotoğraf çekmediğine yemin ediyor ama ben ona inanmıyorum çünkü telefonu hala onda. Muhtemelen kampüse geri dönecek ve fotoğrafları arkadaşlarına gösterecek ya da medyaya satacak.

Ona şöyle dedim: "Yani CSI buraya gelip parmak izi ve DNA örneği aldığı anda, seninki hiçbir yerde görünmeyecek mi?"

Yutkunuyor ve adem elmasının kuru boğazında tıkırdadığını duyuyorum. Başını iki yana sallıyor. "Hiç sanmıyorum. Bir ipten parmak izi alamazsın ve ben sadece ona dokundum. Yemin ederim. Bir de tırmandığım kayalara."

"Touch DNA adında yeni bir teknolojimiz var. Muhtemelen bunu sınıfta duymuşsunuzdur."

Sessiz kalır.

"Ve adı da bunu söylüyor. Bir şeye dokunduğunuzda, DNA'nızın bir kısmı eşyada, vücutta, her ne ise onda kalır. Bu yüzden FBI ve İç Güvenlik veri tabanlarını kullanarak size kadar izini sürebiliriz.

Aile soyu aracılığıyla kişiye ve belirli bir bireye kadar uzanır."

Boyd sakalını çiğnemeyi bırakır ve yüzünün yan tarafını ovmaya başlar.

"Doğruyu söylemek gerekirse, daha iyi görebilmek için suya girebilirdim. Ama çok derindi ve çok ıslanmak istemedim. Hiç dokunmadım, yemin ederim.

Pantolonunun alt kısmı hâlâ ıslak.

Benim kuralım şudur: Birisi "Yemin ederim" dediğinde, ardından gelen şey büyük bir yalandır. Cesede dokunduğunu sanmıyorum ama belki fotoğraf çekmiştir. Belki bir selfie bile. İnsanlar hasta. Bilmem gerekirdi.

"Arabanın arkasında oturmasına izin verebilir misin?" - MacDonald'a sordum.

MacDonald bunu isteksizce yapar.

Arka koltuğa geçen Boyd, "Ortağınız Dedektif Marsh'a tam bir ifade vereceğim" der. Ronnie'ye gülümsüyor. O da gülümsüyor, bana dönüyor ve yüzünü buruşturuyor.

"İsterseniz onun ifadesini alırım, dedektif. Bunu bize akademide öğretiler. Cep telefonumda bir ses kayıt cihazı var."

İtiraflarda bulunmak için telefon kayıt cihazımı da kullandım. Ama itirafta bulunan kişi kayıt yaptığımı bilmiyordu. Onları kandırmak beni rahatsız etmedi.

MacDonald üşümüştü. Cazibemi kullanmalıyım.

"Ben Megan," diyorum. "Sana Mac diyebilir miyim?"

"Hayır. Eyalet Devriyesi MacDonald."

DÖRT

Ciddiyim.

Ona Eyalet Devriyesi MacDonald dememi istiyor. Hiç şansın yok.

Uzun bir sabah olacak.

"Pekâlâ," diyorum ona. "Halat hâlâ orada mı yoksa Şerif Yardımcısı Davis'in aşağı inmek için kendine ait bir şeyi mi var?"

"Tanığın ipini kullandı," diyor MacDonald.

Bundan korkuyordum. İpi almak için çok geç. Bir grup devasa büyük yapraklı akçaağacın arasından, tırmanma ipinin bağlı olduğu daha küçük bir köknar ağacına giden çimen patikayı takip ediyorum. İp uçurumun kenarına kadar uzanıyor. Çıkabildiğim kadar çıktım ama ne bir ceset ne de yerime geçecek birini görebildim. Arabalara ve MacDonald'a geri döndüm.

"Şerif Yardımcısı Marsh burada olay yerini bekliyor olacak.

Olay yerinin kaseti var mı?

O da aynı fikirde.

"Bana yardım edip yolun her iki tarafını da bağlayabilir misiniz? Herhangi bir kanıt ya da lastik izi için her iki tarafı da aramamız gerekecek." Doğruca ona baktım.

Hiçbir şey söylemiyor. Arabanın arkasına gitti ve bagajı açtı. Eski yardımcım Ronnie'ye, "Çantanda yürüyüş botların ve iş kıyafetlerin yoksa," dedim, "senden burada kalın ve tanık ifadesini dinleyin."

Ayakkabılarına bakar. "Kusura bakmayın. Bugün ofiste kalacağımızı düşünmüştüm. Yarın daha hazırlıklı olacağım, hanımefendi.

Hanımefendi mi? Gerçekten mi?

"Bana 'hanımefendi' deme," diyorum ona. "Bugünlük Megan'ım. TAMAM MI?"

"Bay Boyd'un ifadesini gerçekten kabul ediyor muyum?" diye soruyor.

"Ayaklarını ıslatsan iyi olur. Onun adını ve kişisel bilgilerini yazmanı istiyorum. Ve ehliyet bilgilerini al.

Ceketinin içinden bir defter ve kalem çıkardı. O kadar dardı ki onları saklayabileceği bir yer göremedim. "Hazır başlamışken arabasını da arayın."

"Arama izniniz yok. O bir şüpheli mi?

"Hayır," diye tekrar yalan söyledim. "Sadece sana izin verip vermeyeceğine bak. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, ifadeni verirken arabasını aramana izin vermesini iste. Eğer evet derse, kayıtlara geçecektir."

İkna olmuş görünmüyor.

"Bir süredir bu işteyim, Ronnie. Güven bana."

"Güveneceğim. Yani sana güveniyorum.

İşte bu bir başlangıç.

"Elimizde ne var diye bakmaya gidiyorum." Mac'in arabasına gittim, kapıyı açtım ve Boyd'a sordum: - Yukarıdan başka bir yol olmadığına emin misin?

"Bence yüzebilirsin." Zekice.

Ronnie'ye geri döneceğim.

"Donanma Devriyesini arayacak mısınız?" diye sorar.

"Oradan ararım." Mac elinde bir rulo sarı ve siyah bantla yaklaşıp. "Yardımanız için teşekkürler. Bu yedek şerif yardımcısı Ronnie Marsh."

Ronnie sarkık elini uzatır ve elinin parmaklarının arasından kayması uzun sürer ve şöyle der: "Memnun oldum".

"Bay Boyd'un ifadesini alacak."

Mac'in Ronnie'nin tanıklık yapmasına izin vermekten mutlu olacağını biliyorum, böylece mahkemeye gitmekten ya da ifade vermekten kurtulacak. Yapma.

Sizi uyarıyorum, Ronnie konuşmaya başlar başlamaz, kapatma düğmesi olmayacak. Tanık yalnız.

Tekrar ağaçların arasından patikayı takip ediyorum ve uçurumun tepesinde duruyorum. Aşağıdan yaklaşık otuz ila on iki metre uzaklıkta. Büyüklükleri bir futbol topundan bir yemek masasına kadar değişen kayalar sahilin çoğunu kaplıyor. Cesedi tekrar arıyorum ama buradan göremiyorum. Arkamı dönüyorum ve botlarımın uçlarını bulabildikleri her yarığa sokarak elden ele aşağı tırmanmaya başlıyorum. Tepeye üç metre kadar yaklaştım ve tekrar aşağı baktım. Elimde değil. Yükseklik umurumda değil. MP'yi bile göremiyorum. Tekrar aşağı inmeye başlıyorum ve ileriden başka bir yere bakmaya cesaret edemiyorum. İpe tutunuyorum ve bana spor salonunda öğrettikleri gibi kayadan uzaklaşmaya çalışıyorum.

"Dikkat et..." diye bir ses geliyor aşağıdan.

Ayağım tam o anda uçurumun kenarındaki muhtemelen tek gevşek şisti buluyor ve kayıyorum. Beni iki şey kurtardı. Deputy Davis'in bir ya da bir buçuk metre altımda olduğu küçük bir kumluk alan var.

Ve ben onun üstüne düştüm.

Kolları ve bacakları eğri büğrü bir Jenga yapbozuna benziyoruz. Nefes nefese kaldım ve Şerif Yardımcısı Davis'in homurdanmasını duyabiliyorum. Umarım eğlenmiyordur. Yuvarlandım ve kalkmama yardım etti. Ben parmaklarımla saçımdaki kumları temizlerken o da ceketimin arkasındaki kum ve kiri fırçalamaya başlıyor. Popomun arkasını okşuyor ve ben geri çekiliyorum.

Silahlıyım.

"Size bir borcum var, Şerif Yardımcısı Davis," diyorum.

Aslında, bana bir daha dokunursa ona iki mor göz borçluyum.

"Buna gerek yok, madam. Yani, Dedektif Carpenter.

Şerif Yardımcısı Davis benden bir yaş küçük. Kalın kahverengi saçları ve eski bir porno yıldızını andıran bıyığı var. Ya da belki bir polisi. Bir polis çok daha iyidir. O değil.

Özellikle kilolu ama midesi bir şekilde rollercoaster büyüklüğündeki tokenın üzerinden yuvarlanmayı başarıyor. İyi bir polis ve aşağı inme isteği ve yeteneğinden de anlaşılacağı üzere tamamen memnun. Onu bana "hanımefendi" deme alışkanlığından vazgeçirmeye çalıştım ama başaramadım. Bunu kabullenmeyi öğrendim. O bir beyefendi gibi davranıyor. Böyle yetiştirilmiş. Bana annesinin ona tüm kadınlara "hanımefendi" ve tüm erkeklere "beyefendi" demeyi öğrettiğini açıkladı.

Annem bana yalan söylemeyi, manipüle etmeyi, ihanet etmeyi ve daha kötüsünü öğretti. "Elimizde ne var gösterin bana, Şerif Yardımcısı Davis," diyorum. O olmayı seviyor "Vekil" deniyor.

Daha büyük kayalara tırmanıyor ve ben de ona ayak uydurmaya çalışıyorum. Suyun on metre ötedeki kayaları yaladığını görebiliyorum. Hâlâ bir ceset göremiyorum. Boyd'un bir ayağı nasıl gördüğünü merak ediyorum. Kendimi büyük bir kayanın üzerinde yeniden konumlandırıyorum ve suya doğru bakıyorum ve onu görüyorum. Çıplak ayak, bilek ve bacağın bir kısmı. Ayak parmakları yukarıyı gösteriyor.

Cesedi görene kadar yaklaşıyoruz. Bir kadın. Beyaz. Sırt üstü, küçük bir kumluk alanda, altıya üç metrelik bir sahil şeridinde. Bacakları bana doğru dönük, başı koya doğru. Bacakları aralarındaki taşla birlikte açılmış. Sağa sola bakıyorum. Boyd haklıydı: Kayalar suya girmeden cesede ulaşmamı engelliyor. Cesede ulaşmak için kayaların üzerinden tırmanmam gerekecek. Ya da tekne rampasından aşağı yüzmeliyim.

Başka bir kayanın üzerine çıkıyorum ve doğrudan cesede bakıyorum. Uzun, kızıl saçları yüzünün yarısını kaplıyor. Tahminimce yirmili yaşlarının başında. Tıpkı Robbie Boyd'un dediği gibi, üzerinde sadece sütyen ve külot var. Etrafıma bakıyorum ama hiç kıyafet göremiyorum. Yüzü morarmış; alt dudağı o kadar kötü yarılmış ki kesikten dişlerini görebiliyorum. El ve ayak bileklerinde koyu, sivri izler var. Daha geniş bir tanesi ince boynunu çevreliyor. Teni açık mavi, ama gövdesinde daha derin mavi ya da siyah izler görebiliyorum.

Dövülmüş ya da tekmelenmiş gibi görünüyor.

Cep telefonumu çıkardım ve nefes aldım. İki bar var. Ronnie'yi arayıp aşağı gelmesini istemek geliyor içimden. Bunun yerine Deniz Devriyesi'nden Kaptan Marvel'ı arayıp durumu bildiriyorum. Devriyenin gelmesi yarım saat sürer.

Adli tabibimiz Jerry Larsen'i de aradım. Altmışlı yaşlarında olduğu için gelemeyecek. Cevap verdiğinde, Mac'in park ettiği tekne rampasında benimle buluşmasını istedim. Tekneyi alabilir. Marvel ile tekneye binmemeyi tercih ederim.

"Kameranız var mı, Şerif Yardımcısı Davis?"

Davis sırt çantasını alır ve ona dijital Nikon'unu uzatır.

"Çekebildiğin kadar çok fotoğraf çek," diyorum ona. "Bazıları aşağı indiğimiz yerden ve oradan şu anda bulunduğum yere kadar. Bu uçurumun ne kadar yüksek olduğunu düşünüyorsun? Üç metre mi? Kırk mı?"

"Otuzdan fazla, madam." Tıklamaya başlıyor. Yakın çekim yapmasının söylenmesine ya da olağandışı bir şey görüp görmediğini söylemesine gerek yok. Davis daha önce suç mahallerinde çalışmış.

Davis bana, "Yüzbaşı Martin seninkini almak isteyecektir," diye hatırlatıyor ve ben hiçbir şey söylemiyorum.

Kaptan Marvel ne isterse yapabilir, yeter ki cesedi delilleri yok etmeden ortadan kaldırsın ve daha iyi bakabileceğim bir yere götürsün. Aksini bilene kadar her zaman cinayet olduğunu varsayırım.

Davis benim düşündüğümü söylüyor. "Yüzdüğünü sanmıyorum."

"Ve atlamadan önce saatte yaklaşık altmış kilometre hızla koşmadığı sürece uçurumun tepesinden düşmedi," diye ekliyorum.

"Sizce ne zamandır burada, hanımefendi?" diye soruyor.

"Ölmek için yeterince uzun," diyorum ve ona karşı akıllıca davrandığımı için hemen pişman oluyorum. "Adli tabibi beklememiz gerekecek."

Taştan taşa geçmek ve belki de cesede ulaşmak için bir yol izliyorum ve ona doğru gidiyorum. Sadece bir kez kaydım ve dizimi çarptım. Bu bir çürük bırakacak. Şimdi kumlu, taşlı kıydayım. Cesetten üç metre uzakta. Bacakları

iç kısımları işaret ediyor. Tekneyle getirilmesi gerekti. Kayalara yaslanmış. Atılmış. Poz verilmiş. Gelgit kumdaki tüm sürüklenme izlerini silmiş. Ceset sudan en az beş ya da altı metre uzakta ama cesedi sudan saklayacak kadar büyük kayaların arasına çekilmiş. Boyd uçurumdan aşağı inip onu görmeseydi, bulunması biraz zaman alabilirdi.

"Lanet olsun," diyor Davis ve ben de ona dönüyorum.

"Ne?" Kalbim biraz çarpıyor. "Filmim bitti," diyor Davis.

"O bir dijital kamera. Oyalanmayı bırak." "Özür dilerim, hanımefendi."

Üzgün görünmüyor ama onu affediyorum. İlk defa bir mizah anlayışı gösteriyor. Genelde o kadar odaklanmış ve memnun etmeye heveslidir ki, bırakmasını istiyorum. Mizah, baskı altında hareket edebilmeniz için yetkililerin duyguları uzak tutmak için kullandığı bir yoldur. Davis'i neyin strese soktuğunu merak ediyorum. Daha önce benimle korkunç sahnelerde çalıştı ve iyi görünüyordu. Ona sorardım ama bugün başka bir yetişkin adamın ağladığını görmek istemiyorum. Bunu daha önce itfaiyeciyile yaşamıştım.

Cesede bakınca, oraya nasıl geldiğini merak ediyorum. Belki de kaçırıldı, dövüldü ve denize atılmak üzere bir tekneye bindirildi. Sonra denize atıldı ve buraya geldi. Böyle bir şey yaptığına göre çok çaresiz olmalı. Soğuk suya girmek bile istemiyorum.

Cesedin konumuna baktıkça bir çöplük görüyorum. Buraya biri tarafından getirilmiş.

Telefonum çaldığında güncellemek için şerifin numarasını telefonuma yazıyordum. Cevap verdim.

"Ben Nan. Yarım saattir seni aramaya çalışıyorum.

Nan idari asistan, patronum değil. Bu konuda kimsenin patronu değil. Yine de öyleymiş gibi davranıyor.

"Üzgünüm, Nan. Burada telefon çekmiyor. Şerif Gray'i arayıp her yerde ceset parçaları olduğunu söylemeye hazırlanıyordum ve... Ah, kahretsin!

"Ne?"

Yaramaz bir gülümsemeyle şöyle diyorum: "Az önce ayak parmağıma bastım.

En azından bir parmak olduğunu düşünüyorum. Ya da belki küçük bir tane... "Ben İstemiyorum. duyun." diyor Nan. "Ben sadece istiyorum söyle sana söyle sana o a MacDonald adında bir eyalet devriyesi arıyor ve telefon numaranızı istiyor."

"Bunu ona sen mi verdin?"

"Yapmam gerektiğini düşünmedim. Ona mesajı sana i l e t e c e ğ i m i söyledim. Numarasını ister misin?"

"Evet."

Numarayı veriyor.

"Şerif Gamble ailesinden ayrıldı mı?" diye sordum. "Ona sorabilirim."

Yalan söylediğini biliyorum. Herkes hakkında her şeyi biliyor. Ben hariç. "Boş ver. Ona beni aramasını söyle," diyorum. Ona bağırmadan önce telefonu kapattım. Gerçekten aptal mı yoksa sadece bana ulaşmaya mı çalışıyor bilmiyorum.

Mac'i arayacağım.

"Donanma Devriyenizin bu tarafa geldiğini duydum."

"Birazdan," dedim. "Neredesin?"

"Arabam var. Kalmamı ister misin?"

Şimdi sinirlenmeye başladım. "Yanınızda başka kimse var mı?" Yepyen yedek yardımcım dışında, eklemiyorum.

"Anladım," diyor ve telefon kapanıyor.

Aptal.

Şerif Yardımcısı Davis bana, "Kayaların etrafına baktım hanımefendi, ama kapsamlı bir arama yapmak için birkaç adam daha gerekebilir," dedi. "Bazı soda ve bira kutuları gördüm ve onları işaretlemek için bayraklar astım."

Sırt çantasında olay yeri bayrağı olup olmadığını sormama gerek yok. Muhtemelen içinde tam bir adli tıp kiti vardır. Hiçbir şey getirmeyi düşünmedim. Mavi takım elbiseli Ronnie'yi bile yanımda getirmek istemedim.

BEŞ

Kaptan Marvel ve mürettebatından biri ortaya çıkar. Integrity'yi koyun dışına demirlerler ve beş beygir gücünde motoru olan parlak sarı bir Saturn şişme botla kıyıya doğru yol alırlar. Kaptan şişme botu kumsalın doğu ucundaki kayalıkların yakınına yerleştirirken, mürettebattan biri içine atlayıp botu bağlar.

En son Kaptan Martin iniyor. Bana doğru yönelmeden önce teknenin güvenli bir şekilde demirlediğini kontrol ediyor. Eğer bu bir film olsaydı, arkasında altın rengi bir güneş ışığı olurdu. Solmuş bir kargo pantolonu giyiyor ama botları arabam kadar pahalı görünüyor. Bana hiçbir şey söylemiyor. Sadece sahneyi izliyor. Gülümsüyor ve Ronnie'nin ona neden aşık olduğunu anlayabiliyorum. Kare bir çenesi, delici kobalt mavisi gözleri, mükemmel beyaz dişleri ve zarif bir şekilde kesilmiş dalgalı sarı saçları var. Kargo pantolonu triatloncu vücuduna dar geliyor. Elleri kalçasında, pelerini arkasında dalgalanırken poz vermesini bekliyorum. Bilinçsizce saçımı düzeltiyorum.

Neredeyse aynı kıyafeti giyen diğer yardımcısına el sallıyor. Uzun, kıvrıkcık kahverengi saçları dışında Kaptan Marvel ile aynı boy ve yapıdadır.

Komiser bizi tanıştırdı: "Şerif Yardımcısı Floyd, Dedektif Megan Carpenter".

"Floyd."

"Dedektif."

En azından bana "hanımefendi" demedi.

Floyd sırt çantasına uzanıyor ve tüm vücudu saran tozlukları çıkarıyor. Bacaklarını ve göğüslerini omuzlarının üzerinden geçen kayışlarla örtüyorlar. Bir fotoğraf makinesi alır - Şerif Yardımcısı Davis'inki kadar güzel değildir - ve sudaki cesedin fotoğrafını çekmeye başlar, ardından cesede birkaç metre kalana kadar ilerler.

"Floyd dalgıç kıyafeti getirmiş," diyor Yüzbaşı Martin. "Olay Yeri İnceleme sahilde çalışırken o da suya bir göz atacak."

"Bu iyi olacak."

Mac'i tekrar aradım. "Olay yeri ekibim henüz gelmedi mi?"

"Evet," diye yanıtlıyor. "Sizi aramaya çalışıyordum ama sekreteriniz bana numaranızı vermedi."

"Bekle," diyorum ve kaptana soruyorum: "Tekne rampasına gidip adamımı getirebilir misin?" Başıyla onaylıyor ve şişme botun yanına dönüyor.

"Adli tabip az önce geldi," diyor Mac.

"Kaptan Martin sizinle tekne rampasının dibinde buluşacak. Şerif Yardımcısı Marsh'a telefonu verir misin?"

Ronnie cevap verir. "Şerif Yardımcısı Copsey ve adli tabip burada, Megan."

"Kaptan Martin herkesi almak için tekne rampasına geliyor. Boyd'un ifadesini almayı bitirdin mi?"

"Evet. Onlarla gideyim mi?"

Sorusunu duymazdan geliyorum. "Boyd'u dışarı çıkardın mı?"

"Arabasını aramama izin verdi. İçinin, dışının, lastiklerinin ve plakalarının fotoğraflarını çektim. Ehliyet bilgilerini ve okul adresini aldım. Gitmek istedi. Okula dönmesi gerektiğini ve eğer hapse girmezse..."

"Tamam, anladım. Suç mahalline gelmeni istiyorum ama bunu yalınayak yapman gerekecek."

"Teknede her zaman fazladan bir çift lastik çizme bulundurulur."

"Bekle." Arkamı dönüyorum ve sesimi yükseltiyorum, böylece Yardımcı Floyd

duyabilir. "Kaptan'ın odasında fazladan bir çift lastik çizme var."

şışme mi?" Bana başparmağıyla onay verdi. Tekrar döndüm ve Ronnie'ye dedim ki: "Gelebilirsin ama muhtemelen güzel kıyafetlerini mahvedeceksin."

"Bu eski."

Tek kullanımlıkmış gibi söylüyor.

"Cep telefonu numaran nedir?" diye hiç sormadığımı biliyorum. Bana söyledi. Yazmama gerek yok. Daha sonra telefonuma programlarım. "Telefonu Larsen'e verebilir misin? Sorgu yargıcı.

Larsen telefonu açıyor. Sesi beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Altmışlı yaşlarında, uzun beyaz saçları, on santimlik sakalı ve gözlerinin kenarlarında çatık kaşları var - tüm bunları sesindeki neşeli ton tamamlıyor. Benden daha uzun, ki bu şaşırtıcı değil ve daha zayıf.

"Aşağı iniyorum Megan," diyor Larsen. "Yıllardır tırmanış yapmadım. Bir macera başlıyor."

"O tarafa gelmek istemezsin." Bunu çok kibarca söyledim. Ona ne yapması gerektiğini söylemeye kalkarsam huysuzlaşabilir. "Sizi ve Suç Mahallini tekne rampasından alması için bir tekne gönderdim."

"Oh. TAMAM." Hayal kırıklığına uğramış görünüyor. O da inatçı olabilir ama incinmesine izin veremem. Şerif Gray bunu onaylamaz ve Larsen otopsi emri verme yetkisine sahip tek kişi.

"Aşağı inerken düştüm,"

diyorum. Bu bir yalan değil.

"Bir askıya alınman gerekecek," diye devam ediyorum. Bunu kabul etmeyeceğini biliyorum. Sessizliğini koruyor.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Ben tekne yapmam," diyor. "Hasta oluyorum. Bunu kimseye tekrarlama."

"Cesedi size getireceğiz o zaman." Bu biraz zaman alacak. Eve gidecek, öğle yemeği yiyecek, televizyon seyredecek ya da kestirecek ve sonra geri dönecek zamanı olacak. Lanet olsun. Yetkili olmayı gerçekten sevmiyorum. Neredeyse her zaman yalnız çalışırım. İşte bu yüzden.

"Olay yerini buradan nasıl incelemeliyim?"

Bu güzel bir soru. Onu uçakla taşıyabileceğimi söylemek istiyorum ama fazla alaycı olmak istemiyorum. O iyi bir adam. Dürüst ve kayıt dışı fikirlerini söyleyeceğine güvenebilirim.

Ronnie'nin arka planda konuşmaya başladığını duyuyorum.

"Telefonumdan FaceTime'ı kullanabilirim. Telefonu adli tabibin olay yerini ve cesedi görebileceği bir yerde tutabilirim."

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Eğer bu suratla bir cep telefonu alabilirsem."

"Ronnie'yi ver." Arka planda onun Ronnie olup olmadığını sorduğunu duyuyorum. Sonra telefona tekrar cevap veriyor. "Ronnie, sorgu yargıcına telefonunu ver."

Kaptan Marvel'ın Şerif Yardımcısı Copsey ve benim uzantım haline gelen mavi takım elbiseli kızla birlikte dönmesi uzun sürmeyecek. Gülümsüyor ve herkesle sohbet ediyor, özellikle de dar pantolonunun içindeki güçlü profiliyle ona iltifat eden Kaptan Marvel'la. Yakışıklı bir adam olduğunu isteksizce kabul ediyorum.

Şerif Yardımcısı Copsey şişme bottan inen ilk kişi olur ve Ronnie'nin kıyıya çıkmasına yardım eder. En az dört numara büyük, parlak turuncu lastik çizmeler giyiyor. Kaptan Marvel, Copsey'e birkaç plastik ekipman kutusu veriyor ve sonra atlıyor.

Telefonum çaldı. Larsen arıyor, neler olduğunu öğrenmek istiyor.

Ronnie, Larsen'in icabına baktı. Ondan telefonu Davis'e vermesini istiyorum. Onlar olay yerinden ayrılana kadar cesede fazla yaklaşmasını istemiyorum. Larsen, Davis'e telefonu nereye doğrultması gerektiğini söylüyor. Davis telefonu farklı açılarda hareket ettiriyor, yaklaşıyor ve sonra uzaklaştırıyor. Larsen çok az kanla ilgili bir şeyler söyler ve Davis'e kurbanın boynuna ve başına hafifçe dokunmasını söyler. O da yapar.

"Boynunun arkasında bir düğüm var, Jerry. Kemik deriden dışarı çıkmış gibi görünüyor. Daha fazlasını söyleyebilmem için onu hareket ettirmem gerek."

"Yüzünü biraz kaldır ve telefonu tut ki görebileyim."

Uzun kızıl saçları yüzünü kısmen örtmektedir. Davis saçlarını biraz düzeltir ve yavaşça başını kaldırır. Telefonu yüzüne yakın tutar.

Dudakları koyu mavi, gözleri açık. Davis başını yana eğiyor. Benden daha genç.

Yanaklarında ve çenesinde açık çürükler ve dudaklarında birkaç büyük çatlak, bir zamanlar güzel olan yüzünü bozuyor. Eğer kıyıya ulaşmayı başardıysa, kayalar neredeyse tüm yaraları açıklayabilir. Ancak bu, boynundaki koyu mavi bandaj izini ya da vücudunun konumunu açıklayamaz.

Boğulmuş ve kasıtlı olarak poz vermiş.

ALTI

Bunun bir cinayet olduğundan hiç şüphem yok. Larsen de aynı fikirde, ancak cesedi kendisi inceleyene kadar bunu resmi olarak söylemeyecek. Olay yeri teknisyenleri siyah bir ceset torbası hazırlar. Floyd, Kaptan Marvel ve Şerif Yardımcısı Davis kurbanı önce torbaya sonra da şişme botun zeminine yerleştirir. Çok ağır olamaz, ama bir cesedi taşımak garip. Ronnie ve ben onlarla birlikte tekne rampasına dönüyoruz.

Küçük bir lastik botta olmaktan daha kötü olan tek şey, bir cesetle aynı botta olmaktır.

Rampada, Floyd dışarı atlar ve teknenin ön tarafını betona dayar. Ön hattı bağlar ve Kaptan Marvel ile birlikte ceset torbasını tekneden alıp rampaya yerleştirir. Larsen rampanın tepesine bir sedye taşır. Sonra Kaptan Marvel ve Floyd ceset torbasının iki ucundan tutuyor. Ronnie ve ben sedyeye taşımaya yardım etmek için kenara çekiliyoruz.

Larsen'in çantanın fermuarını açıp kurbanı rektal bir termometre yerleştirmesini izliyorum. Vücut ısı 71.5 derece. Ölümden sonra vücut genellikle oda sıcaklığına ulaşana kadar saatte bir derece soğur. Dış sıcaklık 60'larda. Larsen ölüm katılığını test etmek için kurbanın kollarından birini kaldırıyor. Olay Yeri'nin kanıtları korumak için elleri poşetlediğini görüyorum: kırık tırnaklar, tırnakların altındaki deri, kan. Kolu serbestçe hareket ediyor. Rigour mortis ya da kasların sertleşmesi, ölümden yaklaşık iki ila dört saat sonra ortaya çıkar. Ölümden sonra

yirmi dört saatten dört güne kadar. Üç ya da dört gündür ölü. Bundan daha fazlası olsaydı, martılar vücudunu çimdiklemeye başlardı.

Larsen göz kapaklarını açmak için baş ve işaret parmağını kullanıyor. Yırtılan kan damarları göz aklarına kazınmıştır.

"Petechiae," diyor Ronnie. "Boğulmuş."

Larsen, "Çok dikkatli bir gözlemci, delege," diyor ve bir balon balığı gibi şişiyor.

Larsen kurbanın başını yana çevirir. Kemiklerin çıtırtısı duyuluyor. "Sadece boğulmamış."

"Boyun kırığı mı?" Ben sordum.

Bir anlığına bana doğru baktı. "Bir şey diyemem. Muhtemelen." Bakışları cesede geri döndü. "Onu yan çevirmeme yardım et. Ona tekrar bakmak istiyorum.

Kaptan Marvel ve Floyd, Larsen eldivenli elini kaldırana kadar onu yan yatırır.

"Pekâlâ," diyor. "Onu tekrar yatırabilirsin." Çantanın fermuarını olabildiğince sıkıca kapatıyor ve kadının bacaklarına ve ayak tabanlarına bakıyor. Dizlerindeki deriyi inceliyor. Kollarını teker teker kaldırıyor ve dirseklerinin arkasına bakıyor. Sonra sakince ve ciddiyle fermuarını çekiyor.

Larsen'in cesetleri bir saat uzaklıktaki Bremerton yakınlarındaki morga taşımak için kullandığı penceresiz beyaz bir minibüsü var. Ambulans gibi donatılmış, sedye ve kilit kabul ediyor. Otopsiyi bir patolog yapacak. Muhtemelen Dr Andrade, tanıdığım biri.

Larsen'in de benim gördüğümü gördüğünü biliyorum.

"El ve ayak bileklerindeki izler," diyorum. "Kelepçeyle mi yapılmışlar?"

"Bunu kesin olarak söyleyemem. Bir halat ya da kablo olabilir. Yine de elektrik kablolarını göz ardı ediyorum.

"Peki ya boğazı?" Elle boğmaya benzemiyor. Çenesinin altındaki deride, tırnakların eti kestiği yerde parmak izleri, başparmak izleri olurdu.

Cevap vermiyor.

"Ama onun bağılı olduğuna katılıyor musunuz? İp mi? Kelepçe?
"Tahmin etmek istemiyorum Megan. Sana tek bir şey söyleyebilirim.

bir ip. İp derisinde yanıklar bırakabilirdi. Derisini yüzmüş.

Tahmin etmeme gerek yoktu. Bileklerimdeki izlerin dar ve metalik bir şey tarafından yapıldığından oldukça eminim. Deride derin izler gördüm ama tel gibi bir kesik yoktu. Bunu daha önce görmüştüm. Yakından ve kişisel olarak. Boynumdaki iz farklıydı. Bir kemer kadar geniş değildi ama kenarları belirgindi.

Kolye mi?

"Ölüm zamanı ya da nedeni hakkında bir tahminde bulunabilir misiniz?"

Larsen başını sallıyor ve beyaz kaşlarının altından bana bakıyor. "Yirmi dört saatten fazla. Muhtemelen boğulma, ama boğulma ya da önceden var olan başka bir tıbbi durumu da göz ardı edemem. Sanırım boynu kırılmış. Belki bazı kaburgaları da. Çok kötü dövülmüş.

Cesetle birlikte ayrılıyor ve önümüzdeki birkaç saat içinde benim için bir ön rapor hazırlayacağına söz veriyor. Otopsi sonuçlarını da beklemem gerekecek.

Dalgıç kıyafeti giyen Şerif Yardımcısı Floyd, cesedin bulunduğu yerden elli metre uzaklıktaki koyda suyu tarıyor. Şerif Gray'i arayıp bilgi verdim, o da MacDonald'ın yerine Jefferson County'den bir şerif yardımcısı gönderdi.

Kaptan Martin beni ve Ronnie'yi tekne rampasına geri götürdü, orada arabama bindik.

"Geri dönmeden önce, olay yerinin fotoğraflarına tekrar bakabilir miyiz?" diye sordum.

"Tabii ki."

Telefonlarımızı değiştirdik. Telefonumu Larsen'in olay yerini uzaktan görüntülemesinin videosunu kaydetmesi için ayarladı. Robbie Boyd ile yaptığı video röportajı izliyor ve dinliyorum. Telefonu öyle bir şekilde yerleştirmiş ki belden yukarısına kadar ulaşabiliyor. Telefonu görebiliyorum.

sorularını yanıtlarkenki hareketlerinin ve ifadelerinin çoğunu izledim. Güzel sorular sordu.

Neredeyse aynı anda bitirdik ve telefonlarımızı tekrar değiştirdik.

"Sorusu olan var mı?" diye soruyorum.

"Bir sürü var. Bu benim ilk olay yerim.

Anlayabiliyorum ama çok iyi davrandı. Cesedin üzerine kusmadı, çılgılık atarak koya koşmadı ya da itfaiye şefinin birinin sevgili evcil hayvanının yanmış kalıntılarını gördüğünde yaptığı gibi ağlamaya başlamadı.

Başlıyorum. "Sence şimdi ne yapmalıyız?" "Dostum?"

"Evet. Sizin soruşturmanız olsaydı bundan sonra ne yapardınız? "Kurbanın kimliğini tespit etmeye çalışırdım."

"TAMAM. Nasıl yapıyorsun?"

"Kayıp kişiler. Fotoğrafını yayınlayın" diyor ve bir an duraklıyor.

"Hayır, bu işe yaramaz. Kafası çok karışık.

Dağınık ya da değil, yüzünün bir fotoğrafını dağıtmak niyetindeyim.

Kolluk kuvvetlerinden biri bunu tanıyabilir.

"Bölgedeki tüm polis memurlarının fotoğrafını çekmeye ve daha sonra medyada yayınlamak üzere bir adli robot resim elde etmeye ne dersiniz?"

"Bu é zekice."

I Gülümseyin.

"Bir yandan

bekleriz

onu teşhis etmek için ne yapacağız?" Ben

soruyorum.

"Bakınız Eğer

Orada

herhangi bir

tanıklar

içinde alan

nerede

o vücut bulundu."

"Bu iyi bir fikir. Ama kurbanı gören son kişiyle başlamaya ne dersiniz?

"Robbie Boyd'u mu

kastediyorsunuz?" "Onu gören son

kişi oydu."

"Ama adli tabip yirmi dört saatten fazla süredir ölü olduğunu söyledi. O kadar uzun süre burada kalır mıydı?

"Birçok katil cesetlerin bulunmasını ister." İki tür katilden bahsediyorum: organize ve organize olmayan.

"Biz bunu akademide öğrendik," diyor.

"Bu adamın ne tür bir katil olduğunu düşünüyorsun?"

"Organize," diyor. "Bunu planlamış olmalı. Kıyafetler kayıp. Arkasında görünür bir kanıt bırakmamış. Cesedi saklamış ama bulunamayacak kadar iyi değil. Yüzünü dağıtarak onu teşhis etmemizi zorlaştırmış."

"Sence Boyd onu öldürmüş olabilir mi?" diye sordum. Bir dakika düşündü. "Bilmiyorum. O çok korkutucu biri."

Öğretmen moduna geçiyorum. "Suikastçılar öldürmeyi sever. Bazen bir cesedi sakladıkları yere geri dönerler. Bu onlara güç ve kontrol hissi verir. Başka kimsenin bilmediği bir şey bilirler. Cesedin duruşu onlar için bir şey ifade eder. Belki de başka bir katili taklit ediyorlardır. Robbie ceza adaleti öğrencisi olduğunu söylemişti."

"O zaman bazı şeylerden haberi olurdu. Bana onu tutuklamamı ya da bırakmamı söyledi. Onu tutuklayamayacağımı biliyordu, değil mi?"

O anlıyor.

"Ama o hâlâ bir şüpheli," diyorum. "İfadesi hakkında ne düşünüyorsun?"

Ronnie hiç tereddüt etmez. "Neden orada olduğuna dair anlattığı hikâye korkunç. Ve bana orayı ona kimin söylediğini hiç anlatmadı. Sadece kaya tırmanışı için bir yer bulmayı umduğuna inanamıyorum."

"Arabada tırmanma ekipmanı var mıydı?" Arabanın içinin ve dışının fotoğraflarını çekti, ama anlayabildiğim kadarıyla bagaja bakmadı.

"Bagajında bir ip vardı. Fotoğrafını çekmeyi unutmuş olabilirim. Arka katta tırmanış için kullanılabilecek eldivenler vardı. Karabina ya da başka bir ekipman görmedim. Sadece kontrol ettiğini söyledi, belki geri gelir?"

Belki de. Ama bana garip geldi.

"Üniversite kampüsünde yaşadığını mı söylediniz?"

"Bana öyle söyledi."

"Size öğrenci kimlik kartı gösterdi mi?"

Kucağına bakıyor. "Bunu ben istemedim. Yapmalı mıydım?

"Şart değil," diye yalan söylüyorum, çünkü onu savunmak için, onu kurtların önüne attım.

"Polis merkezine gittiğimizde kampüsü arayıp kontrol edeceğiz. Ama haklısınız: ilk iş cesedin kimliğini tespit etmek. Umarım biri onu kaybetmiştir.

YEDİ

Ayrılmak için arabayı çalıştırıyorum ve Ronnie telefonuna bakarken hemen zihnimde olayı gözden geçiriyorum. Neredeyse mükemmel bir hafızam var. Her zaman öyledir. Bu hem bir lütuf hem de bir lanet. İhtiyacım olduğunda bir lütuf. Hayatımdaki kötü bir şeyi düşünmek istemediğimde bir lanet. Uçurumdan gördüklerime konsantre oluyorum.

Bir ağaca bağlı ip. Sarılmış. Uçurumdan aşağıya, kayalara ve sahile bak. Tek görebildiğim kayalar, kum ve su.

Boyd onu bulduğunda ip sarılıydı. Neredeyse takılıp düşüyordu. İpi yere atmış, aşağı inmiş, cesedi görmüş ve yukarı tırmanmış. Sonra Şerif Yardımcısı Davis geldi ve ben oraya varmadan aşağı indi. Bunun bir anlamı olup olmadığını bilmiyordum ama beni rahatsız etti. Şerif Yardımcısı Davis'i arayıp ipi nasıl bulduğunu soracağım. Sormam gerekirdi.

Yere düşüyorum. Cesedi görüp göremeyeceğime bakmak için döndüm ve sonunda Davis'in üzerine düştüm. Birkaç büyük kayaya tırmandım ve Boyd'un dediği gibi çıplak bir ayak gördüm. Neden kayalara tırmanıyordu? Ona sormam gerekecek.

İleri sarıyorum. Davis ve Larsen arasında bir video konferans hayal ediyorum.

Yüzünü kaldır. Tenin. Soluk. Mavimsi beyaz. Derin mavi dudaklar. Gözlerini aç. Mavi ya da ela. Bana bakıyor. Başlangıcı

Yirmi. Yanaklarda çürükler. Her iki gözün etrafında siyah halkalar.

Rakun gözlerimi unuttum. Kafaya ya da yüze alınan künt travma buna neden olur.

Yarık dudaklar.

Her iki el bileğinde, her iki ayak bileğinde ve boğazda bağ izleri. Koyu mavi. Derin morarma.

İleri Tekrar. Bu Polis üzerinde sahne ve
SUÇ onu ceset torbasına koyuyorlar.

Boynundaki bandaj izinin koyu mavi olmadığını fark ettim. Siyah. Derin doku.

Tekne rampasında. Ceset sedyede. Gözlerinde
peteşi var. Boğulmuş. Sertlik yok. Eller torbalanmış.

Kaptan Marvel ve Floyd vücutlarını Larsen'a doğru yana yuvarlar.

Boynun arkasında bir yumru var. Bu bir yumru değil. Kemiği kesen bir şey. Yarım kare şeklinde.

Bandajdan daha geniş. Bir toka. Bandaj bir kolye miydi? Kemer mi? İnç genişliğinde mi? Livor mortis sırta, kalçalara, omuzlara bağlanır ama kollara bağlanmaz.

Öldükten sonra sırtüstü yatıyordu ama kolları bulduğumuz gibi açık değildi. Kolları vücudunun üzerinde asılı olmalıydı. Hiçbir şeye dokunmadan. Bu nasıl mümkün olabilir?

Kelepçe mi? Bilekler hala zincirli mi?

Geri döndüğümde Ronnie konuşuyordu. Önemli bir şey değil, hatta davayla ilgili bile değil. Ailesiyle yaşadığı sorunlardan falan yakınıyor. Kapatıyorum ve ceset adli tabibin kamyonetinin arkasına konmadan önce gördüğüm başka şeylere odaklanıyorum.

Jerry Larsen'i tekne rampasının tepesinde sedyeye izliyorum.

Ceset torbası sedyeye yerleştiriliyor. Larsen fermuarını açıyor.

O çantanın içinde kilitli kalmanın ne kadar rahatsız edici olduğunu düşünüyorum.

Sonra: "O öldü. Hiçbir şey hissetmiyor.

Bir sürü ceset gördüm. Bunun gibi birkaç tane yaptım. Öldürdüklerim için hiç endişelenmedim. Umarım o aptallar acı çekmişlerdir.

ve cehennemde yanacak. Kalbim bu kurban için atıyor. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hâlâ da bilmiyorum.

Larsen cesedi inceliyor. Ben de öyle.

Karnımın alt kısmında çatlaklar var.

Üst baldırlarımda da benzer çatlaklar var ve yana yatırdığımda alt kalçalarımda da görüyorum.

Kilo mu verdiniz? Bebeğiniz mi oldu?

Göğsün üst kısmında, sırtta, çenenin sağ tarafında ve her iki gözün etrafında derin çürükler. Bazıları büyük bir yumruk büyüklüğünde. Bazıları kollarında ve yanaklarında parmak izi gibi görünüyor. Yüzünden tutulmuş.

Bazıları iyileşmekte olan eski yaralar. Bir süre esir tutulmuş.

Yarık dudak daha yeni. Eksik diş olup olmadığını kontrol etmek için ağzını açmadım. Gerek de yoktu zaten.

Bileklerinin etrafındaki izler dar ama derindi. Efor sarf etmekten derisi aşınmıştı. Kelepçe. Çelik kablo ya da naylon ip olması muhtemel değil. Otopsi gösterecek.

Ayak bileklerinin etrafında zincir halkası şeklinde koyu mavi çürükler. Bana verandadaki salıncağı tutmak için kullanılan zinciri hatırlattı. Ya da dışarıdaki bir köpeği bağlamak için. Ya da birini bir şeye zincirlemeyi. Görmüştüm. Görmeden edemiyorum.

Aklımdan başka bir şey geçti. Yüzük, mücevher ya da bunlara dair herhangi bir iz görmedim. Yüzüklerin olması gereken yerde beyaz daireler vardı. Evli olmayabilir.

Telefonum çaldı. Davis arıyor.

"Madam, bir şey buldum."

Sormak zorunda mıyım? Sanırım. "Ne

öğrendiniz, Şerif Yardımcısı Davis?"

"Bir kayaya takıldım ve altında çizilmiş bir şey vardı." "TAMAM."

"Bir tür şeytana tapma sembolüne benziyor. Bu tür şeylerle aram iyi değildir."

"Telefonuma bir fotoğraf gönderebilir misiniz?"

"Yapacaksın."

"Cesetten ne kadar uzaktaydı?"

"Yaklaşık üç metre. O kayanın üzerinden yaklaşık yirmi kez geçmiş olmalıyım. Tökezlemem iyi oldu, değil mi?"

"Evet," dedim. "İyi mal. Fotoğraflı gönder."

Kapattım ve telefonum çaldı. Omzuma yaslanıyorum. Sembol kayaya kabaca kazınmıştı. Davis boyutu göstermek için fotoğrafı bir cetvelle çekmiş. Kayanın kendisi bir tost makinesi büyüklüğünde. Sembol, içinde üçgen olan bir daire ve üçgenin içinde oval bir şekil. Neye baktığımı hakkında hiçbir fikrim yok.

Ronnie'ye gösterdim.

"Bir fikrin var mı?"

Ronnie telefonu açıyor, çaldırıyor, kaydırıyor ve ben çığlık atmaya hazır olana kadar ekrana dokunuyor. İnsanların bunu yapmasından nefret ediyorum. Telefonu bana çeviriyor. "İnternet bunun Tanrı'nın her şeyi gören gözü ya da Takdir Gözü olduğunu söylüyor."

İnternet asla yanılmaz.

Ronnie devam ediyor. "Bu, Tanrı'nın insanlığı izleyen gözünü temsil ediyor."

Organize katiller katliamlarını planlarlar. Kurbanı takip eder, cesetten ne zaman, nerede ve nasıl kurtulacaklarına karar verir ve izlerini saklarlar. Dağınık katiller ise daha çok anlık ya da anlık dürtülerle cinayet işlerler. Bir fırsat hedefi seçerler ve onları öldürdükleri yerde bırakırlar. İzlerini kaybettirmek için en az girişimde bulunurlar. Planlama yoktur. Bu katil kesinlikle organize olmuş. Cesedi hemen fark edilmeyeceği bir yere bırakmış ama eninde sonunda dikkat çekeceğini biliyordu. Poz vermiş. Belki sembolü de bırakmıştır. Ne de olsa cesedin duruşu bir sembolizmdi. Bunun katil için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Cesede baktığı anlamına gelebilir. Cesedi gözlemliyor. Cesedi bulmamızı mı izliyordu?

Muhtemelen.

Bu KATİLLER Ayrıca iyi eğlenceler Keyfini çıkarın izliyor
izliyor insanlar İnsanlar dehşete düşmüş, acı içinde
ya da en kötü hallerinde.

Ronnie'nin omzuma dokunmasıyla düşüncelerimden sıyrılıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor. "Bu davayı düşünüyorum."

"Bölgede meydana gelen diğer ölümlerle ilgili medya haberlerini araştırdım."

Biraz ilgimi çekti ama şimdi konuşmuyor. Bu oyunu oynamayacağım.

"Ronnie, ben sormadan önce bana bir şeyler söylemek için iznim var."

Gülümsüyor, benim bakış açımı bir kilometre farkla kaçırıyor.

"Ayrıntıları yazdım ama özetlemek gerekirse, çoğunlukla tekne kazaları ve kazara boğulmalar, römork yangınları ve bunun gibi şeyler. Marrowstone Adası'nda hiçbir şey olmuyor."

Şimdi bir şey oldu.

"Geri dönüp Olay Yeri ve Yüzbaşı Martin'in ne bulduğuna bakmalı mıyız? Belki yeni kanıtlar bulmuşlardır."

Ronnie kolay kolay pes etmez. Her ikisi de bir takipçinin ve iyi bir dedektifin özellikleridir.

Ben arabayı sürerken, Ronnie arkasına yaslandı ve değişiklik olsun diye sessiz kaldı. Şüphesiz ölümümü planlıyor ve Kaptan Marvel tarafından yakalanıp sonsuza dek mutlu yaşamayı hayal ediyor. Sonsuza kadar mutlu bir hayat olmadığını biliyorum ama ona söylemiyorum. Onun yerine takım elbisesinin kırıştığını fark ediyorum.

Nedense bu beni gülümsetiyor.

SEKİZ

Yatak dengesiz. Bir şey kaburgalarını dürtüyor. Keskin bir acı. Nerede olduğunu bilmiyor. Gözleri açılıyor ve bacaklarını yana sallıyor. Ayağa kalkmaya çalışıyor ama yüzüstü düşüyor. Bacaklarını kaldıramıyor. Bir şey ayak bileklerini sıkıyor.

Bakmak için yerden kalkıyor ve acı kaburgalarına vuruyor. Sıkılmış dişlerinin arasından nefes alıyor ve ağrı geçene kadar hareket etmeye cesaret edemiyor. Kaburgalarını kırıp kırmadığını merak ediyor. Neler oluyor?

Başını çevirip etrafına bakar, ancak başını hareket ettirmek bile gözlerinin arkasında zonklayıcı bir ağrıya neden olur. İlk düşüncesi bir araba kazası geçirmiş olduğudur. Ama burası bir hastane odası değildir. Zemin yapışkan, kirli bir muşambadır, bir zamanlar mermerin açık rengindeyken şimdi yer yer çatlamış ve yırtılmıştır. Altında çürümüş bir ahşap zemin görünmektedir.

Ayağa kalkmak için dizlerini bükmeye çalışıyor. Onları bir santimetreden fazla hareket ettiremiyor. Tekrar göğsünün üzerine uzanıyor ve hemen pişman oluyor. Kırık kaburgalar konusunda haklıydı.

"Neredeyim ben?" diyor, önce kendi kendine sonra daha yüksek sesle. "Neredeyim ben? Orada kimse var mı?" Dinliyor. Cevap yok. Ayak sesleri bile yok. İçinden bir ürperti geçiyor. Yalnızdır, incinmiştir,

Ayağa kalkamıyor. Nefes almak bile yan tarafına ve başına vuran acı şimşeklerinin onu felç etmesine neden oluyor.

Acısı biraz azalıyor ve gözlerini açıyor. Dikkatlice, başını oynatmadan etrafına bakar. Yüksek tavanlı bir odadadır. Eski bir evdedir. Duvarlara yığılmış eşya yığınları ve etrafında sıra sıra çöpler var. Giysi yığınları, plastik ambalajlar, oyuncak bebekler, resim çerçeveleri, battaniyeler, halılar, palto ya da daha fazla giysi olabilecek kumaşlar ya da aralarında dar yollar olan malzeme parçaları. Taşınabilir bir dikiş makinesi yarı yarıya yığınlardan birinin içine gömülmüş. Yığınlar birbirine o kadar yakın ki, yanlamasına hareket etmedikçe aralarından geçmek mümkün değil. Tam ileride, tahtalarla kaplı bir pencerenin bir kısmını görebiliyor.

"Merhaba! Orada kimse var mı?

Olabildiğince yüksek sesle bağılıyor, ancak nefes alış veriş kısa ve bir konuşmadan daha yüksek değil.

Buraya nasıl geldim? Odaya
loş bir ışık vuruyor.

Çenesini sol omzuna doğru hareket ettiriyor. Acıya rağmen biraz daha hareket ediyor ve muşambadaki bir çatlağın yanağını çizdiğini hissediyor. Görüşü odanın bir tarafını tarıyor ve gittikçe daha fazla çöp yığını görüyor, bazılarının yüksekliği iki buçuk metreden fazla olmalı, aralarında sadece birkaç santimetre var. Her yerde kutular var. Bazıları mutfak eşyası kutularından başka bir şey değil, bir FryDaddy, bir Mr Coffee, bir Crock-Pot, ekstra uzun saplı ve on iki ekstra torba içeren bir Dirt Devil süpürgesi için uzun bir kutu. Her boyutta ve renkte Lego blokları, sanki biri üzerlerine basmış ve onları derin, siyah toprağın içine itmiş gibi rastgele yere gömülmüş.

Acıyı görmezden gelerek gözlerini tavana kaldırıyor. Tahtalarla kaplı olmayan bir kapı ya da pencerenin üstünü arıyor. Gördüğü şey, nefesinin işkence gören ciğerlerinde sıkışmasına neden oluyor. Duvarların üstü ve tavan birkaç santimetre kalınlığında strafor levhalarla kaplanmış.

Oda ses geçirmezdi.

Yüzünden sıcak gözyaşları akıyor ve göğsü daralıyor. Bir süre kıpırdamadan durur, hareket etmekten korkar, korkar ve hepsi bu kadar. Tekrar çılgılık atmaya başlıyor ama kendini durduruyor.

Ya arayan kişi size yardım etmek için orada değilse?

Genç kadın her zaman bağımsız olmuştur. Hayatta kalmasına yönelik her türlü tehdidin üstesinden gelmenin yolunun öfkelenmek olduğunu biliyor. Karşılık verecek kadar öfkeli. O bir savaşçı. Bunu ona annesi öğretmiş. Ama bu daha önceydi. Hamile kalmadan önceki hayatında. Annesinin isteklerine karşı gelip bebekten vazgeçmeden önce. Doğru seçimi yaptı. Annesi anlamadı. Onu evlatlıktan reddetti. O zamandan beri tamamen yalnız. Başka bir şehre taşındı. Yeni bir iş buldu. Yeni arkadaşlar edindi. Kaybıyla tek başına başa çıktı.

Düşünceleri bir kez daha gözyaşı dökmesine neden oluyor ve acısını yutkunarak teslim oluyor. Bebeği için ağlıyor. Hiç tanımadığı ve şimdi asla tanıyamayacağını düşündüğü bebeği için. Yeterince zamanı olsaydı annesiyle arasını düzeltebileceğini düşünmüştü hep. Annesine karşı geldi ama o hâlâ iyi bir kız ve iyi bir kadın. Oğlunun babasının aksine. O adam bir hayaletti. Yeni bir telefon numarası aldı ve görünüşünü değiştirdi. Bu kadarı yeterliydi. Onu çok fazla aramayacaktı. Bir çocukla hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. Bunu açıkça belirtmişti. Kadın ona hamile olduğunu söyleyip sonra da -sanki ona büyük bir hizmette bulunuyormuş gibi- kürtaj masraflarını karşılayacağını söylediğinde bir hayvan gibi köşeye sıkışmış görünüyordu.

Görüş alanının dışında bir yerden gelen bir tıkırtı duydu. Cesaret etse bile bakmak için başını çeviremezdi. Kıpırdamadan durdu, gözlerini kapattı.

"İşte buradasın," diyor.

Dün gece aklına gelir.

"Söylemeyeceğim. Lütfen," diye yalvarır.

"Haklısın. Söylemeyeceksin.

DOKUZ

Ben Jefferson County Şerif Ofisi'nin otoparkına girerken Şerif Gray dışarıda, binanın yan tarafında duruyor ve bir sigara yakıyor. Bir nefes çekiyor ve nefesini verirken dumanı üflüyor. Karısı sigara alışkanlığını onaylamıyor. Aşırı kilolu, çok fazla yağlı yemek yiyor, egzersiz yapmıyor ve kötü yaşam tarzı seçimlerinin poster çocuğu.

Şerif arabamı görüyor ve sigarayı fırlatıp atıyor, ayakkabısının altında eziyor ve kanıtları yok etmek için tütünü tekmeliyor. Ben yaklaşırken, Ronnie ördek yavrusu gibi peşimden geliyor, yanakları aniden kızarıyor.

"Ne zaman istersem durabilirim," diyor.

"Elbette."

"Yapabilirim," diye ısrar ediyor.

"Yaptım." "Bunu görebiliyorum."

Dikkatimi Ronnie'ye yöneltiyor. "Bir şey öğrendin mi?" diye soruyor.

Onun yerine cevap veriyorum. "Çok yardımcı oldu, Şerif. Cesedi bulan adamın ifadesini aldı."

"Dedektif Carpenter arabasını arama izni olmadan arayabileceğimi söyledi," diyor Ronnie, açıklık getirmek için şerife bakarak. Ona doğru söylediğime güvendiğini sanmıyorum.

"Eğer rızası varsa arama iznine ihtiyacınız yok," diyor. "Megan bunu size söylemeliydi."

Ronnie'nin yüzü kızarır ve kendini tutar. "Ah, bana izin verirse bakabileceğimi söyledi demek istedim. Verdi ve ben de baktım.

Yalancı. Yalancı. Mavi takım yanıyor.

"Ofisime gidelim ve bana her şeyi anlatabilirsin," diyor Şerif Gray, biz onu içeri kadar takip ederken.

Ronnie'yi görebileceğim bir yerde tutmak istiyorum. Şerif Gray daire şeklinde oturabilmemiz için ofis sandalyesini odaya getiriyor. Sandalyesinin oturağı çoğunlukla koli bandından yapılmış.

Sandalyemi dairenin dışına çekip bir köşeye koyuyorum, böylece kapıya bakabiliyorum. Asla sırtınız kapıya dönük oturmayın.

Ona cesetle ilgili gözlemlerim dışında her şeyi anlattım. Ne gördüğümü düşündüğümün benim için bir önemi yok. Bitiriyorum ve şerif uzun bir süre oturuyor, eli çenesinin altında, düşünceli. Yay gibi bir çığlıkla ayağa kalktı ve koli bandıyla bağlı canavarı masanın arkasına itti.

"Peki ne yapacaksın?" diye soruyor.

"Raporlarımı yazacağım ve olay yeri, donanma devriyesi ve adli tıp raporlarını bekleyeceğim. Mümkünse otopsiye katılmak istiyorum. Aslında katılmak istemiyorum ama çatlaklara bir kez daha bakmak istiyorum. Sadece kilo vermemiş. Bir bebek. Belki de. Dışarıda bir yerlerde annesini yeni kaybetmiş bir çocuk olabilir.

Ronnie'ye bakar. "Otopsi görmek ister misin?" "Elbette," diyor ağzıyla ama yüzü hayır diyor.

"Şerif Yardımcısı Marsh'ı da yanınıza alın. Tecrübeye ihtiyacı var.

Cesetlerden ve ölümlerden payıma düşeni gördüm, ancak bir otopsiye katılmadım. Henüz bir otopsiye katılmaya zorlanmadım.

Eminim Ronnie de istemiyordur. Şu anda bunu yapmak konusunda nasıl hissettiğimden emin değilim. Tek bildiğim cevaplara ihtiyacım olduğu.

* * *

Biraz sonra Ronnie arkamda durmuş, omzumun üzerinden dizüstü bilgisayarımın ekranına bakıyordu. O kadar derin düşünüyor olmalıydım ki orada olduğunu fark etmemiştim. Marrowstone Adası için Google'da arama yaptığımı unutmuşum.

"Neden adayı araştırıyorsunuz?"

"Orayı satın almayı düşünüyordum. Bir kumarhane inşa ederim. Bütün kış yağmur yağmayan sıcak bir yerde emekli olurum. Bir yat alırım.

Gülüyor. Gerçekten gülüyorum. "Ben pek su insanı değilim. Senin yatın gibi büyük teknelere binerim. Ama jakuzi ya da spa olmadığı sürece suya girmem."

Tabii ki hayır.

"Sadece Boyd'un uçurumu nasıl bulduğunu görmek istiyorum. Bundan kurtulmanın bir yolu yoktu."

Boyd tırmanma deneyimi olduğunu iddia ediyordu ama bu iş için biçilmiş kaftan gibi görünmüyordu. Belki de önemli bir şey değildi. Belki de olay yerindeki davranışları hakkında bir şeyler okuyordum. Üniversitede ceza hukuku okuduğunu gönüllü olarak söyledi ve hemen şüpheli olup olmadığı soruldu. Uçurumdan neden düştüğü sorulduğunda neden böyle düşünsün ki? Şu bir gerçek ki bazı suçlular, ölümlerinin tam etkisini elde etmek için polis soruşturmasına müdahale eder, ikinci bir vuruş, bilgi. Ve o haklıydı. Suçu ihbar eden kişi her zaman şüphelenilen ilk kişiydi. Sonra da kurbana yakın biri. Eşi, sevgilisi, arkadaşları, çocukları, iş arkadaşları vs.

Tekrar bağlandım. Ronnie bir şeyler söylüyordu ve ben sadece yarım yamalak dinliyordum.

"Kaptan Martin'i aramamı ve bir şey bulup bulmadığımı öğrenmemi ister misiniz?"

Çok inatçı. Ama ne ben Kaptan Marvel'la konuştum ne de o benimle. Sanırım bir şey bulursa arayacak.

"Ara onu."

Ronnie çoktan numarasını telefona yazmış ve arama düğmesine basmıştır.

"Cesedin oraya nasıl geldiğine dair fikrini sorun."

Sanırım biliyorum, ama o suda benden daha fazla zaman geçiriyor. Deniz yoluyla yaptığım tüm seyahatler feribotla.

"Ve ona her şeyi gören gözü sor. Bakalım daha önce başka bir sahilde görmüş mü? Belki de bunu çocuklar yapıyordur."

"Sence katil tarafından mı bırakıldı?" Ronnie soruyor ve Kaptan Marvel telefonuna cevap verince cevap vermekten kurtuluyorum. "Eller serbest" diye mırıldandım. Ronnie ekrana dokunuyor ve arka plandaki sesleri duyabiliyorum ve sonra Kaptan Marvel şöyle diyor: "Ronnie. Sesini duymak güzel."

Oh, lütfen. Rehberinde numarası var.

"Şerifin ofisindeyim ve Dedektif Carpenter ile hoparlörden konuşuyorum."

"Merhaba Megan," diyor.

"Neredesiniz, Kaptan?" diye sordum.

"Hâlâ sahadayız. Burada gözden kaçırdığımız bir şey olup olmadığını görmek için Humminbird - su altı görüntüleri için - ve radar kullanıyoruz. Yavaş ilerliyoruz."

"Oh, dikkatli ol. Diğer milletvekili de orada, değil mi?"

"Benim için endişelenme, Ronnie. Dedektif Carpenter'a bir şey bulduğumu söyle."

Ronnie'nin telefonunu açtım. "Ben Carpenter. Elinizde ne var?"

"Ben Bilmiyorum. Eğer önemli, ama sen dedi için Bana haber ver. ne kadar önemsiz olursa olsun, bir şey bulursak."

Kontrolümü kaybediyorum. "E?"

"Cesedin bulunduğu yerden yaklaşık üç metre uzakta, suyun içinde birkaç hafif çubuk buldum. Yüzüyorlardı ama bitkin düşmüşlerdi. Dediğim gibi, bu bir şey ifade etmeyebilir."

Herhangi bir yerden gelmiş olabilir. Integrity'de acil durumlarda gece aydınlatması için aynı markadan bir kutu var. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

"Aslında birkaç sorum var," diyorum. "Dürüst olmak gerekirse. Sizce ceset oraya nasıl gitti? "Tekneyle gitmiş olmalı. Neden?"

"Sadece kontrol ediyorum. Başka bir soru: Şerif Yardımcısı Davis üzeri çizilmiş bir sembol buldu.

"Bir taş," diye bitirdi, "Onu gördüm."

"Daha önce benzer grafitiler veya işaretler gördünüz mü?"

Birkaç saniye sessiz kalır. "Evet diyemem.

Belki de. Önemli mi?"

"Sadece temelleri koruyorum. Böyle bir sembolün bir tarikat olduğunu düşünür müydünüz?"

"Ah, bilmiyorum. Ama bir cesedin yanında böyle bir şey bulmak garip."

Katılıyorum.

"Teşekkür ederim,

Kaptan."

"Emin olabilirsin. Ve Ronnie, bugün iyi iş çıkardın.

"Teşekkür ederim, Kaptan." o diyor. Onun yanaklar vardır Pembe.

Telefonunu geri veriyorum.

"Bugün iyi iş çıkardın," diye ekliyorum.

Bu onu pek heyecanlandırmadı.

Işık çubuklarını düşünüyorum. Parmak izi ya da başka bir şey olma ihtimali yok ve Kaptan Marvel'ın onları kanıt olarak koruyacağından şüpheliyim. Bana söylediler.

ON

Ronnie masamın yanındaki ziyaretçi koltuğunda oturuyor. Dedektif olmamasına rağmen bugün gördüğüm her şeye tanık oldu. "Boş bir masa bul. Eve gitmeden önce raporunu yazmalısın."

"Ama bir sekreteriniz var. Boyd'un ifadesinin ses dosyasını Nan'a gönderemez miyim?"

Neredeyse gülecektim. Nan? Bunu görmek isterdim. Aslında, istemezdim. Nan'ın küçük detayları bilmesini istemiyorum. Bazı şeylerin dışarı sızması gerekir. Nan, dibinde delik olan bir kova gibi.

"Kendin yazmalısın," diyorum. "Ve bunların hiçbirisi hakkında kimseyle konuşma. Yani son raporunu bana ya da şerife vereceksin. İzin almadığınız sürece başka kimseye."

Nan köşeden konuşmaya girer. "İfadeni seve seve yazarım, Ronnie."

Sonar benzeri işitme duyusu vardır.

Nan benim için hiçbir şey yazmayı teklif etmedi. Çoğu zaman bir telefon geldiğinde bana haber bile vermez. Tabii ben de ondan hiçbir şey yazmasını istemedim çünkü o dedikodu kraliçesi. "Başardık, Nan. Teşekkürler."

"Başka bir şey var mı?" Ronnie sorar.

İnternet araştırma becerilerinizi düşünüyorum. "Davayı aldığımız tarih ve saatle başla, ne zaman

vardık, kiminle konuştuk ve sahada ne yaptınız. Sevk ve varış saatlerimizi sevk memurumuzdan öğrenebilirsiniz."

Ona numarayı vereceğim.

"Ancak Boyd'un ifadesini kabul etmek dışında pek bir şey yapmadım" diyor.

"Bu doğru değil. Çok yardımcı oldun.

Şimdi büyük bir rapor yaz. Umarım seni meşgul eder ve kafamdan uzaklaştırırım.

"TAMAM." Ayağa kalkar ve bir bilgisayar arar. "Roy'u arayıp onun ve Şerif Yardımcısı Floyd'un ne zaman geldiklerini öğrenmem gerekecek."

Roy? "Raporunda buna gerek yok. Kaptan kendi raporunu hazırlayacak." Orada öylece duruyordu. Elini tutacak vaktim yok. "Bitirdiğinde, şerife vermeden önce okumama izin ver. TAMAM MI?"

"TAMAM."

Sabit hattı açtım ve Jerry Larsen'in numarasını çevirmeye başladım. Ronnie dikkatimi çekmeye çalışıyor. "Ne?"

"Bugün kaçta çıkıyorum?"

Ben söylediğimde gideceğiz.

"Vardiyan ne zaman biterse, gidebilirsin. Eğer önemliyse, ne zaman istersen gidebilirsin."

Marsh dedektif olamayacak. Şerif yardımcısı da olamayabilir. Ama bu onun sorunu. Bu sabah onunla yüzleşmek istemedim ve onunla ilgili hislerimde haklıydım. Vardiyası bir saat önce bitmişti ama biraz ilgi gösterir diye düşünmüştüm. Suratını astı ve ben de telefonu alıp Larsen'i aradım.

Cevap yok.

Raporumu bitiriyorum ve Ronnie'nin yazdıklarını alıyorum. Aslında oldukça kısa; ona vermem gerekiyor. Olay yeri raporunu beklemek zorundayız. Bir süre üzerinde çalışacaklar. Olay Yeri, kurbanın parmak izlerini bizim veri tabanımızda ve IAFIS'te (Entegre Otomatik Parmak İzi Tanımlama Sistemi) analiz edecek.

FBI tarafından tutulan ulusal parmak izi ve suç gemişı sistemi. O anda aklıma bir fikir geldi. Belki de IAFIS'te ya da yerel ve eyalet veri tabanlarında değildir. Yeterince küçük bir suç işlerse, bazı yargı bölgeleri parmak izlerini girmez. Jefferson County'de, örneğın küçük bir vandalizmden dolayı birini tutuklarsak, şüphelinin parmak izlerinin herhangi bir veri tabanına girilmesini istemiyoruz. Onları kayıtlarımızda tutuyoruz ama hepsi bu kadar.

Kayıp kişiler veri tabanında birkaç şeyi kontrol ettim ama hiçbir şey bulamadım. Ronnie'ye eve gidebileceğini söyledim ve o da kaçtı. Şerif Gray ile konuştum. Bilgisayarında solitaire oynuyordu.

"Sizinle konuşmak istiyorum." "Bir

şüpheliniz var mı?"

"Hayır."

"Kurbanı teşhis ettiniz mi?"

"Hayır."

"Gece boyunca yapabildiğiniz her şeyi

yaptınız mı?" "Evet."

"Evine git ve beni yalnız faaliyetlerimle baş başa bırak."

Ona kibarca gülümsüyorum ve Ronnie'ye bir içki ısmarlamam gerektiğini düşünerek eve gidiyorum. Öte yandan, onu son kez gördüğümü umuyordum. Şerif Gray yakınlaştığımızı görürse, bizi eşleştirmeye devam eder.

Böyle bir şey olmayacak.

DOKUZ

Port Townsend'deki evimin önünde motor çalışır vaziyette oturmuş, düşüncelere dalmıştım. Dedektif olmanın sorunu, tespit etmeyi asla bırakmamanızdır. Bir trafik cezası yazmaz ya da bir tutuklama yapmazsınız ve sonra yarının farklı olacağını bilerek eve gidersiniz. Düşündüğüm şey adli tabibin ön raporu. Faksladı ama ne bulduğunu netleştirmem gerek. Eli kırılmıştı. Bileğinde çizik izleri ve sağ elinin avuç içinde çürükler vardı. Trapezium ve metakarpal kemikler yerinden çıkmış. Metakarplar avuç içinde parmakların bağlı olduğu kemiklerdir ve trapezium başparmak metakarpını bileğe bağlayan kemiktir. Kelepçelerle ilgili önsezimin en olası neden olduğunu söyledi. Elini kelepçelerden birinden çekmiş ya da çekmeye çalışmıştı. Elinin yan tarafında, bilekten küçük parmağa kadar uzanan hematom bunu başardığını gösteriyordu. Bu da yetmezmiş gibi, her iki elinin tarak kemikleri kırılmıştı ve hilal şeklindeki çürükler birinin üzerlerine bastığını gösteriyordu. Ayrıca her iki dirseğin arkasında da çizik izleri gördü. Onlara dokunmadı ama patoloğun onaylaması için ön hazırlıklarında buna işaret etti. Ona göre, kız dirsekleri ve dizleri üzerinde pürüzlü bir yüzeyde sürünmüş gibi görünüyordu. Herhangi bir lif görmedi ama bunu da göz ardı etmedi.

Sanırım bu kelepçelerden kurtulmaya çalışmanın cezası. İki elini de çırpıtı, böylece kelepçeden kurtulamayacağından emin oldu.

Tekrar yap. Elleri kırıldığı için dirseklerinin üzerinde sürünüyordu. Bir patolog kemiklerin ne kadar zaman önce kırıldığını belirleyebilir. Bu bana ne kadar süre esir tutulduğu ve muhtemelen ne zaman öldürüldüğü hakkında bir fikir verebilir. Jerry Larsen bir adli patolog değil. Çalışmalarına neyin sebep olduğunu görmek için cesetleri kesmiyor. Ama altmışlı yaşlarının yarısından fazlasını bu işi yaparak geçirdi ve bunun sonucunda çok iyi içgüdüler geliştirdi. Yine de, Dr Andrade ile konuşmam gerek.

Olay yeri tecavüz kiti toplamazdı. Bu sabah Andrade'nin işi olacak. Tecavüz kiti DNA için önemli ama DNA testi ve karşılaştırma için geri dönüş süresi haftalar sürüyor. Şerif tecavüz kitinin hızlandırılmasını isteyebilir ama bu sadece kurbanın seks yapıp yapmadığını söyler, kiminle yaptığını değil. DNA bunu yapabilir. Suç laboratuvarının ne diyeceğini biliyorum. Her zaman yedekli ve meşguller.

Bu sadece bir dava. Şimdilik. Yalnız bir cinayet olmadığından endişeleniyorum. Yarın otopsiye katılacağım. Dr Andrade beni bekliyor olacak. Olay yerinin bu gece ne kadar geç çalıştığına bağlı olarak, parmak izlerinin yerel ve ulusal veri tabanında sabahtan önce analiz edilmesini beklemiyorum. Eğer bu bana bir kimlik vermezse, kayıp kişi raporlarını incelemeye devam etmek zorunda kalacağım. Washington'da yılda ortalama üç yüz cinayet işleniyor. Bu vakayı aydınlatamazsam, şerifin hızlı bir DNA analizi talebi sıranın en arkasına gidecek ya da gün ışığını göremeyecek ve o sadece bir Jane Doe olarak kalacak.

Motoru kapatıyorum ve tarihi Viktorya dönemi binasına doğru yürüyorum. Tarihi demek genellikle pitoresk demektir ama buranın eşsiz bir yanı yok. İki birime bölünmüş büyük bir ev. Şu anda tek kiracı benim ve böyle olması hoşuma gidiyor. Diğer birim şu anda ve muhtemelen her zaman boş olacak. Son kiracı kışın güvenilmez ısı ve yazın boğucu sıcaklığı nedeniyle evi terk etti. Eski ahşap zeminler tehlikeli derecede düzensiz ve birkaç gece banyoya giderken takılıp düşmeme neden oldu.

Çantamı ve anahtarlarımı odamın cam kapısının yanındaki masanın üzerine bırakıyorum, evin geçmiş bir döneme ait herhangi bir tarzı olan tek bölümü. Umarım bir gün burası yıkılır ve kapı Seattle'da lüks bir evde yerini alır. Köşeye sıkışmış küçük bir ofisim ve dolabın içinde bir silah kasam var. Silahımı kasaya kilitliyorum ve masaya oturup dizüstü bilgisayarımın boş ekranına bakıyorum.

Ölü kadını düşünüyorum. Adı olmayan kadını. İşkence gören, muhtemelen tecavüze uğrayan, bir köpek gibi bir yere zincirlenen ve sonra bulunması için sahile atılan kadın.

Ayağa kalkıyorum ve dolabımın üstünden bir kutu alıyorum. Kutuda psikologum Dr. Karen Albright ile yaptığım seansların düzinelerce mini kaseti var. Kutuyu masanın üzerine koyuyorum. Çok ağır. Kelimelerin bu kadar ağır olabileceğini kim bilebilirdi? Oturuyorum, bir kaset alıyorum ve küçük kayıt cihazına koyuyorum. Kalkıp bir bardak şarap almak için buzdolabına gidiyorum ve kutuyu ve Idaho'daki bir motelden aldığım plastik bardağı masaya getiriyorum. Şarap kutusunun kulpunu çeviriyorum ve beyaz zinfandel kadehe doluyor.

Şarabımı yudumlarken, Dr. Albright'ın beni doğduğumdan beri dünyam olan uçurumdan nasıl geri getirdiğini düşünüyorum.

Mavi gözlerinin ilk başta beni nasıl korkuttuğunu hatırlıyorum. Çok soluk bir maviydi. Neredeyse uhrevi. Ofisinin nasıl mikrodalga patlamış mısır gibi koktuğunu. Ona ne kadar güvendiğimi. Onu ilk gördüğümde 20 yaşındaydım. Savunmacıydı. Bir sokak barikatı gibi kapalıydım. Kimsenin içeri girmesine izin vermedim, ama içimdeki her şeyin -yaşadıklarımın doğumumun soyuna kadar- bir şekilde dışarı çıkarılması gerektiğini bilecek kadar zekiydim. Travmatize olmuşum ve ben bunu aynada göremesem de başkaları görebiliyordu. Bir üniversite yurdunda gece terörü travmatik ve özellikle utanç vericidir. Ne söylediğinizi bilmiyorsanız, eğer bir şey söylediyse. Çılgınlıklarınızı birilerinin duyup duymadığını bilemezsiniz.

Pencereleri açıp şarabımı yudumluyorum. Kutu beni çağırıyor. "Bir gün bunu isteyeceksin," diyor Albright.

İlk başta hediye reddettim. "Bunun olacağını sanmıyorum."

Sıcak, sakinleştirici bir gülümsemeyle gülümsedi. "Güven bana. İnanacaksın. O gün gelecek ve kasetleri dinlemek seni daha da güçlü kılacak." Kollarını bana doladı. İkimiz de ağladık. Uzun süre birbirimize sarıldık. Bunun sonsuza kadar bir veda olmadığını biliyordum ama bu bir buçuk yıl süren terapinin sonuydu. O sırada kriminoloji okuyordum ve Seattle banliyösündeki polis akademisine gitme planlarım vardı.

Derin bir nefes alıp içine baktım. Her biri kaydedildikleri tarihlerle numaralandırılmış kasetlerle dolu bir kutu. Viskiye geçiyorum. Masamın çekmecesinde bir şişe Cutty Sark bulundurmaya başlıyorum. Ucuz ama makul. Eskiden daha pahalı bir tek malt alırdım. "Vadiler "den biri: Glenfiddich, Glenmorangie, Glenlivet. Sonra ilk yudumdan sonra hepsinin tadının aynı olduğunu keşfettim. Sadece toplum içindeyken gerçek şeyler sipariş ediyorum.

Erteleğimin farkındayım. Dr. Albright ile yaptığım seansların kasetlerini dinlemek istiyordum, ancak bu vaka geçmişin ıstırabını tüm gücüyle geri getirdi. Yine de merak ediyorum. Oynatıcıyı açıyorum.

Ses başlarken kısa bir tıslama duyuyorum.

Karen Albright bana bu yolculukta yalnız olmadığımı hatırlatarak başlıyor. Bana güçlü olduğumu söylüyor. Bu iyileşmeye giden yol. Buna inanmak istediğimi hatırlıyorum ama içgüdülerim bana bunun tamamen saçmalık olduğunu söylüyordu. İçten içe, asla iyileşemeyeceğimi şüphesiz biliyordum.

Gözlerini kapat, Rylee. Bana Ginger Teyze ile görüşmeni anlat.

Bana bildiği tek isimle sesleniyor. Sesi endişe ve samimiyet dolu. Onun iyi bir insan olduğunu biliyorum ya da hissediyorum. Yardım edebileceğine inanıyor. Gözlerimi kapatmak istemedim ama kapattım.

Ve şimdi onları kapatıyorum. Şu anda paslanmaz çelik masanın üzerinde kanıt olarak duran kadının işkence görmüş bedenini düşünüyorum. Bir doktor tarafından

Bağlanıp dövüldükten ve bir hayvan gibi istismar edildikten sonra patolog. Hayatı elinden alınmıştı ama daha da kötüsü, bir insan olarak saygınlığı ve değeri zorla elinden alınmıştı. Çaresizdi, içi boşalmıştı, olanın ve olacakların dehşetinden kaçmak için zihnine giriyordu. Annemi ve onun bu kabusu nasıl yaşadığını düşünüyorum.

Kaseti durduruyorum. Oynatma düğmesine basıyorum ve kendimi kelimelere konsantre olmaya zorluyorum. Derin nefesler aldığımı duyabiliyorum.

Ben: Odada hiç hava yoktu. İçimi çektim ve Ginger Teyze başımda duruyordu. Kalp masajına ihtiyacım yok. Onu itiyorum. Ne dediğini anlıyorum ama oda dönüyormuş gibi hissediyorum ve sözlerinin anlamını kavrayamıyorum.

Yarınki otopsiyi düşünüyorum. Derinlere iniyorum ve sözlerimi dinliyorum.

Ben: Ginger Teyze bana soruyor: "Hayatım, iyi misin? Başını dizlerinin arasına koy. Tabii ki iyi değilim. Son yirmi dört saat içinde annemi kaybettim, ölü üvey babamın göğsünden bir bıçak çıkardım ve biyolojik babamın bir seri katil olduğunu öğrendim. Ve sadece annemi değil, beni de istiyordu. Üzüntü bunu karşılamaz. Güvendesin. Buradayım, Rylee. Ben: Öyle miyim? Bir yerde gerçekten güvende miyim?

İç çektiğimi duyabiliyorum. Sakinleşiyorum. Bu kadını, Ginger'ı, annemin kız kardeşini, sahip olduğumu hiç bilmediğim teyzemi tanıımıyordum ama iyi niyetli olduğunu biliyordum. Gözlerinin etrafında, kız kardeşi, yani annem kaybolduğundan beri hissettiği endişeyi vurgulayan kırışıklıklar olduğunu hatırlıyorum.

Dr A: Biyolojik babanızın sizi istediğini söylerken ne demek istediniz? Ben: O annemin

hamileydi. Onu kaçırdı, bir oyuncak gibi tuttu, tecavüz etti ve işkence etti, ama o kaçtı. Ve beni doğurmuş. Teyzem, beni kendisine ait hissettiğini açıkça belirttiğini söyledi. Annemin hala ona ait olduğunu.

Bir safra dalgası hissettim. O tecavüzcüye asla ait olamazdım.

O canavara. Ben beni büyüten babama aittim. Biyolojik babasının öldürdüğü o piç kurusu baba. Ellerim titriyordu ve teyzem gözlerimin içine bakarak şöyle dedi: "Rylee, o senin için geldiğinde ben de oradaydım.

sen." Devam et. Ne oldu? Ben: Teyzeme ne demek istediğini sordum. Biraz sinirlendim çünkü o beni tanıyordu ama ben onu tanı mıyordum. Ginger Teyze benim

Idaho'daki hastaneye. Annemin doğum koçu olmayı teklif etti.

Ben doğduğumda annem sadece on altı yaşındaymış. Tüm bunları öğrendiğimde benimle aynı yaşıydı. Annem bana bakmıyordu, bu yüzden bir kızı olduğu için mutlu olduğunu söyledi. Bunu söylediğini öğrendim çünkü eğer - ben - erkek olsaydım, beni kaçıran kişinin görüntüsünü görmekten korkuyordu. Ginger Teyze ona benzemediğimi söylemiş.

Ginger Teyze'nin bunu nasıl bilebildiğini merak ediyordum ama daha sonra bana

Polis memuru hastaneye geldi ve çiçek getirdi. O benim biyolojik babamdı. Seri katil. Bir polis.

Kaset çalar kapanıyor. Aklım hemen davaya geri dönüyor - bir savunma mekanizması, eminim. Tüm komşu polis teşkilatlarına bir yüz fotoğrafı ve fiziksel bir eşkal göndermem gerekiyor, böylece herhangi bir kayıtları olup olmadığını, Jane Doe'mla herhangi bir temasları olup olmadığını görebileceğim.

Ona böyle seslenmekten nefret ediyorum. Bu onu kişiliksizleştiriyor. Ona bir isim vereceğim ve kurbana Jane Snow demeye karar vereceğim.

Telefonu aldım ve merkezi aradım. Telefonu yeni biri açıyor ve ben yeni biriyle konuşmak istemiyorum. Sonunda Susie'ye ulaştım.

"Susie, senden bir bülten yayınlamanı istiyorum."

"Sesini duymak güzel, Megan. Son zamanlarda beni aradığını sanmıyorum. Nasılım? İyiyim. Hayatımda neler oluyor? Bilmek istemezsin.

"Susie," diyorum. "Lütfen beni oraya gelip tatsızlık çıkarmaya zorlama." Susie gülüyor. Susie gülüyor. "Şaka yapıyorum, Megan. Senin için ne yapabilirim?

Bu da hiçbir zaman anlam ifade etmeyen bir başka polis jargonu. Bana bir şey yapamaz. Ben de ona uydum. "Bu sabah Marrowstone'da tanıştığımız kadını duydun mu?"

"Bunun hakkında konuşuyorduk," diyor. "Bir adın var mı?"

"Hayır. Bu yüzden elinizdeki her şeyi kullanarak eşkalini ilçemizdeki ve çevresindeki tüm kolluk kuvvetlerine duyurmanızı istiyorum. Eğer bir yanıt alamazsak, daha ileri gitmek isteyebilirim."

Susie ikna oldu. "Mesajda ne yazmalı?"

Size cesedin tam bir tarifini vereceğim ve kurbanın bir çocuğu olma ihtimalini de ekleyeceğim. Çok fazla bilgi vermek istemiyorum ama bazı ciddi cevaplar almak istiyorum. Washington, ülkedeki en yüksek dördüncü kayıp kişi oranına sahip. Ulusal Kayıp ve Kimliği Belirlenemeyen Kişiler Sistemi ya da NamUs adı verilen bir çalışma vergi mükellefleri tarafından finanse edildi. Oregon ve Washington'dakiler de dahil olmak üzere tüm kolluk kuvvetleri artık bu sistemi kullanıyor. Uygulama bilgisayarımdaydı ve o öğleden sonra eşkali araştırdım. Elimde kırk iki olasılık vardı ama ikisi dışında hiçbirisi istediğim tarihlere yakın değildi. Bu ikisi hakkında başka bir şey bulamadım. Facebook sayfaları bile yoktu. Susie'ye ikisinin isimlerini ve diğer bilgilerini verdim, belki son kontrol ettiğimden bu yana bir şey yazılmıştır diye.

Susie bir şey duyarsa beni arayacağını söyledi. Bana e-posta göndermesini isteyeceğim. Daha çabuk olur. Ve kasetin geri kalanını dinlemek istiyorum. Kapatıyorum ve biraz Cutty içiyorum.

Bardak bir şekilde boşaldı. İskoçyalı işini yapıyor. Kaseti oynatıcıdan çıkardım, kutusuna geri koydum ve kutuya geri koydum. Kasetçaları da yanlarına koydum,

Kutuyu gardırobumun en üst rafına geri koydum ve yorganın altına girdim.

Gözlerim kapalı, nefes alıp veriyorum. Kasten aldığım her nefesin amacı beni sakinleştirmek, uykuya daldırmak. Kabusları uzaklaştırmak.

Asla işe yaramaz.

Hiçbir şey olmuyor.

Buo.

Merdivenleri tırmanan bir akrep gibi üzerime geliyor. Gözleri kırmızı. Kırmızı, albino bir tavşan gibi. Ama sevimli değil. Korkunç. Dehşet dolu. Onun gözlerinden, basamakların tahtasını kemiren kesik seslerine dönüyorum. Bu o, tabii ki. Çığlık atmıyorum. Sadece kendimi destekliyorum. Kaslı kollarının üzerinde yükselirken bana Wyeth'in Christina'nın Dünyası tablosunu hatırlatıyor. O resimden nefret ediyorum.

Çaresizlikten nefret ediyorum.

Kendimi uyandıracağım. Titreyerek oturuyorum ve penceremin dışındaki karanlığa bakıyorum. Rüyamda hissettiklerimi hatırlıyorum ve benim davamdaki kurbanların katilin gözleriyle karşılaştıklarında hissettiklerine benzer bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Kavga mı ettiler yoksa anlaştılar mı?

ON İKİ

Bu sabah hafif bir yağmur ağaçları ve çimenleri buğulandırdı, ofise giderken görüş alanıma nemli elmaslar gönderdi. Birkaç geyik yolda duruyor, karşıya geçmek için zaman ayırıyorlar. Ülkenin güzel bir bölgesinde yaşıyorum. Dağlar. Göller. Tuzlu su. Bazen Kuzeybatı'nın güzelliğinin, içinde saklanan çirkinliği örten bir maske olup olmadığını merak ediyorum. Görüntüyü kaldırın. Ölü kızı gör. Tekrar mühürle.

Pikniğe gidelim.

İşe gittiğimde şerifin kapısı kapalıydı ve içeriden kahkaha sesleri geliyordu. Bir kadın. Kahkahası delici. Zorla.

Ronnie.

Kapıyı çalmıyorum, her ne yapmaya çalışıyorsa onu bölmek istesem de. Onunla tekrar baş başa kalmamın imkanı yok. Şerif Gray'in onu bugün otopsiye götürmemi istediğini biliyorum ama o konuşmaya başladığında ceset kalkıp kaçacak. Davayla ilgili dosyalarımı alıp sepette yeni Olay Yeri ve Deniz Devriyesi raporları olup olmadığını kontrol ettikten sonra kapıya yöneliyorum.

Çok uzağa gitmiyorum.

Şerif Gray evinin kapısından bana sesleniyor.

"Megan. Arabanın geldiğini duydum.

"Öyle mi?" Bilerek en uzak park yerine park ettim.

"Sizi güncellemenin zamanı geldi. Taurus'un susturucuları dizel bir kamyonu aıtmiş gibi görünüyor."

"Fark etmemiştim. Taurus iyi. Döndüğümde seninle konuşurum.

"O kadar hızlı değil." Uzanıp yedek memur Ronnie Marsh'ı bir kolundan tutup çekiyor. Heyecanlı görünmüyor. Artık gülmüyor.

"zr dilerim. Unutmuşum şerif. Ronnie'ye el salladım.

"Geliyor musun?" şerife bakıyor ve o da ona ciddi bir bakış atıyor.

"Tüm deneyime sahip olmanız gerekiyor, şerif Yardımcısı Marsh," diyor ona. "Bir gün Megan ile çalışmak isteyebilirsin. Motorlu Devriye önemli olmadığından değil. Ya da hapishane. Hapishanedeki ıslah memurlarıyla her zaman alışabilirsin. Hiç oraya gittin mi?

Ronnie şerifin kapısının yanındaki askılıktan ceketini aldı ve bana doğru koştu.

"Gitmeliyiz," diyor. "Otopsiyi kaçırmak istemem."

Ronnie solgun görünüyor. şerif Gray gülümsüyor. O görmüyor ama ben görüyorum.

Kurnaz köpek.

Boğa'nın dışında da aynı rutini izledik. Ben anahtarlığı deniyorum, anahtarlığın çalışmadığını hatırlıyorum, anahtarı kullanıyorum. Yerleştiğimizde Ronnie'nin üniformasını giydiğini gördüm. Paaları açık kahverengi şeritli kahverengi bir pantolon. zerinde parlak altın şerif rozeti olan açık kahverengi bir gömlek. Bağcıklı yeni kahverengi botları da var.

Onu değerlendirdiğimi görüyor.

"Bugün çalışabileceğim bir şeyler giymem gerektiğini düşündüm," diyor. "Umarım her şey yolundadır."

Kusmuğun tişrtten kolayca çıkıp çıkmayacağını merak ediyorum. Gideceğimiz yerde kapüşonlu bir yağmurluğa ihtiyacı olabilir.

"Mükemmel," dedim. "İnsanlar kim olduğunuzu öğrenene kadar size daha fazla yetki verecektir."

Ronnie gömleğinin sol ön tarafındaki parlak rozeti düzeltiyor. Yardımcıların çoğu işlemeli rozetleri tercih etti.

Parlak elik rozetler iyi bir hedefdir ve bir tutuklama sırasında yırtıldıklarında üniformanızdaki pahalı gömleği yırtarlar.

Zor yoldan öğrenecek.

"Görüyorum ki saçlarını toplamışsın," diyorum.

"Evet," diyor. "Spor salonunda kendimi savunma dersleri alıyordum ve eğitmen uzun saçlı olmamam konusunda ısrar ediyordu."

Acaba o da benim onu zorladığımı mı düşünüyor? Umurumda değil.

"Oh. Sana bunu vermeyi unuttum. Çantasını açtı ve üzerinde adımın yazılı olduğu bir zarf çıkardı.

Zaten açık. Beklediğim olay yeri raporu. Raporu okudum ve Larsen'in dün gece söylediklerini aşağı yukarı doğruluyor. Ayrıca yüz metre boyunca uçurumu kontrol ettiklerini ve bizden başka kimsenin aşağıya indiğine dair bir kanıt bulamadıklarını belirtiyor. Buldukları tüm meşrubat ve bira kutularını belgeliyor. Her şeyi gören göz raporda var ve taşı toplamışlar. Dava bittikten sonra onu saklamak isteyebilirim.

"Bu zarf mühürlüydü," diyorum. "Ü z e r i n d e benim adım yazıyordu. Burada ne olduğunu gören başka biri var mı?

Ronnie hiçbir şey söylemiyor. Sadece oturuyor ve yolcu penceresinden dışarı bakıyor. Sessizliği tercih ederim ama güne onunla üzgün başlamak istemiyorum. Ayrıca, orada onun bilmediği yeni bir şey yoktu.

"Tamam, Dedektif Marsh," diyorum. "Rapor hakkında ne düşünüyorsun?"

Ronnie koltuğunda doğruldu ve bana döndü. "Giydikleri dışında hiçbir kıyafet bulamadık. Fark ettiniz mi bilmiyorum ama külotu ters giyilmişti."

Ben değil.

Ondan devam etmesini istedim. Ve devam etti.

"anta yok. Kimlik yok. Mücevher yok. Bir yüzük uzun süre orada kaldığında parmağınıza taktığınız beyaz bantlar bile yok. Yüzü kimsenin onu tanıyamayacağı kadar dağınık değildi. Tüm çürükler ve kesikler

dövüldüğünü söyledi. Sanırım bu katil bunu daha önce de yapmış. Çok iyi düşünülmüş. Külotun ters olması dışında."

"Sizce katil neden külotu ve sütyeni ona geri giydirdi?"

"Belki de onun çıplak bulunmasını istememiştir." Cidden.

Elinden gelenin en iyisi bu mu?

"Tamam," dedim sonunda. "Bunu aklımızda tutalım."

"Bir şey daha var," diye devam ediyor Ronnie. "Katilin cesedi tekneyle getirdiğine ikna olduk. Ama ya onu bir askıyla uçurumdan aşağıya indirdiyse?"

Başımı ona doğru çeviriyorum. Sapan. Ama kim sapan getirir ki? Bu ne kadar planlama gerektirir? Cesedi o kayalıklara yerleştirmek çok büyük bir çaba gerektirir. Olay yerinden iki kişinin onu tekneye bindirmesi gerekti.

"Robbie Boyd bir dağcı olduğunu söylüyor," diyor Ronnie. "Bunu yapabilmiş olabilir."

"Bizim kadar büyük değil." Böyle söylüyorum ama bunu tamamen göz ardı etmemem gerektiğini de biliyorum. "Konuşmaya devam et."

Başını sallıyor. "TAMAM. Bir de üzerinde sembol olan taş var. Robbie bana bir ucube gibi geldi. Hemen şüpheli olup olmadığını öğrenmek istedi. Ceza adaleti konusunu açtı. Onun hakkında içimde kötü bir his var.

"Hepsi iyi düşünülmüş," diyorum ona.

Gerçek şu ki, ben de onun hakkında kötü şeyler hissediyorum.

Ronnie bana gülümsüyor ve heyecanlı bir çocuk gibi ellerini kucağına koyarak tekrar öne doğru bakıyor. Nereye gittiğimizi tamamen unutmuş durumda ve onun keyfini bozmaktan nefret ediyorum ama gitmek zorundayız.

Olay yeri raporunu, adli tabibin ön raporu ve dünkü olaylarla ilgili kendi özetimin bulunduğu dosyaya koydum. Şerifte olay yeri raporu hariç her şeyin kopyası var.

"Şerife olay yeri raporunun bir kopyasını verdin mi?" diye sordum.

Kafası karışmış görünüyor. "Yapmalı mıyım?"

"Döndüğümüzde ona veririm." Motoru çalıştırdım ve otoparktan çıktım.

Ronnie, Kitsap County'nin en büyük şehri olan ve üç ilçe tarafından paylaşılan morga ev sahipliği yapan Bremerton'a giden otoyolun güneyindeki sapağa ulaşana kadar sessizliğini koruyor. "Hiç seyahat etmedim."

"Nereye gitmek istiyorsun?" diye sordum.

Ronnie iç çekti. "Ah, bilmiyorum. Herhangi bir yer, sanırım. Buralardaki yerlerin yarısına hiç gitmedim. Marrowstone Adası'na ilk kez dün gittim. Birkaç eyalet parkına gittim, kamp yaptım ve tekneyle gezdim. Sanırım senin kadar maceracı değilim.

Bununla ne demek istediğini merak ediyorum. Ne biliyor ki? Annemin gece yarısı bir yerden başka bir yere taşınmamızın büyük bir macera olduğunu söylediğini düşünüyorum. Muhtemelen hepsini hatırlayamayacağım kadar çok kez adımızı nasıl değiştirdiğimizi. En beklenmedik maceramızı tetikleyecek bir parolamız vardı. RUN. Bu kelime bana bildiğimiz hayatın bittiğini söylüyordu. Sessiz kalırım. Gerçekten sinirlenene kadar sessiz kalmakta iyiyimdir.

Ronnie şöyle devam ediyor: "Yani, muhtemelen tüm Birleşik Devletler'i gezmişsinizdir. Hatta dünyayı. Öyle görünüyorsunuz ki..."

Durdu ve onu sıkıştırdım.

"Ne olmuş yani, Ronnie?"

"Bilmiyorum. Çok sıradan, sanırım. Hiçbir şeyden korkmuyorsun. Eyalet devriyesine ne yapması gerektiğini söyledin ve o da itiraz etmedi. Ve çok çabuk dedektif olmuşsun. Şerif Ofisi'ndeki en genç dedektif olduğunu duydum. Erkekler seni kıskanıyor.

Düşüncelerim Kuzeybatı'nın güzelliğine ve o sabah güzel dağların ve sık yaprak dökmeyen ormanların bir maske olduğunu nasıl düşündüğüme geri dönüyor.

Katmanı kaldırın. Altında ne olduğunu görün.

Ben de çok öyleyim. Sert kişiliğimin altında, iltifat almaktansa kabul etmeyi ve bunun için minnettar olmayı tercih eden bir kız var.

"Kimse beni kıskanmamalı," diyorum.

Ses tonum kesin. Sert değil. Ama bu ikimiz arasında büyük bir dönem başlattı ve Ronnie otopsiye kadar sessiz kaldı.

Üç

Morgun arkasında bir basketbol maçı oynanıyor ve Dr. Andrade'nin sahada top sürdüğünü ve mükemmel bir turnike attığını fark ediyorum. Onu fark ediyorum çünkü etrafı yirmili otuzlu yaşlardaki laboratuvar ve iletişim merkezi çalışanlarıyla çevrili. Dr Andrade üniforma ve bağcıklı ayakkabılar giyerken, diğer herkes tişörtlerini çıkarmış, şort ya da sweatshirt ve spor ayakkabı giyiyor. Bazılarının yüzündeki inançsızlık ifadesine bakılırsa gençlerin kışını tekmeliyor.

Aferin ona.

Ofis kapısının yanına park ettim. Beni gördü ve yaklaştı. Alnında bir damla ter yoktu.

"Dedektif Carpenter."

"Bu yedek milletvekili Ronnie Marsh," diyorum ona. O ve Ronnie el sıkıştılar.

"Memnun oldum," diyor.

"Ne kadar da kontrollüsünüz, şerif yardımcısı," diye şaka yapıyor, sonra bana gülümsüyor. "Siz de katılıyor musunuz?"

Ronnie gergin görünüyor, sonra kendini toparlıyor. "Evet. Öyleyim."

Dr. Andrade bizi binaya götürürken yürümeye ve konuşmaya başlıyor. "Daha önce hiç bir göreve katıldınız mı?" diye soruyor Ronnie sessizce. Ronnie sessiz kalıyor. "Anlıyorum," diyor. "Şey, bu oldukça büyük bir deneyim olacak. Umarım bu sabah yemek yememişsinizdir.

Yine gülümsüyor ve bana komplocu bir göz kırptıyor.

- Henüz bir şey izlediğinizi sanmıyorum, değil mi Dedektif Carpenter?

"Burada olmaz."

Merak etmesin diye cevabı belirsiz bırakıyorum.

Dr. Andrade'yi telefon konuşmaları ve e-posta alışverişleri dışında çok iyi tanımıyorum. Onun hakkında bildiğim bir şey var: otopsilerinde çok titizdir, ancak raporlarında o kadar titiz değildir. Onu birkaç kez önemli bilgileri atlarken yakaladım. Bir vakada, bir kurbanın küçük bir ayak parmağı eksikti. Bu onun raporunda görünmüyordu. Bulduğumuz cesedin kimliğini tespit etmemize yardımcı olabilirdi, çünkü kayıp olan tek şey ayak parmağı değildi. Kurbanın küçük parmağı birkaç yıldır kayıptı ama onu bulduğumda yüzü tamamen yanmıştı. Genelde olay yerindeki cesetlerle ayak parmaklarını sayacak kadar iyi ilgilenmem.

Otopsi odasının kapısı açılıyor ve sinüslerim dezenfektanların keskin kokusuyla derhal saldırıya uğruyor. Binanın bu bölümü benim kusmuk yeşili dediğim bir renge boyanmış. Bu renk göreceğimiz şeye çok yaklaşıyor. Yine o mide bulandırıcı tonda uzun bir koridor önümde açılıyor ve aralıklı olarak kapılarla noktalanıyor. Bir kapının üzerinde zencefilli kurabiye adam ve zencefilli kurabiye karısının resmi var. Altında da "Onun ve onun" yazıyor. Ben bunu eğlenceli bulmuyorum ama anlaşılan doktorun hoşuna gidiyor.

"Burası ziyaretçiler arasında en popüler oda."

Çok komik.

Floresan ışıklardan oluşan kesintisiz bir sıra koridor boyunca uzanıyor ve tepemde yüzlerce yusufçuk sineği gibi vızıldıyor. Andrade'i "Muayene Odası 1" yazan bir kapıya kadar takip ediyorum.

Ronnie bana doğru eğildi ve fısıldadı: "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"İyi olacaksın. Gitmen gerektiğini düşünüyorsan gidebilirsin.

Sadece dene.

Gülümsemeye çalışıyor. Onun için biraz merhamet hissediyorum. Yapamıyorsa, yapamaz. Bu kadar basit. Ne olacağını asla bilemezsin.

Eğer denemezsen. Rolland, üvey babam, bana bunu öğretti. Ben kendim yaptım. Bir sürü ceset gördüm. Bazıları Jane Snow kadar formda değildi.

Bana bir şey olmaz.

Dr. Andrade bize kâğıttan maskeler, kepler, patikler ve lateks eldivenler veriyor, hepsi de yeşil moda.

"Şunu giy de başlayalım."

Odanın diğer ucuna bakıyorum; kurbanın çıplak bedeni paslanmaz çelik bir masanın üzerinde yatıyor, kolları iki yanında ve başını destekleyen tahta bir blok var. Döner bir kol üzerinde ameliyathaneden gelen bir ışık, vücudu yüzdeki gözeneklerin bile görülebileceği kadar aydınlatıyor. Bir yanakta, üzerine allık sürülmüş makyaj gibi görünen kırmızımsı bir renk var. Burun düz değil. Kapüşonlu ve gözlüklü beyaz bir Tyvek giysisi giyen bir asistan cesedi yıkayarak kalan kalıntıları temizliyor.

Gözleri hâlâ açık ve sabit.

"Kurbanın röntgenini çektim," diyor patolog. "Birkaç kırık kaburgası ve her iki elinde de kırık kemikler var."

Onunla birlikte masaya doğru yürüdüm. Kurbanın ellerinden birini avuç içi aşağı bakacak şekilde masanın üzerinde çeviriyor.

"Şuradaki yarım daire şeklindeki izi görüyor musun?" Elinin üst kısmını işaret ediyor ve bana bir ayakkabı ya da bot topuğunun izi gibi görünen şeyi görebiliyorum.

"Topuk izi mi?" Ben soruyorum.

"Daha yakından bakın," diyor. "Sırtındaki küçük aralıklı boşlukları görüyor musun? Kalın tabanlı bir tür çizme. Öte yandan, o kadar iyi göremiyorum ama bunda da el tarak kemiği ve bilekte bir kemik kırılmış."

"Elini kelepçeden çıkarırken el tarak kemiğini kırmış olabilir mi?"

"Adli tabip de böyle söyledi. Değerlendirmesine katılıyorum. Kaburgalarının nasıl ve ne kadar zaman önce kırıldığını görmek için onu açmam gerekiyor, ama boynunun kırıldığından hiç şüphem yok. Ve düşmeden dolayı değil. Birisi kafasını burkmuş."

Ellerini bir basketbol topu tutuyormuş gibi kaldırıyor ve hızla dönüyor. "Kasıtlıydı. Ne yaptığını biliyordu."

"Bu yüzden mi öldü?" Ben sordum.

Gözlerini benimkilerden ayırmıyor. "Şart değil. Ölümden sonra da yapılmış olabilir."

Daha yakına eğilip başını ve boynunu inceliyorum. Boynu düzgün görünmüyor. İyileşme alanındaki aynı morlukları ve yarılmış dudakları görüyorum, ama parlak ışıktaki daha koyu, daha derin görünüyorlar, sanki henüz iyileşmeye başlamamışlar gibi.

"Çürüklerin kaç yaşında olduğunu söyleyebilirsin?" diye sordum.

Andrade onlara bakıyor ve birkaçına dokunuyor. "Hepsi farklı yaşlarda. Bazıları, bunlar gibi," diyor ve parmağıyla bir kaburgadaki çürüğü işaret ediyor, "belki bir haftalık. Belki daha az. Ama bazıları sadece birkaç günlük."

Ronnie'ye bakıyorum ve kaşları çatılıyor.

"Henüz bir adın yok mu?" Andrade soruyor. "Seni en son ne zaman canlı gören biri olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Başımı sallıyorum. Olumsuz bir şey söyleyerek uğursuzluk getirmek istemiyorum.

"İçini açmadan yaptığım en iyi tahmine göre en az kırk sekiz saat önce ölmüş. Ölüm nedeni ve şekli şimdilik belirlenemedi. Kırık bir boyun yeterli olacaktır.

Biri sizi ölürken görmediği sürece, ölüm zamanı ve şeklinin tahmin olduğunu biliyorum. Çoğu durumda, eğitimli bir tahmindir. Kim olduğunu, onu en son kimin gördüğünü bulmalıyım. Robbie Boyd dışında.

Dr. Andrade'nin asistanı bir parça nemli gazlı bez kullanarak kızın yanaklarındaki kızarıklığı siliyor. Masanın diğer tarafına doğru yürüyorum. Ronnie yanıma yapıştı. Jane kaburgalarına birkaç kez tekme yemiştir. Boynunun, bileklerinin ve ayak bileklerinin etrafındaki izler ışıkların altında daha da belirginleşiyor. Boynundaki çürüğün olduğu taraftaki deri neredeyse yırtılmış. Ayaklarından başlayarak vücuduna son bir kez daha bakıyorum. Vücudunun hiçbir yerinde yara izi yok.

"Tecavüz kiti aldınız mı?" Asistana sordum.

"Toplandı ve dün suç laboratuvarına gönderildi" diyor.

Ona cinsel saldırı belirtisi olup olmadığını sormuyorum. Dr. Andrade bunu detaylıca kontrol ederdi. Tecavüz bana göre kesin.

Ronnie kolumu tutuyor ve görünüşe göre istediği zaman sıkıca tutabiliyor. Canım yanacak.

Dr. Andrade şeffaf gözlüklerini takıyor. Masanın altındaki bir pedala basıyor. Yukarı bakıyorum ve ışıpta asılı duran bir mikrofon görüyorum.

Otopsi tarihini ve saatini vererek başlıyor, odadaki herkesin isimlerini ve unvanlarını sıralıyor ve ardından kimliği belirsiz bir merhum kadını muayene ettiğini belirtiyor. Kadının boyunu, kilosunu, saç ve göz rengini verdikten sonra herhangi bir deformasyon, dövme ya da yara izi olmadığını söylüyor. Cesedin röntgeninin çekildiğini iddia ediyor.

"Başında ve yüzünde birkaç morluk var" diyor ve ardından dudaklardaki kesikleri, yanaklara yakın çizikleri, kafadaki bir kesiği, kırık burnu ve ellerdeki kırık kemikleri renkli ayrıntılarla anlatıyor. Kaydı durduruyor ve kafa derisini incelemek için saçları ayırıyor. Pedala basıyor ve daha fazla bulgu kaydediyor. Asistana kafa derisinin sağ tarafındaki saçların bir kısmını tıraş etmesi talimatı verilir; burada derin, sivri bir hematom görülebilir. Kaburgalardaki yaralara benziyor. Dr. Andrade kafa derisindeki ve kaburgadaki yaraların aynı aletten kaynaklandığını varsayar.

Röntgen ayrıca sağ taraftaki maksilla veya üst çenenin kırıldığını ve çatlamış dudaklara karşılık geldiğini göstermektedir.

Bize bakıyor ve yaranın yumrukla açılmış olabileceğini, ancak kişinin çok güçlü olması gerektiğini söylüyor. Üst göğsün sağ tarafında üç, sol alt tarafında iki kırık kaburga var.

"Pekala," diyor Dr. Andrade, "hadi onu dönüştürelim."

Kendisi ve asistanı cesedi masanın üzerinde ters çevirir, alnı tahta bloğun üzerine yerleştirilir ve kolları iki yanında serbest bırakılır. Dr. Andrade kesik, yırtık, çürük, delik ya da diğer anormalliklere bakmaya devam eder. Buradaki çürükler çok sayıda. Omurgasında yumruk büyüklüğünde çürükler olan üç yer sayıyorum. Boynunun dibindeki kemik çıkıntısı büyümüş görünüyor.

"Şuna bak," diyor.

"Hematomun şeklini mi kastediyorsun?" diye sordum.

"Size nasıl görünüyor?"

Ben cevap veremedim Dr. Andrade'nin asistanı ona bir cetvel uzatıyor ve o da açılarının ölçüsünü gösteriyor. Kendi sorusuna kendisi cevap veriyor: "Belki bir toka. Evet. Kesinlikle bir toka. Boynunu çevreleyen ve tokayı kısmen engelleyen hematomun genişliğini ölçer. "İki nokta altı santimetre genişliğinde. Yaklaşık bir inç.

Boynun arka ve yan taraflarındaki çeşitli bölgeleri ölçer.

"Bir inç genişliğinde ve bir toka nedir?" diye sorar Ronnie'ye. Nedense kulağa bir şakanın açılış cümlesi gibi geliyor, hem de uygunsuz bir şakanın.

"Bir yaka ya da kemer," diyor.

"Bu kıza altın bir yıldız verin. Boğulup boğulmadığını görmek için açmamız gerekecek."

Dr. Andrade elini uzatır. Asistanı eline bir neşter yerleştirir ve masanın üstüne çıkar. Lambayı kurbanın başının üzerine çeker ve bıçağın ucunu sol kulağın arkasındaki deriye yerleştirir. Soldan sağa doğru, sol kulağın arkasındaki kemik çıkıntısından başlayıp sağ kulağın arkasında bitecek şekilde keser. Bisturiyi asistanına geri verir ve kafa derisini başın üst kısmına doğru soymak için parmaklarını kullanır. Kafa derisini kafatasına bağlayan dokuyu çıkarmak için bisturiyi birkaç kez kullanması gerekir, ancak sonunda onu tutmayı ve kafa derisini kurbanın başı ve gözleri üzerinden yukarı çekmeyi başarır.

Sanki kafa derim ters çevrilmiş ve saç saçakları olan bir çorap gibi kafama yerleştirilmiş gibi hissediyorum. Hissediyorum.

Onunla ilk tanıştığım da çok yumuşak olan Ronnie, kolumun derinliklerine gömüldü. Benim de midem bulanıyor. Masanın kenarları, çift boyutlu endüstriyel çelik bir lavaboya akan bir yarı drenaj oluşturacak şekilde alttan açılı. Musluğa püskürtücülü uzun bir hortum bağlı. Asistan kanı yıkamak için püskürtücüyü kullanıyor ve ben de kanın çelik masadan aşağı akmasını ve lavaboya düşmeden önce açılarda toplanmasını izliyorum.

Kan beni tetikliyor.

Port Orchard'a geri döndüm. Küçük kardeşim Hayden mutfakta yerde yatıyor. Ağlıyordu. Gömleği kan içindeydi. Rolland, Hayden'ın yanında mutfakta yerde yatıyor. Büyük bir av bıçağı göğsüne gömülü. Hareket etmiyor. Gözleri bin metrelik bir bakışa sabitlenmiş. Oda dönmeye başlar. Kablolama. Nefes alamıyorum.

"İyi misiniz, dedektif?" Bir erkek sesi, sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi zayıf.

"Megan, sorun ne?" Bir kadın sesi.

"Onun nesi var?"

"Oturmasına yardım et," diyor erkek sesi.

"Hadi, Megan."

Kadının sesi kulağıma yakın. Çok yakın. Bana dokunuyor. Geri çekiliyorum ve bir şey bacaklarımdan arkasını yakalıyor. Sertçe oturuyorum; dişlerim takırdıyor ve dilimi ısırıyorum. Elim ağızma götürüp geri getiriyorum.

"Sen iyi misin?" Ronnie sorar.

Odanın karşısındaki Dr. Andrade'ye bakıyorum. Yüzünde endişeli bir ifade var ama asistanı yorgun görünüyor. Bunu daha önce defalarca görmüş. Şüphesiz kusacağımı ve temizlemesi gereken bir pislik olacağını düşünüyor.

"Özür dilerim." Ayağa kalktım ve kapıya yöneldim. "Biraz hava almak için dışarı çıkıyorum."

"Notlar alacağım," diyor Ronnie, ben kapıdan geçip neredeyse koşarak asansöre giderken. Düğmeye basıyorum ama çok yavaş.

Merdivenlere bakıyorum ve aptalca bir "Onun ve Onun" işaretiyle işaretlenmiş kapıyı görüyorum.

Banyoya koştum, kilidi kapattım ve kendimi tuvalete attım.

ON DÖRT

Elimden geldiğince temizliyorum ve lavabonun üzerindeki çarpık çelik aynaya bakıyorum. Gözlerim şişmiş, sanki ağlamışım gibi. Yüzüme su çarpıyorum ve kağıt havluyla kuruluyorum. Saçlarımı bir düzene sokup ayağa kalkıyorum ve kilidi açıyorum. Merdivenlere gidip yukarı tırmanıyorum ve dışarı çıkıyorum. Temiz hava beni canlandırıyor ama hâlâ iyileşmek üzereymişim gibi hissediyorum.

Binanın önündeki beton basamaklara oturdum. Utanıyorum. Yeni kızı ben getirdim ve hasta olan benim. Şerif Gray öğrenirse bunu asla atlatamam.

Elimin tersiyle ağzımı siliyorum ve kokluyorum. Kusmuk gibi koktuğumu sanmıyorum. Geri dönüp burada yaptığım işi bitirmeye karar veriyorum. Bunu yapabilirim. Geri dönüp merdivenlerden iniyorum. Karnım biraz ağrıyor ve bana kurbanın karnındaki çatlakları hatırlatıyor.

Dr. Andrade ilerleme kaydediyor. Beyinle birlikte kafatasının bir bölümünün de kayıp olduğunu görebiliyorum. Nerede olduklarını sormak istemiyorum. Ronnie içeri girdiğimi fark etmedi.

Hipnotize olmuş.

Başka bir maske buluyorum ve yeni bir çift lateks eldiven giyiyorum. Hiçbir şeye dokunmayacağım ama hiçbir şeyin de bana dokunmasını istemiyorum. Dr. Andrade yokluğumla ilgili bir şey söylemiyor ama asistanı bana bakıyor. İyi olduğumu belirtmek için başımı sallıyorum ve yüzü maskenin arkasında kırışıyor.

Umarım bir gülümsemedir.

Otopsi bir saat otuz üç dakika sürüyor. Tüm vücut parçaları içeride paketlenildi ve ceset dikildi. Dr. Andrade asistanına son talimatları veriyor ve ofisine gitmemizi işaret ediyor. Eldivenlerimizi, botlarımızı ve maskelerimizi kapının yanındaki biyolojik tehlike konteynırına koyuyor ve onu koridorda takip ediyoruz.

Ofisinin büyüklüğü beni şaşırttı. Küçük ahşap bir masa, üç sandalye ve uzun çelik dosya dolaplarıyla dolu bir duvar için neredeyse hiç yer yok.

"Size kahve ikram ederdim ama gördüğünüz gibi su ısıtıcısı için yerim yok."

Bunu gülümseyerek söylüyor ve birden ondan hoşlanıyorum.

Ben bir sandalyeye, Ronnie de diğerine oturdu. Ani ayrılışla ilgili tek kelime etmedi ama gün henüz bitmedi.

"Raporumda neler olacağını size biraz anlatabilirim," diyor. "Kurban yaklaşık yirmi iki yaşında." Ardından bize fiziksel bir tarif veriyor: boy, kilo, saç rengi, göz rengi.

Bu yüzden beni en çok ilgilendiren şeylerle uğraşıyor.

Daha yakına eğildim ve her kelimeyi özümstedim.

"Bileklerindeki izler sert bağlardan kaynaklanıyordu. Bu izleri ip ya da telin değil kelepçenin bırakmış olabileceğini söyleyeceğim ama yüzde 100 emin olamam ve bunu raporumda da belirteceğim. Boynunun etrafındaki morluk şeridi, bir toka ile deriden yapılmış bir inç genişliğinde bir şeyden kaynaklanıyordu. Deri diyorum çünkü derisinde bıraktığı çizikten birkaç parça aldım. Çürükler sol tarafında ve boynunun arkasında farklı derinliklerdeydi, sanki bazen sertçe çekilmiş ya da çekiştirilmiş gibiydiler. Bu yüzden toka boyun kemiğini kesmiş."

Duraklıyor ve sanki bir golf sopası tutuyormuş gibi ellerini aşağıda tutuyor. "Tasmalı bir köpek düşünün ve tasmayı zorluyor. Ölüm nedenine gelince: boğulma. Boynun etrafındaki bağ hyoid kemiğini kırmış ve hematom gırtlak çevresinde derinleşmiş. Boyun daha sonra kırılmış."

"Peki ya vücudundaki çatlaklar?" diye sordum.

Bana hızlıca başını salladı. "Bir bebeği oldu. Bir yılı aşkın bir süre önce. Çatlaklar iyileşmiş ve gümüş rengini almış. Bu da bebeğin doğumundan bu yana bir yıldan fazla zaman geçtiğini gösteriyor. Bazen hamilelik sırasında kasık simfizi ayrılır ama bu şu anda röntgende görünmüyor tabii ki. Vajina duvarları çok gevşekti. Kesin olarak bir çocuğu olduğunu söyleyebilirim."

Bu bir yerlerdeki bir bebek için korkunç bir haber ama benim için iyi bir haber. Eğer bir çocuğu olsaydı, bir kocası, bir erkek arkadaşı, kayıp olduğunu bildirecek ve kimliğini tespit edecek biri olabilirdi. Şu anda şansımız yok. Parmak izlerinden bir şey çıkmadı. Cesetten alınan lifler ve toplanan deri parçalarının doğrulanması gerekecek. Olay yerini arayıp DNA testi istediklerinden emin olmalıyım.

"Çok yakın bir zamanda, ölmeden önce tecavüze uğramış," diyor dedektif. "Vajina duvarında yırtıklar, labia ve vulvada morarmalar vardı. Şiddetli seks sırasında olmuş olabilir ya da bir şey sokulmuş ve hasara neden olmuş olabilir."

Bu beni şaşırttı. Otopsi sırasında ben odadayken bundan hiç bahsetmemişti. "Emin misin?"

Adli patolog başını sallıyor. "Bölgeden kazıntılar aldım ve bunlar kasık kılı, doku, lif gibi şeylerin incelenmesi için suç laboratuvarına gönderiliyor. Uyluklarının içini temizledim ve onu da gönderdim. Eğer üzerinde meni varsa, siyah ışıktaki görünmedi. Kanıtları yok etmek için katil tarafından temizlenmiş olabilir."

Dr. Andrade çok titizdi. Olay Yeri'nin ellerinizi temizlediğini, parmak izlerinizi aldığını ve tırnaklarınızı kazıdığını biliyordum.

Raporları tüm laboratuvar sonuçlarını gösterecek. Ayrılırken, zihnim aşırı yüklendi. Nasıl olduğunu bile bilmiyorum. Ronnie ve ben Taurus'a bindik. Birdenbire ben sürmeye başladım. Ölüm nedeni konusunda haklıydım ve görünüşe göre Dr. Andrade boynundaki izlerin bir kemerden kaynaklandığını düşünüyordu, ancak bunu rapora yazmamıştı. Tecavüze uğramış, belki de daha kötüsü. Ve yaklaşık bir yıl önce bir bebek olmuş.

Annem kaçırıldı ve Jane Snow gibi muamele gördü. Hapsedildi, dövüldü, tecavüze uğradı, bırakıldı bekletildi

ölmek.

Ronnie'nin kurbanla ne kadar empati kurabileceğini merak ediyorum. Muhtemelen başına gelen en kötü şey balo kraliçesi seçilememektir. Bunun adil olmadığını biliyorum. Çok yardımcı oldu. Aynı zamanda tam bir baş belasıydı ama bugün yıkıcı biri gibi göründü. Otopsi boyunca kaldı, kusmadı, şikayet etmedi ve en önemlisi, soğukkanlılığını kaybettiğini kimseye söylememesini istediğimde, "Neyi söylemeyecekmişim?" dedi.

ON BEŞ

Güneş bulutlarda bir açıklık buluyor ve Jefferson County'ye giden yol boyunca manzarayı kalın bir altın ışık şeridiyle aydınlatıyor. Öğleden sonra erken saatler ve bir saat içinde Bremerton'dan gelen tersane trafiği, işçiler uzun bir vardiyadan sonra evlerine dönerken yolu dolduracak. Feribot iskelesi çok uzakta değil ve Seattle'a en son ne zaman feribotla gittiğimi düşünüyorum. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Kesinlikle daha fazla dışarı çıkmalıyım.

İlişkideki durgunluk kısa sürdü.

"Şu anda tek şüphelimiz Boyd," diyorum. "Geri döndüğümüzde, kanıtların çözülmesini beklerken onun hakkında başka neler bulabileceğimize bakacağız."

"Dün gece onu internette araştırdım" diyor Ronnie.

Bana ne zaman söyleyecektin?

"Güzel. Bir şey bulabildin mi?

Ronnie deli gibi yumruk ve yumruk atıyor. "Bingo. İşte burada." Durdu ve şaşkınlıkla telefona baktı. "Aman Tanrım!"

Umarım, ama uzun sürmez. Ona ihtiyacım yok. "Dün gece burada değildi."

Ekranı bakabileceğim şekilde tutuyor. Boyd'un arkasında eyalet devriye aracı olan bir selfie'si var. Ronnie tekrar kaydırıyor ve benim resmim çıkıyor. En iyi halim değil. Tekrar yola konsantre oluyorum. Cep telefonları insanları çıldırtıyor. Onları çıldırtıyorlar. Mesaj göndermek

Mesajlaşarak araba kullanmak yirmi yıl hapis cezası olmalı. Araba kullanırken mesajlaşmak ve kendime çarpmak ölüm cezası olmalı.

Birkaç kez daha kayar. "Boyd büyük bir su aşığıdır. Kendine ait bir web sitesi var. Rafting, kano, kayak, aklınıza ne gelirse tur rehberliğı yapıyor. Burada 'Killing Box' başlıklı bir bölümü var ve bir sürü fotoğrafı var. Şansına bizim suç mahalimiz yok.

Telefonum çaldı. Arayan Şerif Gray.

"Ofise geri mi dönüyorsun?" diye soruyor.

"Yola çıkıyoruz." Ona otopside bulduklarımızı anlattım. Şaşırmış gibi görünmüyor. Sanırım yıllarca hizmet ettiğı için çok şaşırmadı.

"Tam olarak neredesin?"

"Hadlock'a giden yolu yarılادık. Ne oldu?" Önemli olduğunu söyleyebilirdim ya da ofise dönene kadar beklerdi.

"Eyalet devriyesinden bir telefon aldım ve ilgilenebileceğınızı düşündüm."

"Olay yerindeki eyalet yetkilisiyle çoktan konuştum. MacDonald. Hiçbir şey bilmiyordu. Ama ayakkabıları parlıyordu.

"O değil, Megan, ve nazik ol. Zor bir işleri var ve bir gün seni desteklemeleri için onlara ihtiyacın olabilir."

Belli ki haklı. "Peki kiminle konuştun?" Ve neden ilgileneyim ki?

"Er Lonigan. Bugün Marrowstone Adası'nda eğitimde. Arama emrini aldı ve onu aramanızı istiyor. Jane Doe'nun kim olduğuna dair bir ipucu bulmuş olabilir.

"Jane Snow," diye düzeltiyorum. "Ne?"

"Yok bir şey, Şerif. Bana numarayı verin, sizi bulduğumuz yerden arayayım. Durdum ve Şerif Gray'in bana verdiği numarayı not ettim, ama buna gerçekten ihtiyacım yoktu. Numaralarla aram iyidir.

Telefonu kapattığımda, Ronnie dedi ki: - Marrowstone mu? Belki de Orada.

"Evet." Numarayı çevirdim ve hemen cevaplandı.

"Eyalet Devriyesi, Lonigan."

"Ben Dedektif Carpenter, Jefferson County Şerif Ofisi'nden. Şerif sizi aramamı söyledi.

"TAMAM."

Bekliyorum. Neden bugün herkes beni bekletiyor? "Neden seni arıyorum?"

"Çünkü kayıp kadınla ilgili bülteninizi ve korkutucu bir fotoğrafı aldım. MacDonald'dan cesedi eyalet parkında bulduğunuzu duydum. Bir süre önce Nordland General Store'daydım. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Ben değil.

Ben de, "Sanırım öyle.

"Orada çok güzel sandviçler var. Ama her neyse, erken bir öğle yemeği yerken bülteninizi okuyordum ve Cass'e bir şey söyledim. Sahibi o. Ayrıca harika köfte yapıyor, hakkını vereyim.

Bu sefer sessizim. Ben de açım.

"Her neyse, ona Mac'in söylediklerini ve senin bülteninde yazdıklarını anlattım ve ikiyle ikiyi toplayıp Joe Bobbsey'e ulaştık."

Washington eyaletinde yüzlerce eyalet devriyesi var ve ben bu ahmağı çizmek zorunda kaldım.

"Joe Bobbsey benim kurbanım mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Hayır. Ona geliyorum. Muhtemelen Joe'yu tanımıyorsunuzdur. Yaklaşık on, on beş yıl önce Indiana'dan buraya taşındı. Eskiden çiftçiydi ama şimdi biraz arazisi var ve balıkçı kulübeleri inşa etti."

Bu sefer "Tamam" diyorum.

"Cass, her hafta dükkânda sizin tarfinize uyan genç bir kadın olduğunu söylüyor. Bayanın burada alışveriş yaptığını söyledi. Silverdale'deki yeni büyük mağazalardan birine gitse daha iyi olurmuş. Hem çok daha ucuz hem de daha iyi seçenekler var."

"Cass?"

"Cass burayı işletiyor. Karısının her zaman nakit ödediğini söylüyor. Cebinde bir sürü dolar ve bozuk para varmış. Her neyse, bu pazar gelmedi. Eşkale uyuyor, ben de sizin için bir bakayım dedim.

"Joe Bobbsey'den kiralayan kadının adını biliyor musunuz?" - Spesifik olmanın daha iyi olacağını düşünerek sordum. Evet ya da hayır soruları en iyisidir.

"Adı Leann Truitt."

"Leann Truitt'in adresi sende var mı?"

Ronnie not defterine yazıyor.

"Evet. Joe Bobbsey olmadan onu bulamazsınız. Kulübelerine giden yol yok. Sadece ormanın içinden geçen bir patika. Bazılarının yolu bile yok."

"Neredesin?" dedi

Lonigan bana.

"Port Hadlock'a varmak üzereyim. Yakında seninle buluşacağım.

"Nordland General Store'a git, ben seni bulurum."

Telefonu kapattım.

"İlk iyi ipucumuzu bulduk," diyor Ronnie. Heyecanlı görünüyor. İşe yarayabilir. Yaramayabilir de. Her iki durumda da, kontrol etmeliyiz.

O zaman Robbie Boyd'u bulmalıyız.

TENS

Yolda Ronnie bana telefonundan eriştiği Marrowstone Adası'nın sözlü tarihini anlattı. Bu şey bu kadar kullanışlı olmasaydı, onu Puget Sound'da pencereden aşağı atmak isterdim.

"Marrowstone, adını 1792 yılında İngiliz kaşif George Vancouver tarafından keşfedilen Marrowstone Point'ten almıştır. Sert, killi toprağı nedeniyle buraya Marrowstone adını vermiştir."

Ona çenesini kapamasını söylemiyorum. Heyecanlı ve görünüşe göre içini böyle döküyor.

"Nüfus sayımına göre 884 kişi yaşıyor. Hiç kasaba yok. Sadece birkaç eyalet parkı var. Dört yüz otuz iki hane ve bunların sadece yüzde onunda on sekiz yaşın altında çocuk var. Düşünebiliyor musunuz?"

"Vay canına!" Dedim.

Tamamen ilgisizim.

"Hiçbir bölge sakini yoksulluk sınırının altında değil. Bu inanılmaz bir şey.

"Tabii ki öyle."

Indian Adası'na giden köprüyü geçtik.

Kilisut limanı solumuzda uzanıyor. Plaj dağ evleri için Robbins Yolu'ndan sağa dönmemi söyleyen bir tabela görüyorum ama bu adanın yanlış tarafı. Eyalet Yolu 116'nın Flagler Yolu olduğu yerden kuzeye doğru ilerliyorum ve Kilisut limanını uzun bir süre takip ettikten sonra ada büyük bir başparmak hareketi yaparak Mystery Körfezi'ni oluşturuyor.

Ronnie'nin GPS'ine göre Nordland General Store, Mystery Bay'in hemen köşesinde.

Bölgenin büyük bir kısmı tarım arazilerine ve üzüm bağlarına dönüştürülmüş olup, birkaç küçük işletme ve kendi karavan parkı bulunmaktadır. Mystery Bay için bir yol tabelası ve Nordland General Store için daha büyük bir başka tabela geliyor. Talimatları takip ediyorum ve kendimi zemin katta, düz çatılı bir binanın önündeki çakıllı otoparkta buluyorum. Ahşap panelli yapıya birkaç kez ekleme yapılmış. Genel mağaza bir tarafta, Mystery Bay Sails and Canvas ortada ve sonunda bir postane var. Koyda yolun karşısında bir tekne kiralama yeri bulunmaktadır. Tam bir topluluk için tek gereken bir benzin istasyonu, bir garaj ve bir kilise. Alışveriş tamamlandı.

Taurus'un yanında kamp malzemeleri ve çocuklarla dolu birkaç kamyonet ve büyükanne ve büyükbaba olması gereken yaşlı çiftler var. Büyükanne ve büyükbabalar yorgun ama mutlu görünüyorlar. Büyükanneyle büyükbabamın kim olduğunu bilmiyorum. Anne tarafımdan, büyükanne ve büyükbabamın annem on altı yaşında, hamileyken ve korkmuşken onu evden atan korkunç insanlar olduğunu biliyorum. Onları tanımak istemiyorum. Biyolojik babamın tarafında, ben asla o yolu izlemedim. Bana ya da kardeşime bir tehdit oluşturmadıkları sürece hiç umursamadım.

Ronnie koltuğunda döner ve etrafına bakınır. "Memur Lonigan burada bir restoran olduğunu söylememiş miydi?"

Vitrinde sadece Port Townsend biralalarının reklamını yapan posterler görüyorum. Geçiyorum. Eyalet devriye arabası da görmüyorum. Dışarı çıktık ve Lonigan'ı bulmak için içeri girdik.

İçeride hiç de hayal ettiğim gibi bir araba yok. Geniş, beyaz boyalı raflar ve dondurucular, bir insanın alışveriş yapmak ve bira ya da şarap stoklamak için ihtiyaç duyacağı her şeyle dolu. Ev eşyaları da var: tost makineleri, kahve makineleri, elektrikli ve eski moda su ısıtıcıları, patates eziciler, el blenderleri, tabaklar, kupalar ve çatal bıçak takımları. Panoramik ön pencerelerden dışarı baktığımda, sallanan sandalyeleri ve banklarıyla verandayı ve çocukların dama oynadığı bir masayı görebiliyorum. İçeride, pencerenin önünde bir kova dolusu

ve bir kürek, 19. yüzyıldan kalma olduğu tahmin edilen bir tencere göbekli dökme demir ocağın yanında duruyor. Ocağın etrafında ve pencerelere bakan yarım düzine ahşap sandalye var. Sandalyeler ağır, iyi yapılmış ve iyi kullanılmış.

Dükkada kimse yok. "Merhaba? Kimse yok mu?"

Belki kırklı, belki ellili yaşlarında, benden kısa ve yaklaşık on sekiz kilo daha ağır bir kadın cilalı ahşap tezgâhın arkasından çıkıyor. Gümüş rengi saçlarını düzeltiyor, gevşek tutamları geriye doğru çekiyor ve at kuyruğu yapıyor.

"Eğer birini arıyorsan, burada değil." Bunu söylerken gülümsüyor, bu da beni gülümsetiyor. "Prens Harry ve Meghan yarın burada olacaklar."

Elini önlüğüne sürtüp uzatıyor. "Cass."

"Megan. Bu da Ronnie." Neden bizi ilk isimlerimizle tanıştırdığımı bilmiyorum. Bu bir refleks. O Cass; biz Megan ve Ronnie'yiz.

"Kim olduğunuzu biliyorum. Lonigan geleceğinizi söyledi."

"Bizimle burada buluşacaktı. Sanırım meşguldü."

Cass gülümsüyor. "Evet. Meşgulüm. Tabii ki. Madem öyle diyorsun. Joe'yu aradım. Birazdan burada olur. Silahları kırıyor, kira topluyor."

Joe Bobbsey'den bahsederken yüz ifadesinin daha ciddi olduğunu fark ettim. Ondan hoşlanmıyor.

"Ne kadar süreceğini biliyor musun? Ona bir fotoğraf göstermeliyiz."

"Leann'den geliyorsa bana gösterebilirsin. Pazar günleri gelir. Saat gibi işliyor."

Ronnie ile baktık. "Fotoğraf ölmüş bir kadına ait. Yapabilirsin..."

"Sevgilim, ben oradaydım. Ölü insanlar gördüm. Hadi bir bakalım."

Dosya klasörünü yanımda getirdim. Açtım ve kurbanın yüzünün 12 x 18 cm'lik yakın çekim fotoğrafını çektim. Cass zar zor bakıyor.

"Evet. Bu Leann, doğru. Zavallı kız. Zavallı, zavallı şey." Sonraki nefes: "T e r b i y e m i unuttum. Lonigan dedi ki"

yemek isteyebilirsiniz. Dedektiflerin bile ögle yemeği yemesi gerekir.

"Biz gerçekten sadece ihtiyaç görmek Joe ve yapmak biraz

sorular." Bunu söylerken Ronnie'nin yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyorum. Tatlılarla dolu plastik bir vitrin ve hepsinden önemlisi beyaz krema kaplı büyük tarçınlı rulolar var. "Ama belki oradaki tarçınlı çöreklerden bir tane yiyebiliriz."

"Joe ile konuşmak istersen yemek için vaktin olacak. Joe'nun saatinde. Geldiğinde burada olacak. Ona acele etmesini söyledim ama etmedi." Duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor. "Sana düzgün bir ögle yemeği hazırlayayım."

Cass bir kapıdan kayboluyor. Bulaşık tıkrıtları duyuyorum ve mis gibi bir koku alıyorum. Birkaç dakika içinde geri dönüyor ve iki tabak dolusu yemek getiriyor.

"Ocağın yanına otur. Kucağında yemek zorundasın. Bunu herkes yapar. Burada böyle bir şey var. Yine gülüyor ve ben de kendimi onunla birlikte gülerken buluyorum. Elimde değil. Yıllardır arabalarda kucağımda yemek yiyorum. Ronnie oturuyor ve sanki ilk kez bir bebeği kucağına alıyormuş ve onunla ne yapacağını bilemiyormuş gibi tabağı ve çatal bıçağı kabul ediyor. Yemeğe yumuluyorum.

Köfte, et suyu, patates püresi, tereyağında kızartılmış mısır, koçanından yeni koparılmış gibi bir tat. Lonigan yalan söylemedi. Tam olarak bir restoran değil. Bir restorandan daha iyi.

"Peki ya saniyeler?"

Gitmesi için el sallıyorum. Ağzım dolu. Midem de bir o kadar dolu. Ronnie parmaklarını dudaklarının üzerinde tutuyor ve başını sallıyor. Duvar saatine bakıyorum. Yirmi dakikadır buradayız. Bobbsey hâlâ yok. Cass daha fazla kahveyle dönüyor ve kapıda bir zil çalıyor.

"Joe burada," diyor Cass ve tezgâha doğru yürüyor.

Joe Bobbsey hiç de hayal ettiğim gibi biri değil. Herkesin onun hakkında konuşmasına bakılırsa, yeşil John Deere şapkası takan ve Red Man yiyen, yuvarlak göbekli ve seyrelmiş saçlı cahil bir çiftçi bekliyordum. Joe 1.80 metre boyunda, 70 kilo ve kırklı yaşlarında, yakasına değen sarı saçları, mavi gözleri ve oduncu sakalı var.

Ronnie'nin tabağına bakar. "Şu turtadan bir parça ister misin?"

"Yeni bitti," diyor Cass ve dirseklerini tezgâha dayayarak arkasına yaslanıyor. Eski bir western filmindeki garson kızlara benziyor. Başıyla bana doğru işaret ediyor. "Onlarla konuşmalısın."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim Cass. Ray'e nezaketen buradayım. Polisi kendi yöntemlerimle destekliyorum."

"Evet. Doğru. Bence kulübelerinizi dürüst, Tanrı'dan korkan insanlara kiralityorsunuz, dükkanıma giren, hırsızlık yapan ya da otoparkımda kavga eden, işimi elimden alan pisliklere değil.

"Cass, balıkçı kulübesi kiralamak isteyen insanların geçmişini polis kontrolünden geçirmiyorum. Tıpkı senin gibi benim de yürütmem gereken bir işim var.

Cass alay etti. "Ben nasıl..."

"Bence tüm müşterilerinizi kontrol edin. Benden kiralatan herkes buraya malzeme almaya geliyor. Benim müşterilerim senin müşterilerin. Yani bence sen de benim kadar suçlusun. Bunu daha önce de yaşadık."

"Haklısın. Git ve şu hanımlarla konuş. Ben meşgulüm." Cass arka odaya gider.

Joe arkası pencereye dönük bir sandalyede oturuyor. Kendini tanıtmıyor ya da isimlerimizi sormuyor.

"Ben Dedektif Carpenter. Bu da Şerif Yardımcısı Marsh. Eğer Joe Bobbsey iseniz, size bir fotoğraf göstermem gerekiyor."

"Benim adım Bobbsey değil. Bohleber. Joe Bohleber. Kardeşim Steve Bohleber. Biz ikiziz. Sekiz yıl önce Indiana'dan buraya geldik ve bize Bobbsey İkizleri demeye başladılar.

Ayağa kalktım, fotoğrafı Bohleber'e uzattım ve şöyle dedim: "Güzel bir fotoğraf değil ama bana kim olduğunu bilebileceğinizi söylediler."

Tepkini izliyorum.

Fotoğrafa Cass'ten bile daha kısa bir süre bakıyor. "Adı Leann Truitt. Benden kiracı. Tanıdığına dair parıltısı melankoliye işaret ediyor. "Ona ne oldu?"

Açıklamıyorum. "Bana onun adresini verebilir misin?"

"Size göstermem gerekecek ve şu anda çok meşgulüm. Daha sonra gelebilir misiniz?"

"Hayır."

"Oh. Ah, bu iyi. şimdi mi demek istiyorsun?"

"Ronnie benim arabamla seni takip edecek, ben de seninle geleceğim." Ronnie'ye baktım. Hoşuna gitse de gitmese de umurumda değil. Birleşik bir cephe oluşturmalıyız. Cass'in ondan neden hoşlanmadığını anlayabiliyorum.

"TAMAM. Neden benimle yürüyorsun? Kaçacağımı falan mı düşünüyorsun? Hiçbir şeyden şüphelenmiyorum, değil mi?"

Joe birkaç gün içinde şüpheli olup olmadığını soran ikinci kişi. Bulaşıcı olmalı.

"Hayır. Değilsin." şimdi yalan söylüyorum. "Sadece yoldaki kiracınız hakkında bir şey sormak istiyorum. Bizi oraya götürürsen gidebilirsin."

"Burayı mahvetmeyeceksin, değil mi? Temiz kulübeler işletiyorum. Haftada bir kontrol ederim. Eğer herhangi bir hasara yol açmışlarsa, dışarı çıkarlar."

"Bayan Truitt'in zarar vereceğini sanmıyorum," diyorum. O da olabildiğince kendinden geçmiş durumda. Onları bu kadar sık kontrol etmesi ilginç. Acaba anahtarı var mı?"

Tabii ki öyle.

Cass ona bir seyahat kutusu getirip kulağına fısıldarken ben Ronnie'ye anahtarlarımı uzatıyorum. Cass, Ronnie'nin çok zayıf olduğunu düşünüyor olmalı.

Ben de öyle.

ON

Joe'nun dört tekerlekten çekili Jeep Grand Cherokee Laredo'su hemen ön tarafa park etmiş, iki kişilik yer kaplıyor. Üstüne iki kişilik sarı bir kayık bağlanmış. Araç ince, beyazımsı gri bir tozla kaplı. Ancak kayık tozsuz. Yolcu koltuğuna oturuyorum ve hemen bir esrar kokusu alıyorum. Muhtemelen bir kokudan daha fazlası. Joe fark ettiğimi anladı. Bir şey söylemedim.

Beni kurbanın evine, kulübesine ya da her neyse oraya götürdüğü sürece eroin enjekte edebilirdi.

Flagler'dan kuzeye doğru birkaç kilometre gittikten sonra Gizemli Körfez'in Kilisut limanı tarafından beslendiği açıklığa ulaştık. Ronnie'nin adada sekiz yüz kişinin yaşadığını söylediğini hatırlıyorum. Bu tür bir inzivaya çekilmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. İzolasyon. Hayatımla başa çıkmama yardımcı olur muydu yoksa beni topluma daha da mı yabancılaştırırdı?

Kuzeye, Fort Flagler Tarihi Eyalet Parkı'na doğru devam ettik ve çakıl bir setten sonra çiftlik tarlaları arasındaki engebeli bir patikaya ve ardından uzun otların arasından Mystery Bay'e doğru döndük.

"Onunla yaşayan biri var mı?" Ben soruyorum.

Önüne bakıyor. "Orada kimsenin olmaması daha iyi."

"Bu evet mi hayır mı?"

"Bilmiyorum ama bilmemesi daha iyi."

"Kira kontratı var mı?"

"Evet."

"Referansa ihtiyacınız var mı?" "Evet."

"Evet'ten daha fazla bir cevap verebilir misiniz?"

"Bak," dedi bana ilk kez bakarak, "seni buraya getirmek için zaman ayırdım. Sana kira sözleşmesini göndereceğim. Artık bir işime yarayacağını sanmıyorum, değil mi?"

"Referansın kim olduğunu hatırlıyor musun? Annen mi? Baba? İşveren?" Katil mi?

"Söylemedi ama Jim Truitt'le konuştum. Sanırım bir şekilde akraba. Zengin bir adam. Nasıl olduğunu hatırlamıyorum ama kira belgelerinden telefon numarasını ve adresini aldım.

Ormanlık bir alana giriyoruz ve cip yüksek köknar ağaçlarının arasında slalom yapıyor. Uzakta çizgiler ve noktalar gibi mavi bir ufuk şeridi görebiliyorum: Gizemli Körfez.

"Ve adresi hatırlayamıyorum," diyor. "İçeride bir kopyası olabilir, eğer bakmak istersen. Bende bir anahtar var.

Bana her şeyi anlatmıyor, ben de detaylar için onu sıkıştırıyorum.

"Jim Truitt'i tanıyor musun?"

"Hayır. Bu adamı hiç duymadım. Neden benim yerime onu rahatsız etmiyorsun?"

"Az önce zengin olduğunu söyledin. Bunu nereden biliyorsun?"

Cevap vermiyor. Bir şey söylemeyeceğim ama Jim Truitt'i bulacağım. Ve kira kontratını almak için Joe'nun evine bir şerif göndereceğim. Cass'in dediği gibi, beni "Joe zamanında" göndermesini istemiyorum.

Jeep dar bir toprak yol boyunca ilerliyor. İleride ahşap bir kulübenin bulunduğu bir açıklık var. Ronnie'nin engebeli arazide ilerleyip ilerleyemediğini görmek için arkama bakıyorum. Arabamı göremiyorum ama ağaçların arasından geçen patikada yeni lastik izleri olmalı. Umarım Taurus'um sığ bir çukurda dingili kırılmış halde değildir. Yanımıza yanaştığında rahatladım.

Kulübeye girmek istemiyorum. Aslında, kulübenin etrafından bile geçmek istemiyorum. Cinayetin işlendiği yer burası olabilir. Bağlanmış, dövülmüş ve cinsel tacize uğramış. Bu tür deliller hakkında kişisel bilgim var. Artık bir kurbanım olduğuna göre, diğerlerini aramak zorundayım.

Joe'nun kulübesinin anahtarını alıyorum ve Ronnie onun tüm kişisel iletişim bilgilerini not defterine yazıyor. Flagler Yolu'nda oturuyor, yani onu bulmak zor olmayacak. Aracın plakasını ve tarifini yazıyor ve ehliyetini istiyor. Biraz sinirlendi, ama ona kulübenin ve bölgenin Crime Scene tarafından serbest bırakılana kadar yasak olduğunu söylediğimde gerçekten çirkinleşti. Anahtarı geri alacağına ve buranın tahrip edilmeyeceğine söz veriyorum. Bana inanmıyor.

Biz olay yeri teknisyenlerinin gelmesini beklerken, Ronnie Joe'yu Taurus'a bindiriyor ve ifadesini kaydediyor. Dinliyorum: Bütün doğru soruları soruyor. Bazı müfettişlerin yaptığı hatayı yapmıyor ve samimi ya da çok otoriter olmaya çalışmıyor. Soru sormasına ve kendi sorularını cevaplamasına izin veriyor.

Zekice.

Gitmesine izin vermeden önce sordum: "İkiz kardeşin şimdi nerede?"

Başını sallıyor.

"Bilmiyor musun yoksa söylemeyecek misin?"

"Bilmiyorum," diyor. "Leann kulübeyi kiraladıktan hemen sonra ayrıldı. Bir süredir ondan haber almadım.

"Yardımcıma nerede yaşadığını söylediniz mi? Telefon numarasını? Onu bulmanın bir yolu var mı?"

Ronnie başını sallıyor. "Neden olmasın, Bay Bohleber?"

"Ben kardeşimin vasisi değilim. Bu işin yarısı onun, ama o sadece toparlandı ve gitti. Bana nereye gittiğini söylemedi ve dürüst olmak gerekirse bilmek de istemiyorum. Bütün işi bana bıraktı ve hâlâ kârın yarısını alıyor."

"Hangi banka?"

Sadece bana bakıyor.

"Size tekrar sormayacağım, Bay Bohleber. Arama iznine ihtiyacım olursa, sizi şüpheli olarak değerlendirmek zorunda kalacağım ve bu çok daha karmaşık bir hal alacak."

Ronnie ona not defterini uzatır ve o da not alır.

"Bu kadar," diye tükürdü. "Hepsi bu mu? İşime dönebilir miyim?"

"Elbette," diyorum. "Asistanım biraz çalıştıktan sonra Lastik izlerinizin görüntüleri."

Yüzünü buruşturur ve Ronnie onun dediğini yapar.

Adam gittiğinde, kadın nemli topraktaki lastik izlerinin daha fazla fotoğrafını çeker.

Gelişmeleri bildirmek için Şerif Gray'i aradım. Ronnie bana telefonunun tam GPS koordinatlarını verdi ve ben de onları ilettim. Şeriften kira sözleşmesini almak için Joe Bohleber'in evine başka bir şerif yardımcısı göndermesini istedim. Leann Truitt ve Jim Truitt'in sabıka kayıtlarını kontrol edip etmeyeceğini soruyorum. Kabul etti ama biraz tereddütlü görünüyordu. Ona Joe Bohleber'in doğum tarihini verdim ve Steve ile olan ikiz olayını anlattım.

Sonra Joe'yu aradım.

"İşimizin bittiğini düşünmüştüm," diyor.

"Henüz değil," dedim. "Kira sözleşmesini almak için adresinize bir memur gelecek. Size bir makbuz yazacak."

"Eve gitmeyi planlamıyordum."

"Özür dilerim," diyorum, her ne kadar öyle demek istemesem de. "Bir şerif yardımcısı çoktan yola çıktı ve siz de çok yardımcı oldunuz."

"Eve geleceğim," diyor sonunda. "Ama fazla beklemeyeceğim."

Aramayı sonlandırıyorum ve Ronnie ile birlikte kulübenin etrafındaki geniş bir alanı sarı ve siyah olay yeri şeridiyle kordon altına alarak polis memurları Davis ve Copsey'in gelmesini bekliyoruz. Şaşırtıcı derecede kısa bir bekleme oldu, ki bu iyi bir şey. Memurlar bir rulo bant daha çekerek çevreyi genişlettiler.

Mindy Newsom'ın beyaz minibüsü tam o sırada geliyor. Yan tarafında çiçekçi dükkânının adı yazıyor ama çiçek dağıtmıyor. Port Townsend'e geldiğimden beri arkadaşım. O benim

Washington Üniversitesi'nden adli bilimler bölümünden yeni mezun olmuştu ve ben Şerif'in ofisinde çalışmaya başladığımda o da yeniydi. Hatta Şerif Gray eski bir konferans salonunu onun için laboratuara dönüştürmüştü. Tam da eyalet tarafından kriminalist olarak sertifikalandırıldığında, iş yarı zamanlı hale geldi. Hem de çok yarı zamanlı. Jefferson County'nin onun becerilerine düzenli olarak ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu. İşten ayrıldı, bir fabrika müdürüyle evlendi ve bir çocuğu oldu. Aile iznindeyken şehir merkezinde bir çiçekçi dükkanı açtı.

"Birbirimizi görmemizin tek yolu bu mu?" Doğruca bana doğru gelerek soruyor.

Ona sarılıyorum. Diğer kadınlara o kadar yakın değilim. Kimseye o kadar yakın değilsin. Mindy komik ve zeki biri. Beni de güldürüyor. Eğer bir kız kardeşim olsaydı, onun da Mindy gibi olmasını isterdim.

Ama ben değilim. Benim bir kardeşim bile yok.

Olay yerini incelerken, "Şerif bunun dün bulduğunuz cesetle ilgili olduğunu söylüyor," diyor.

"Olay yeri fotoğrafından iki kişi tarafından teşhis edildi," diyorum. "Başka bir şekilde eşleştirme yaparsan iyi olur. Şerif geliyor mu?

"Bana ihtiyacın olduğunu söyledi." Mindy minibüsün yan kapısını açıyor ve beyaz bir tulum çıkarıyor. "İçeri geliyor musun?"

Ronnie yaklaşıyor ve ben de tanıştıyorum.

"İçeri gelmek istiyorum," diyor ve Mindy ile bakışıyoruz.

"Giyin," dedim ona. "Ama Mindy'nin dediklerini aynen yap. Hiçbir şeye dokunma. Ve tam arkasında dur.

Ronnie komik bir selam veriyor.

Başımı sallıyorum ve bir kız kardeşim olsaydı onun Ronnie gibi olmasını istemeyeceğimi fark ediyorum.

Mindy ona bir dizi Tyvek tulum, bot ve bir maske verir.

Ronnie giyinirken Mindy'ye koydaki suç mahallinin bazı fotoğraflarını ve sabahki otopside alınmış güzel bir yüzün resmini gösteriyorum.

Artık Jane Snow'a ait olmayan bir yüz. Adı
Leann.

Mindy ve Ronnie taksiye binerken ben Taurus'un kaputuna oturup dosyadaki belgeleri okudum. Artık elimde bir isim ve adres ya da en azından bir GPS noktası var. Ev sahibi elimde, ki benim kitabıma göre biraz soğuk biriydi. Cesedi bulan yürüyüşçü Boyd elimde. Nordland Genel Mağazası'ndan Cass'in kurbanın alışkanlıklarıyla ilgili bir ifadesi var ve gerçekten de alışkanlıkları varmış. Her pazar marketten alışveriş yapardı. Saat gibi.

Desenler suikastçılar için bir mıknaş gibidir.

Şerif Gray aradığında yapmadıklarımı ve hâlâ yapmam gerekenleri düşünüyorum.

"Kopyalamaya hazırsanız, Leann Truitt'in ehliyetindeki bilgileri aldım."

Kalem ve kağıda ihtiyacım
yok. "Git."

Bilgileri okuyor. Fiziksel tanım mükemmel uyuyor. Ehliyetteki adres şu anda bulunduğum yer değil, ama Bobbsey ikizine göre bir yıl önce buraya taşınmış. Gray bana 93 model orman yeşili bir Subaru'su olduğunu söyledi. Bana plaka numarasını verdi.

"Araç burada değil," diyorum ve ekliyorum: "Her Pazar saat gibi süpermarkete nasıl gidiyor?"

Cevap vermesine izin vermeden önce şöyle diyorum: - Ya düzenli olarak seyahat ediyor ya da arabası bir yerlerde terk edilmiş.

"Ben de bunu söyleyecektim," diyor Şerif
Gray. "Özür dilerim. Sadece sesli
düşünüyordum."

Özür dilemeyi bırakmak istiyorum. Neredeyse hiç özür dilemem.

Sonra telefonu alıp doğrudan Merkez'den Susie'yi aradım. Truitt'in adının henüz duyulmasını istemiyorum. Hâlâ Jim Truitt'i bulmam gerekiyor. Susie'den Subaru'nun VIN ve plaka numarasını kontrol etmesini ve etiketlenip çekilip çekilmediğini öğrenmesini istedim. Terk edilmiş olarak bildirilmişse, polis

Çekip götürmüşler. Hiçbir şey bulamadı. Plaka ya da VIN herhangi biri tarafından araştırılırsa beni bilgilendirmesini söyledim.

"Yetkililere bilgi gönderin, araç bulunursa doğrudan bana haber vermelerini isteyin. Henüz olayı büyütme istemiyorum."

"Anladım," diyor Susie.

Seri katilleri bulup durdurmak için ne gerekiyorsa yapmaya yemin ettim. Bu adam onlardan biri değil - henüz değil, bildiğim kadarıyla - ama karnımda değişmek üzere olan bir ağrı var. Ayrıca Mindy'nin kulübenin içinde cinayete dair bir kanıt bulacağını sanmıyorum. Önsezi diyelim.

Leann biriyle buluşmaya gitti. Ve eve dönmedi.

SEKİZ

Ronnie taksiden iner, beyaz koruyucu tulum kozasını çıkarır ve Taurus'a biner. Yüzünde şaşkın bir ifade vardır.

Emniyet kemerini bağlarken "Ne oldu?" diye sordum.

"Anlamıyorum. Kulübede hiçbir şey yoktu," diyor. "Mindy her yere baktı. Kan, kavga ya da kırılmış bir şey izi yok.

"Bu bizim olay yerimiz değil," diyorum. "Leann esir tutuldu ve başka bir yerde öldürüldü."

"Doğru, ama bir şeyler bulacağımızı umuyordum."

Umut iyi bir fikir sanırım ama bir dedektifi hiçbir yere götürmez.

Arabayı sürerken yolu izliyorum, hâlâ Ronnie'nin Boyd'un sosyal ağlarında bulduklarını düşünüyorum. Ona "Ölüm Kutusu" diyordu. Boyd'un sayfalarından aldığı fotoğraflar, ağaç köklerinin ya da dallarının suyun içinde olduğu bir nehir ya da deredeki tehlikeli engelleri gösteriyordu. Nehirdeki bir balık tuzağını düşünüyorum: su akıp gidiyor ama hayvanlar ve insanlar akıntıya kapılıyor ve içine çekiliyor. Boyd'un elinde orada boğulan küçük hayvanların ve hatta geyiklerin fotoğrafları vardı.

Bir "ölüm kutusu".

Hasta.

Leann'in babası Jim Truitt'le konuşmaya odaklanmalıyım. DMV kayıtları onu Port Ludlow'da gösteriyor. Elimde

onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum.

"Orada ne bulacağını düşünüyordun?" Düşüncelerim Ronnie'ye dönerken soruyorum.

"Bir şey bulmak istedim. Bize ipucu verebilecek herhangi bir şey.

İçimden gülümsüyorum. Ronnie şimdiden televizyondaki bir dedektif gibi konuşmaya başladı. Gerçi haksız da sayılmaz. Ayrıca Mindy ile birlikte bu kadının bir hayatı olduğunu gösteren bir not ya da başka bir şey bulacaklarını umuyordum. Bir erkek arkadaşın fotoğrafı. Ya da bir kız arkadaşın. Ronnie hiç fotoğraf olmadığını söyledi. Ne duvarlarda, ne şifonyerlerde, hiçbir yerde.

"Her şeyi tekrar açıkla." Bunu

bir süredir duymamıştım.

"Bunda olağandışı bir şey yoktu."

"Gözlerinizi kapatın ve kendinizi kapıdan geçerken hayal edin. Bu tekniği faydalı buldum. Siz de deneyin."

İşe yarıyor. On altı yaşımdayken üvey babam öldürüldü ve annem kaçırıldı. Bütün gece araba kullandım, umutsuzca onu bulmaya çalıştım. Öğrenci ehliyetimi yeni almıştım. Parmak eklemlerim ağrıyordu ve bir minibüsün yanına yanaştım. Minibüsün camları buğulanmıştı.

Küçük bir kız arkada uyuyordu ve minibüsün yanına yanaştığımda gözlerini açtı ve ben de ona el salladım. Onun da kaçıp kaçmadığını merak ettim. Ben de geçmişimdeki o küçük kızdım. Arabamızda uyuyor, bekliyor, hep bekliyordum. O kız dört ya da beş yaşında görünüyordu. Minivan ağızına kadar eşyayla doluydu. Kamp eşyası değildi ama kız ve yanındakiler minibüste yaşıyormuş gibi görünüyordu. Direksiyonun arkasında bir adam gördüm ve annesinin nerede olduğunu merak ettim. Küçük kız güzeldi. Koyu renk saçları ve koyu renk gözleri vardı. Beni izlediğimi gördü ve parmağını camdaki buğuda gezdirdi. İçinde iki nokta olan bir daire çizdi. Sonra bir yay. Üzgünüm. Kaçıyorum. Ona yardım edemezdim. O zaman değil. Ama sonrasında. Üvey babamı öldüren piçi yakaladığımda ve annemi kurtardığımda, minibüsteki kızı aramaya gittim. Onu ilk kez gördüğüm o günün imgelemini kullandım.

Her şeyi hatırladım. Minibüsle ilgili her şeyi, direksiyonun arkasında oturan adamı, kızın yüzündeki üzgün ifadeyi, plakayı...

Onu kurtarmak zorundaydım.

Onu bulmamı ve serbest bırakmamı sağlayan şey plaka numarasıydı.

Ronnie'nin kolumu çektiğini hissettiğimde hala o anıya takılıp kalmıştım. Orta çizginin biraz dışına çıktım ve bir kamyon korna çaldı. Şeridime geri döndüm. Yorgunum ve bu dava geçmişten gelen hayaletleri geri getiriyor. O zamanlar yapılması gerekeni yapmak için başka biri olmak zorundaydım. Artık o kız olmak istemiyorum ama olmak zorundayım.

Leann'in de bana ihtiyacı var.

"Uyuduğunu sanmıştım," diyor Ronnie. "Dün gece uyumadın mı? Yoksa sen de benim gibi misin? Ağır yemekler yerim ve karbonhidrat komasına girerim."

Ronnie konuşmaya devam ediyor ve sözünü kesmek istemiyorum. Kulübede katilden bir not olmadığı için hayal kırıklığına uğramıştı:

Selam. Benim, dostum. Leann Truitt'i öldürdüm ve tutuklanmayı bekliyorum. İşte adım, doğum tarihim ve yerim.

Bu adil değil ve bunu biliyorum. Ronnie yardımcı olmaya çalıştı. Ve hala işten ne zaman ayrılabilceğini sormadı.

"Sanırım fark ettiğinden daha fazlasını gördün," diyorum ona. "Hepsi bu kadar. Bu şeyleri bildiğini biliyorum ama gerçekten işe yarıyor.

Gözlerini kapatıyor ve başını teatral bir şekilde koltuğa yaslıyor. "Tamam, ama bu kulağa garip geliyor."

"Eğitim subayınızı dinlemeniz konusunda ne dediler?" Ben sordum.

"Uh. Eğitim subayının her zaman haklı olduğunu söylediler. Ne derlerse onu yap.

"Bu çok iyi. Bugün senin eğitim subayın benim. O kulübede yaptığın her şeyi hatırlamanı istiyorum."

"Özür dilerim, dedektif. Sadece gerginim ve gergin olduğumda konuşurum."

Yeni milenyum için örtmece.

Gözlerini kapalı tutuyor. "Kapıyı koruyan polis için bir panoya adımı yazıp imzaladım. Mindy içeri girdi ve ben de onun ayak izlerini takip etmeye çalıştım."

Araya girdim. "Zemin neyden yapılmış?" "Ahşap.

Tahtalar. Hafifçe aşınmış. "Kirli mi? Tozlu mu?"

"Tozlu değil. Süper temiz değil. Ben olsam içinde yemek yemezdim. Bir kulübe için oldukça temiz."

"Etrafına bak," diyorum, gözlerim yola sabitlenmiş halde. "Ne görüyorsun?"

Derin bir nefes alır.

"Neredeyse hiç mobilya yok. Bir kanepe. Mavi. Kolçakları dolgulu ama bir yırtık var ve kolçaklardan birinin dolgusu dışarı çıkıyor. Yüksek arkalıklı döşemeli sandalye. Eski. Ahşap ayaklı ve kollu. Yeşil. Bir televizyon. Düz ekran. Kapalı. Bir tezgah ön odayı mutfaktan ayırıyor. Yatak odası ve banyo mutfağın arkasında, bir kapının ardında."

"Ön odada bir masa var mı?"

Biraz hareket ediyor ama gözlerini kapalı tutuyor. "Küçük bir tane. Sandalyenin yanında. Yuvarlak. Asılı yaprak. Masanın üzerinde bir bitki ve bitkinin yanında içinde bir şey olan bir bardak var. Şeffaf bir bardak. Kırmızı bir sıvı. Kokusunu alamadım ama cin ve kızılçık toniğine benziyor. Ben de severim."

Onu davet edersem diye bir yere not edeceğim. "Mutfak mı?"

"Masa yok. Sadece tezgah. Bir kahve makinesi. Elektrikli. Mr Coffee, sanırım. Çaydanlığın dibinde yanmış kahve var. Düğme 'açık' konumda. Su ısıtıcısını ve kahveyi yanık bırakmış. Kendi kendine kapanmış olmalı. Kokusunu alamıyorum.

Daha fazlası için bastırıyorum. "Masada ya da bankta kağıt var mı?"

"Tezgâhın üzerinde bir zarf vardı. Mindy baktı. Joe Bohleber adına düzenlenmiş bir havaleydi. Sekiz yüz dolar."

Bunu yapmak istemediği için çok iyi gidiyor. "Fırın mı?"

Ronnie hatırlayarak başını hafifçe eğiyor. "Gaz. Dışarıda bir propan tankı olmalı. Kapıdaki düğmelere baktım.

Brülör. Her şey kapandı. Endişelendim. Çaydanlığın yanmasına izin verdi. Ocakta bir şey yok. Bir dakika bekle. Vardı. Demir bir kızartma tava. Tava, üzerinde pastırma yağı varmış gibi görünüyordu. Eski. Kokusunu almadım. Banyo dışında hiçbir şeyin kokusunu almadım.

"Tuvalete git o zaman."

"Kapı yok. Kayıp. Lavabo pas lekeli. Formika tezgah. Bir kalıp sabun... lavanta... ve bir parça mücevher. Parmaklarına yüzük, kolye ve diğer şeyleri takabilmen için parmakları açık olan şu seramik ellerden var ya? Yüzük yok. Madalyonlu altın bir zincir."

"Mindy madalyonu gördü mü?" Ben sordum.

Ronnie'nin kafası biraz sallanıyor. "Evet. Açtı. Altındı. Çok eskiydi. İçinde bir tarafta yaşlı bir adamın fotoğrafı, diğer tarafta bir bebek ve yeni doğmuş bir bebeğin fotoğrafı vardı. Mindy telefonumla fotoğraf çekmeme izin verdi. Görmek ister miyim?"

Öyle yapıyorum ve Taurus'u yavaşlatmaya başlıyorum.

Görmek için omzuma yaslandım. Yaşlı adamın fotoğrafı o eski siyah beyaz fotoğraflardan biri. Sert görünümlü bir yüz, sivri bir burun ve kalın, kara kaşlar. Kırklı yaşlarında görünüyor, sanırım Ronnie için yaşlı sayılır. Bebek onun yüzünün resminden başka bir şey değil. Bu renkli. Bebek tombul görünüyor, ama bence çoğu bebek tombul görünür. Kesinlikle yeni doğmuş. Koyu renk saçları, girdaplar halinde yapılandırılmış gibi görünüyor.

"Bu fotoğrafların olduğu bir madalyona sahip olması garip, sence de öyle değil mi?" Ronnie sorar, gözleri artık açıktır.

"Belki de annesindendir. Ya da o şekilde satın almıştır," diyorum. "Başka ne hatırlıyorsun? Giysiler? Posterler? Dağınık faturalar? Herhangi bir şey?"

Ronnie omuzlarını silkiyor ve başını kaldırıp düşünüyor. "Gardırop kıyafetlerle doluydu. Yani tam bir elbise askısıydı. Her neyse, yatağının üzerine dağılmış birkaç takım giysi vardı. Üç üst, uzun kollu bej bir gömlek. Açık mavi, kısa kollu bir tane. Payetli bir kazak. Bir çift pantolon, bej ve siyah. Bir kot pantolon. Hepsi çok eskidi ama yine de güzeldi. Onun evi

çok düzenli. Bunu dışarıda bırakmak ona göre değildi. Ne giyeceğine karar veriyordur diye düşündüm. Çek defteri, cüzdan ya da herhangi bir şey görmedim."

"Ne giyeceğine neden o karar versin ki?" diye sordum.

Ronnie bana baktı ve benim düşündüğüm şeyi söyledi.

"Biriyle buluşmuş olmalı."

NINETEEN

Jim Truitt'in evi, Bay Club ile Bull's Head olarak bilinen yarımada arasında yer alan iki küçük ıssız ada olan Twins'e bakan mini bir malikane. Doğru anlamışsınız: tam bir malikane. Küçük bir şey değil. Kocaman evin arkasında bir rıhtım görüyorum. Birkaç iskele dolu. Yelkenliler, bir yat, bir kabinli kruvazör ve daha küçük ama daha az pahalı olmayan bazı tekneler. Orman gülleriyle kaplı dolambaçlı yoldan ilerliyorum ve yan taraftaki park alanına varıyorum. Araba yolu evin arkasından devam ediyor. Siyah bir BMW kapalı bir portikonun altına park edilmiş.

"Mah-stuh evde," diyor Ronnie kibirli bir sesle. Onu görmezden geliyorum.

Dışarı çıktım ve Ronnie arabanın kapısını daha önce hiç fark etmediğim bir sesle açtı. Tanrı'nın ülkesinin oyun alanında, zenginlikle çevrili olan BMW, Taurus'umun sesini Beverly Hillbillies gelmiş gibi çıkarıyor. Etrafıma baktığımda güvenlik kameralarını görüyorum. Portalın her iki yanında birer tane. Kapının yanındaki dahili telefon düğmesine basıp bekliyorum. Ve bekliyorum. Sonunda bir erkek sesi soruyor: "Yardımcı olabilir miyim?"

"Dedektif Megan Carpenter."

Kapı açıldığında koyu kıvıll saçlı, uzun boylu bir adam ortaya çıkar. Yüz hatları keskin ve köşeli. Dudakları büzgülü ve burnu ince yüzüne göre çok geniş. Kulakları bir Rookwood vazosunun kulpları gibi kafasından dışarı çıkmaktadır. Yırtık kot pantolon giymiş.

ve önünde "Savaşçı Rahibe" yazan mor bir tişört. Ayrıca gülümsüyor. Gerçek gibi görünmüyor. Kırklı yaşlarının ortasında ve acaba doğru eve mi geldik yoksa içeride Kool-Aid dağıtan bir tarikat toplantısı mı var diye merak ediyorum.

Savaşçı Rahibe mi?

"Ben Dedektif Carpenter. Bu da Şerif Yardımcısı Marsh. Kimlik çantamı tekrar kaldırıyorum. Ona bakmıyor ama Ronnie'nin rozetine ya da göğüslerine bakıyor. "Bay Jim Truitt'i arıyorum."

Gülümsemesi daha çok kuş gören bir kedinin gülümsemesine dönüşür.

"Gerçekten mi? Bu ziyareti neye borçluyum?" - Ronnie'nin rozetini/işaretlerini tekrar kontrol ediyor- "Jefferson County Şerif Ofisi'ne mi?"

"Kızınız için geldim," diyorum.

Gülümseme kayboluyor ama yerini endişe almıyor. Daha çok hoş olmayan bir şey söylemişim gibi. "Şimdi ne yaptı?"

"İçeri girebilir miyiz?"

Bir an düşünüyor, sonra arkasını dönüyor ve bizi benim dairem büyüklüğünde bir odaya götürüyor. Bir duvarın tamamı tavandan tabana cam, körfezin kurşun grisi yüzeyinde süzülen çizgili balonlu bir yelkenli barındırıyor. Mobilyalar pahalı ve kullanılmamış bir vitrin görünümüne sahip. Her yerde Jim Truitt'in çerçeveli fotoğrafları var: bir yatın güvertesinde; bir kupa avında; klasik maun güverteli sürat teknesi olduğunu hayal ettiğim teknenin kokpitinde dümende. Düzinelerce başka yelkenli gemi, balık avı, su altı fotoğrafları; Truitt tüplü, Truitt şortlu, Truitt uçarak balık avlıyor.

Bu fotoğraf çerçevesi onun bir kanıtıdır.

Sudan çıkardığı soluk soluğa kalmış balık dışında ne kızı, ne karısı, ne de başka bir canlı. Ancak görüntülerin hiçbirinde gülümsemedi.

Ben de paranın seni mutlu ettiğini sanıyordum.

"Bayan Truitt evde mi?"

Başını salladı. "Eski Bayan Truitt St Lucia'da, ona boşanma hediyesi olarak aldığım evde yaşıyor.

Kızınızı sormuyor. Bu çok garip. Onu ben büyüttüm.

"Leann'ı en son ne zaman gördünüz ya da onunla ne zaman konuştunuz?" "Kızımı iki yıldır görmedim ve onunla konuşmadım."

Az konuşan ama çok oyuncaklı bir adam. "Başka çocuğunuz var mı?"

"O nedir, dedektif?"

Dosya klasörünü açıyorum. "Sana bir fotoğraf göstereceğim. Hiç hoş değil.

Öldürülen kızının yüzünün olduğu 5x7 ebadındaki fotoğrafı ona uzatıyorum. Fotoğrafa bakarken küçük bir iç geçiriyor ama az önce sergilediği duyguları kendine saklıyor. Fotoğrafı geri verdi.

"O benim kızım. Bu Leann" ya da "Ona ne oldu?" demiyor. Algıladığım tek duygu sesindeki hafif bir değişiklik.

Fotoğrafı ona geri vermeye çalışıyorum. "Bir kez daha bakabilirsin. Evet ya da hayır cevabına ihtiyacım var. Kabul etmeyi reddediyor. "Bu o."

Biraz acımasız davrandığımın farkındayım ama ondan bir tür insani tepki almaya kararlıyım.

"Bu senin kızın. Leann Truitt mi? O da kabul ediyor.

İnsanların yas sürecini farklı şekillerde yaşadığını biliyorum. Bu onlardan biri değil. Neredeyse rahatladım. Ona vurmak istiyorum. Ama ben değilim.

"Bana nerede çalıştığını söyleyebilir misiniz?" Ben soruyorum.

İlgilenmediğini belirtmek için biraz omuz silkiyor. "Eskiden Port Townsend'de bir barda çalıştığını duydum. Mekânın adını bilmiyorum."

"Bu iyi," diyorum. "Nerede olduğunu bulabilirim." Ronnie'ye oturmasını işaret ettim. Ben de kanepeye oturdum ve

Onu. Oturmasını ve susmamasını umarak. "Kızınız burada üniversiteye gitti mi?"

Kanepenin diğer ucuna çöküyor ve bir dakika düşünüyor.

"Zekiydi, bir dedektifti. Önünde bir gelecek vardı. Sonra bir şey oldu. Ne olduğunu bilmiyorum. Söylemedi. Evine geri döndü. Sanırım hukuk fakültesi ona göre değildi. Avukat olmayı hayal bile edemediğini söyledi ve herkese aptal dedi. Hayatında hiç böyle bir dil kullanmamıştı. Her zaman öfkeliydi. Ve muhtaç. Her zaman muhtaç. Bir şeyin onu incittiğini biliyordum ama...

Bekliyorum. Benimle gerçekten konuşmuyor. Daha çok geçmişten bir kaset dinletiyor gibi. Gerçekleştirmek ya da unutmak için konuşmak zorunda kaldığı bir anı.

"Leann ile yakın bir ilişkim yoktu. Annesi onun açılmasını sağlayabilirdi. Onların olayı buydu. Ama o geri döndüğünde annesi çoktan gitmişti. Gitmişti. İşte o zaman Leann üniversiteyi tamamen bıraktı. Eski sevgilimi suçladım. Sorunun okul ya da annesi olmadığını fark etmemiştim. Burada onunla birlikteydi. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir zaman iyi seçimler yapmadı."

"Bir anlaşmazlık mı yaşadınız?" Ronnie soruyor, ben de ona bakıyorum. Soruşturmalarda bir kural, sorgulamayı sadece bir kişinin yapmasıdır. Savunmaya geçmesini ve konuşmayı kesmesini istemiyorum.

Ronnie ipucunu alır ve görünmez olur.

"Bir anlaşmazlık yaşadık, size söyleyebilirim. Okula gitmeden önce parti turuna çıktı. Sert sözler vardı. Her iki tarafta da. Onu bir kariyere ihtiyacı olduğuna ikna ettim. Hayatta iz bırakacak önemli bir şey. Kendisi için bir şey yapmakla ilgilenmiyordu. Sonra annesiyle aramız bozulunca üniversiteye gitmeyi kabul etti. Bazı torpiller yapmam gerekti. Pahalı torpiller. Ama kabul edildi ve okula gitti. Tartışmalardan uzaklaşmak için mi kabul etti yoksa gerçekten mantıklı mı buldu bilmiyorum."

Ellerini birleştirip tutuyor, gözlerini kapatıyor ve mantra gibi bir şeyi tekrarlıyor gibi görünüyor, ama sadece hareket ediyor

dudaklar. Ses yok. Bir süre öyle kaldı. Ronnie ve benim hızlı bir WTF? bakışı atmamıza yetecek kadar uzun.

Gözlerini açtı ve onu izlediğimi fark etti. "İletişim kuruyordum. Rehberlik istiyordum."

Oh, lütfen, sanırım.

"Korkarım anlamıyorum," diyorum.

Yüzü kendini beğenmiş bir ifade alıyor. "Ruh sözleşmesinin ne olduğunu biliyor musunuz, Dedektif Carpenter?"

Dini kafa karışıklığının yasın aşamalarından biri olup olmadığını hatırlayamadan başımı sallıyorum.

"Ruh sözleşmesi," diyor sabırla, "biz doğmadan önce diğer ruhlarla yaptığımız bir anlaşmadır."

Göz kırpıyorum. Bunun nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Sözleşmelerin bir amacı vardır. Reenkarnasyona ulaşmadan önce öğrenmeyi seçtiğimiz önemli dersleri bize öğretirler. Reenkarnasyona inandığınızı sanmıyorum.

Bu benim için çılgınca bir konuşma ama sizi konuşturmak istiyorum.

"Ben yaparım."

Ronnie'ye bakıyorum ve o da başını sallıyor.

Bana inanmadığından eminim ama yine de devam ediyor.

"Leann annesine çok benziyordu. Ruhani hiçbir şeye inanmazlardı. Başlarına gelen iyi şeyler tamamen şanstı. Bir ruh sözleşmesi yapmanın sonucu değildi. Onlara sağladığım her şeye bakıp yanıldıklarını görebilirlerdi. Hepsi benim hatam değildi. Ben sadece gelecekteki dönüşüm için bir kanaldım."

Bu tür saçmalıklar kabul edilemez ama kibar olmak ve ağzından faydalı bir şeyler çıkmasını teşvik etmek için dinliyorum. Sadece kızı hakkında bazı bilgiler edinmek istiyorum, böylece katille bir ruh sözleşmesi yapabilir ve onları reenkarnasyona hazırlayabilirim.

"Görüyorum ki bana inanmıyorsun," diyor. "Sorun değil. Birçok insan inanmıyor.

Tüm bunların muhtemelen Savaşçı Rahibe'nin mor tişörtüyle bir ilgisi var. Belki de zengin olduğu için kendini suçlu hissediyordur. Belki de

Vasiyetine göre yatı ve altın bir bekçi köpeğiyle birlikte gömülecek. Ailesinin ondan boşanmayan tek üyesini de kaybetmiş. Bu onun için önemli değil gibi görünüyor. Benim için önemli.

"Neye inandığımın bir önemi yok," diyorum ona.

Doğru cevap bu. Gülümsüyor. "Doğru. Sadece **n e y e** inandığım ve ne yaptığım önemli."

O tekrar diğer tarafla konuşmaya başlamadan önce konuya geri dönmek için bu duraksamadan yararlanıyorum.

"Tartışmalar ne hakkındaydı? Sen ve Leann arasında. Para mı? Din? Bekleyen boşanma mı?

Aptallık mı ediyorsun?

"Sana bir şey göstereyim," diyor ve kalkıp odadan çıkıyor. Ronnie bir kıkırdamayı bastırıyor ve ben ona sert bir bakış atıyorum. Kısa süre sonra elinde bir dosya dolusu kâğıtla geri döndü. Bir dizi kâğıt alıp bana uzatıyor. Joe Bohleber ve Leann Truitt tarafından bir yıl önce imzalanmış bir kira sözleşmesi. Jim Truitt referansınız olarak gösterilmiş ve açıkça babanız olduğu belirtilmiş.

Bohleber yalan söyledi. İlişkilerinden emin olmadığını söyledi.

Steve Bohleber adına yazılmış sekiz yüz dolarlık havalelerin kopyaları var. Ronnie, Leann'in kirasında buldukları havalelerin kime yazıldığını söylemedi. Belki de başka bir şeydi?

"Kızınızın kirasını ödüyor musunuz?" diye sordum.

"Ben bundan daha fazlasını ödedim. Kararlarını onaylamamış olabilirim - ne kadar yıkıcı olsalar da - ama o benim kızımdı. Bay Bohleber bir dolandırıcı. Benden daha fazla para koparabilmek için bebeği alıkoymak istedi. İsteddiği parayı ödedim ve onu evlatlık vermeye ikna etti. İyi bir aileye gitmesini istedim, işlevsiz bir aileye değil. Sonunda bana ne olduğunu anlatmadılar."

Dr. Andrade yakın zamanda bir bebeği olduğunu söyledi. Truitt az önce doğruladı.

"Leann'in bebeğinden mi bahsediyorsun?"

"Elbette," diyor kaşlarını çatarak. "Bu yüzden burada değil misin?"

"Bohleber, Leann'ın oğlunun babası."

Bunu bir soru olarak söylemedim ve ne kadar az şey bildiğimi fark etmemesini umdum.

"Beni aradı ve geleceğinizi söyledi. Polisin bu kira sözleşmesinin bir kopyasını almaya geleceğini söyledi. Bir bedel karşılığında ortadan kaldırmayı teklif etti. Ona cehenneme gitmesini söyledim. Artık benden hiçbir şey alamıyor. Lean gitti. Bebek gitti. Karım gitti. Ama hala bir amacım var. Bağlantı kurabilirim. Yapabilirim..."

Sözleri kayboluyor ve pencereden dışarı, suya bakıyor. Gitmemizi isteyeceğinden korkuyorum. Onun iyiliği için sormamasından korkuyorum. Hâlâ kızının nasıl öldüğünü sormamasına şaşıyorum.

Öfkemi kontrol edebilmem daha da inanılmaz.

"Sadece Joe Bohleber'in Leann'ın bebeğinin babası olduğunu teyit etmek istiyorum," diyorum.

Kafası karışmış görünüyor. "Hayır," diyor. "O değil. Senin ikizin. Steve. Babası Steve. En azından onu hamile bıraktı. O asla iyi bir baba olamazdı.

Yere bakıp başını sallıyor ve ilk kez gerçek bir duygu olduğuna inandığım bir şey görüyorum.

"Eve hiç gelmemeliydi."

YİRMİ

Biz ofise dönerken Ronnie, Jim Truitt ile yaptığı röportajın paketini açmakla meşgul. Hiç durmadan. Dürüst olmak gerekirse, açılacak çok şey var.

Bana bir viski lazım. Şunu iki yapalım.

"Şunu açıklığa kavuşturalım" diyor. "Babası Joe Bohleber'e, bebeğinin babası Steve'e rüşvet verip Leann'ı bebekten vazgeçmeye ikna etmesi için kira mı ödüyordu?"

Çok fazla kelime vardı ama hepsi bu kadardı. Truitt kendini, gizli ruhu tarafından dikte edilen daha büyük bir amaca hizmet ettiğine ikna etmişti. Kızını seviyor olabilirdi ama onun düşük gelirli bir çiftçiden hamile kalmasının utancına katlanamazdı.

"Bütün bunlar beni hasta ediyor," diyorum.

Leann okulu bırakmış ve babasını gururlandıracak bir kariyerden vazgeçmişti - yat kulübünde ya da özel bir adada demirliyken övünebileceği bir kariyer. Ancak, kendinden daha kutsal beklentileri ve müdahaleleriyle kızının hayatını mahvettiğini fark edememişti. Ve parasını da. Önce karısı, sonra da kızı onun standartlarına uymayınca, ikisine de para ödemiş. Karısı ondan boşandı ve St Lucia'da deniz kenarında bir mülk satın aldı. Kızı hamile kaldı ve ondan paradan başka bir şey istemedi.

"Üstüne üstlük," diye ekliyorum, "sözde ruh sözleşmesi ruhu, reenkarne olabilmesi için ona bunu yapması talimatını verdi."

"Hatırlat da onun kulübüne katılmayayım," diyor

Ronnie. Ona bir gülümseme veriyorum.

Jim Truitt'in bildiği tek şey, kadının Port Townsend'de bir barda çalıştığıydı. Hangisi olduğunu bilmiyordu. Arkadaşlarından hiçbirini tanımiyordu. Nerede banka hesabı olduğunu bilmiyordu. Ona yardım etmek için her ay para havalesi gönderiyordu, belki posta kutusuna belki de Bohleber tarafından teslim ediliyordu. Hayal kırıklığına uğrayan kızıyla ilgili haberlerin yat kulübünde yayılmasını istemiyordu.

"Şerif Yardımcısı Davis, Bohleber'in kira kontratını aldı," diyor Ronnie bir mesajı okurken. "Sanırım bu gece yine geç saatlere kadar çalışacağız?"

Truitt'in bize verdiği ile aynı olup olmadığını görmek istiyorum. Ben de Joe Bobbsey'i bulup gerçeği öğrenmek istiyorum. Ama yorgunum. Ronnie'nin yorgun olduğunu biliyorum. Bir içkiye ihtiyacım var. Ona sabaha kadar bekleyebileceğini söyleyerek kendimi şaşırttım.

"İçecek bir şey ister misin?" Ben sorarım.

Ronnie parlar. "Kesinlikle. Nereye gidiyoruz?" "Alışveriş yapıyorum, o yüzden sorma."

The Tides'a varıyoruz ve umarım Mindy oradadır; eğer bir yerdeyse, orası The Tides'dır. Köşeyi dönünce beyaz minibüsünü görüyorum. Pencere kenarındaki bir kulübede oturuyor.

"Durduğunu gördüm. Geçmeni bekliyordum.

"Buraya geleceğimi nereden bildin? Daha da önemlisi, madem geldiğimi gördün, neden içkim masada değil?

Gülüyor. "Çünkü Şerif Yardımcısı Marsh'ı seninle gördüm. Ne içtiğini bilmiyorum. Eğer bir yerde duracaksan, burası olacağını biliyordum.

Kabine oturduk. Sek, duble, her yerde viski istiyorum. Garson belirli bir markayı tercih edip etmediğini sordu. Ona Glen denen her şeyin işe yarayacağını söyledim. Mindy başladı

İtiraz ediyorum, ama mizahımı anlıyor. Mindy beyaz şarap içer. Onun ufkunu genişletmek istiyorum. Ve tek başıma içki içerken görölmek istemiyorum. Korumam gereken bir itibarım var.

"Leann'in babası sana ne söyledi?" diye sorar Mindy.

Başımı salladım. "O bir New Age hareketinin parçası. Ruhani rehberi ona kızını terk etmesini ve bebeğin babasına para vererek onu kızını vermeye ikna etmesini söylemiş."

Şaşırmış görünmüyor. "Bu kabinde neden hiç bebek eşyası olmadığını açıklıyor. Ama ecza dolabında bir şişe multivitamin buldum. Peki bebeğin babası kim?"

"Steve Bohleber," dedim ona. "Bobbsey Twin ile ünlüdür."

Mindy'nin kafası karışmış görünüyordu, ben de ikizleri ve onlara bu lakabı takan yerlileri anlattım. Artık Steve'in neden hiçbir yerde bulunamadığını biliyorum. Umarım annesine ve oğluna ihanet ettiği için iyi para almıştır. Acaba kardeşi Joe'nun hâlâ Truitt'e zorbalık yaptığını biliyor muydu? Truitt kolay para harcayan bir adam değil. Bir sonraki hayatı için biriktiriyor. Joe ise paralı asker gibi. Truitt gibi zengin bir adamın kolayca kaçmasına izin vermezdi. Bu yüzden Truitt'i arayıp geleceğimi haber verdi. Kira kontratını yok etme teklifi. Onu bir daha gördüğümde buna pişman olacak.

"O kulübenin her santimetresini inceledim," diyor Mindy. "Orada öldürülmemiş. Vücudundaki tüm kesik ve çürüklerin bir izi olmalıydı. Dahası, zincirlenmiş olabileceği hiçbir yüzeyde iz ya da çizik yoktu. Zincir yok. İp yok. Kırık mobilya yok. İlginç bulduğum tek şey yatağın üzerindeki kıyafetlerdi. Ronnie muhtemelen sana söylemiştir."

İçkilerimiz geldi ve Ronnie yüzünü buruşturmadan kendi içkisinin yarısını yuttu. Göründüğünden daha sert. Benden hoşlanmaya başladı ve ben bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

"Bana yine kıyafetlerden bahset," diye soruyorum, gerçekten bilmem gerekirse de. Sadece viskimi içmek ve konuşmamak istiyorum.

"Yatağın üzerinde dağınık halde üç takım kıyafet vardı," diye devam ediyor Mindy. "Gardıropta eksik bir şey olup olmadığını bilmiyordum. Bana bir randevusu varmış, dışarı çıkmış ve geri dönmemiş gibi geldi. Kulübesinde öldürülmediğini düşünmemin bir başka nedeni de bu."

"Madalyonu hatırlıyor musun Mindy?" diye sorar Ronnie.

Mindy bardağını bırakır ve başını sallar. "Vintage. Som altın. Kalp şeklinde. Kilidi kırılmıştı."

Ronnie, "Ona madalyonun içindeki fotoğraflardan bahset," diye ekler.

Mindy viskisinden bir yudum alır ve konu üzerine düşünür. "Beyaz bir adamın siyah beyaz fotoğrafı, tam yüz. Otuzlu yaşların sonunda. Ve bir bebeğin renkli fotoğrafı. Yeni doğmuş. Cinsiyetini bilmenin hiçbir yolu yok."

Ronnie telefon ekranına geri döner. Bir şey bulmuştu. Ekranı büyütme için parmaklarını kullanıyor ve benim görebilmem için çeviriyor.

"Bu madalyondaki adamın fotoğrafı."

Siyah beyaz bir fotoğraf ama saçlar koyu renk, siyah değil. Omuzları yıpranmış. Adam neredeyse otuz yaşında görünüyor. Çenesi köşeli, elmacık kemikleri keskin. Dudakları dolgun, neredeyse şişmiş. Ağzı çatık.

"Bu Jim Truitt," diyorum.

Ronnie başını sallar. "Şimdi bebeğe bak," diyor. Dudakları dolgun, hava odaları gibi. Kulakları çıkık ve burnu çok geniş... "Bu mümkün mü...?"

Ronnie daha sonra bebeğin fotoğrafını internette bulduğu Jim Truitt'in fotoğrafıyla değiştirir. Sonra da Joe Bohleber'in. Bebek Bohleber'a hiç benzemiyor.

Truitt'e benziyor.

Leann'in yüzünü hatırlamak için fotoğrafa ihtiyacım yok. Burnu küçüktü. Belki de benim gibi annesinin görünüşünü miras almıştır. Bebek Jim Truitt'in soyuna benziyor.

"Belki de babası Jim Truitt'tir," diyorum.

Sessizce oturuyoruz. Ronnie viskisinin son yudumunu bir profesyonel gibi yutuyor. Bir ekrandan diğerine geçiyor.

"Ne düşünüyorsun, Ronnie?" Ben soruyorum.

Bunu düşünmesine izin verdim. Ne de olsa bunu fark eden gözlerindeki ifadeydi.

"Jim Truitt babası," diyor boş bardağı uzatarak, "Bir tane daha var sanırım."

Ronnie benimle içki içmek için eşleşiyor ve ikimiz de bundan daha iyi değiliz. Mindy viskisini bitirmedi ve şaraba geri döndü. Ben kahveye geçtim. Ronnie hâlâ içiyor ve bir yere gidip karaoke yapmak istiyor. Bu asla olmayacak.

Mindy ayrılıyor ve Ronnie ile ben orada otururken ona zorla kahve içiriyorum. Karaokenin ne kadar eğlenceli olacağından bahsediyor ve sonunda araba kullanacak kadar ayılıyor, ben de kapıdan çıktığından emin olmak için onu eve kadar takip ediyorum.

YİRMİ BİR

Ronnie Marsh, Airbnb'den kiraladığı Big Red Barn adlı bir evde yaşıyor. Aslında bir zamanlar ahırmış. Sahibi burayı yeniden modelledi, dar bir insan yapımı derenin üzerine küçük bir ahşap yürüyüş yolu, yeni bir çinko çatı ve öndeki iki çift kapıya siyah menteşeler koydu ve işte: bir şehir insanının kırsal yaşam hayali.

Onu arabadan inmeye ikna ettim, içeri götürdüm ve yatağına yatırdım.

O uyurken, ben de etrafa bakma fırsatını değerlendirdim. Eminim o da bana etrafı gezdirirdi.

Odalar derin değildir, ancak yatak odası ve oturma odası feribot güzergahları boyunca Port Townsend Körfezi'ne bakmaktadır. Banyoda büyük bir bahçe küveti ve oturma odasının yanında bir mutfak alanı bulunmaktadır. Yatak odasından bir kapı, Adirondack sandalyeler, çiçek saksıları ve küçük bir kömür ızgarası ile güzelce dekore edilmiş bir açık hava güvertesine açılmaktadır. Toprak bir yol deniz kıyısına kadar iniyor gibi görünüyor. Suyu inmek için can atıyorum.

Dışarıya bakıyorum ve geçen bir vapur kardeşim Hayden'ın anılarını canlandırıyor. Aramızdaki yabancılaşıma hiç aklımdan çıkmıyor. O Afganistan'da. Körfezin karşısındaki ışıklara bakıyorum ve onunla zihinsel olarak konuşuyorum. Ona yüz yüze söylemek istediğim her şeyi söylüyorum.

Eve gel.

Affet beni.
Seni
seviyorum.

Arkamı dönüyorum. İnatçı viski konuşuyor. Etrafıma son bir kez bakıyorum, derin ve temiz bir nefes alıyorum, bırakıyorum ve içeri giriyorum.

Güvertenin kapısını kapatıp kilitledikten sonra kapı ve pencerelerin kilitli olduğundan emin olarak şantiyeye gidiyorum. Ronnie'nin silahını hatırlıyorum. Yatak odasına dönüp silah kemerimi çıkarıyorum. Kıpırdıyor ama uyanmıyor. Kemer ve silahı, tiftiksiz çamaşır torbalarında düzgünce ütülenmiş iki üniformanın daha asılı olduğu gardırobuna koyuyorum. Gardırobunda etkileyici sayıda güzel kıyafet var. Giysilerin üstündeki rafta bir yığın tasarım çanta sıralanmıştı.

Ronnie Land'de her şeyin yolunda gittiğine kanaat getirdikten sonra eve gidip her zamanki yerime park ediyorum. Işıkları açık bırakmadım ve dikkatlice el yordamıyla ön kapıya doğru ilerledim, neredeyse bir kez takılıyordum ve içeri girdim, sonra hemen düz olmayan akçaağaç zeminde tökezledim.

Evdeki ofisime girdim ve masama oturdum. Davayla ilgili düşünceler kafamdan geçiyor. Jim Truitt dünya çapında bir pislik. Bohleber dünya çapında bir pislik. Benim kitabımda herkes bir şüpheli. Truitt'in kızından bir çocuğu olduğu fikri iğrenç ama mümkün. Olabilir. Bu onun nasıl bir adam olduğu hakkında her şeyi anlatıyor - ve açık olmak gerekirse, sadece onu ve torununu, oğlunu, her neyse terk etmekle kalmadı, aynı zamanda Leann'i bebeğinden vazgeçmeye ikna etmesi için bir yabancıya para ödedi. Bunu kendi başına yapacak cesareti bile yoktu. O bir fanatikti ya da belki de içler acısı davranışları için bir bahane olarak öyleymiş gibi davranıyordu. Ona talimatlar veren başka bir ruhla bağlantı kurduğunu iddia etti. Tam olarak emin olamasam da, verdiği karar üç hayatı mahvetmiş ve muhtemelen kızının hayatına mal olmuş gibi görünüyor.

Bir kız kardeşe sahip olmak nasıl bir şey olurdu? Leann bununla mücadele etmek zorundaydı. Ve şimdi o ölmüştü.

Jim Truitt'in ruhuyla bağlantı kurduğunu düşünmek beni o sabah Ronnie ile Marrowstone Adası'na yaptığımız yürüyüşe geri götürdü. Bohleber'lardan hoşlanmadığıma o kadar odaklanmışım ki onların baş şüpheliler olmasını istiyordum. Truitt, Steve'in Leann'ın oğlunun babası olduğunu söyledi. Ama altın madalyonlu adamla Jim Truitt arasındaki benzerlik beni başka bir yöne itmeye devam ediyor. En kötüsü. Bebek ondan. Ben hemen anlamadım ama Ronnie anladı. Bunu ona itiraf etmeliyim.

Marie Rader'ı ve onu son gördüğüm zamanı düşünüyorum. Biyolojik babam Alex Rader'ın karısıydı, bu da Marie'yi üvey annem yapıyordu - iğrenç bir düşünce. Ebeveyn cinayeti işledim. Teknik olarak öyle değildi. Babamı öldürdüm ki bu da cinayetti ve üvey annemi. Bu tiran cinayeti sayılırdı, bir tiranın öldürülmesi.

Keşke böyle bir şey olsaydı.

Dr. Albright ile Marie Rader'ı nasıl öldürdüğümü anlattığım bir seans yaptım.

Kalktım ve o seansın kasetini buldum. Bir kez dinlemiştim ve yer imlerine eklemiştim. Kaset çalara koydum ve oynat tuşuna bastım.

Dinlerken silahım hala elimdeydi.

Ofisinde olduğumu çok net hatırlıyorum. Dr. Albright orada oturuyor ve gözleri yumuşuyor. Gözlerimdeki tutkuyu ve kafa karışıklığını görüyor.

Marie'den bahsettiniz. Korkunç bir şey olduğunu biliyorum. ona ve sana oldu. Ben: Korkunç değildi. Olması gereken buydu. Pekala. Sadece söyle bana. Ben buradayım.

Sesimdeki öfke ve endişeyi duyabiliyorum.

Ben: Ona uçan bir Venüs sinek kapanı gibi olduğunu söyledim. Tekerlekli sandalyesinde çok saf ve trajik.

Belden aşığısını hissetmiyor. Marie, kocasının hatası olan bir araba kazasında felç oldu. Kocasının bunu unutmasına asla izin vermiyor. Kendisinden daha çekici, daha arzulanır olan her kadından nefret eder. Kendisini Kocasını kullanarak öfkelendiğini. Ona gerçeğı söylüyorum: sadece sandalyesinde oturuyor, acıyla yanıp tutuşuyor, bir sonraki kızın geçmesini bekliyor ki onu tutuklayabilsin. Bana öyle olmadığını söylemeye çalışıyor ama bana Rylee diyor. Gerçek adımı biliyor. Kullandığım ismi. Elinde bir bıçak var ve yüzü sert. Tekrar. Ona hatırlattığım için benden nefret ettiğini söyleyebilirim. Bildiklerimi bildiğim için. Onun hakkında değil. Ama nasıl olduğu hakkında Acınası. Dr. A: Sana ne dedi? Ben: "Şansım varken seni öldürmeliydim. Dövme yaptırmalıydim. Diğerleri gibi seni de öldürüp boğazını kesecek. Onun için ne olduğunu biliyorum. Görünüşe göre dövmecei oymuş. Açık pembe tişörtünün şişkin kolunun altında bir koi sazanının kuyruğı beliriyor. Ancak o zaman bana doğru gelmeye başlıyor. Tek koluyla sandalyenin tekerleklerini çeviriyor. Elinde bıçak var. Harika bir dövme sanatçısı. Kendisinin ve kocasının tüm kurbanlarına dövme yapmış. Omzunda küçük bir kalp var. Güçlü bir kadın. Mutfaktan bana doğru uçarak geliyor. Silahım var. Ateş ettim ama ıskaladım. "Kahretsin!" diye düşündüğümü hatırlıyorum. Sadece bir mermim kalmıştı. Tekrar ateş ettim, diz kapağından vurdum. Sanki Eğer bu bana geri adım atma umudu verirse. Ölü uzvundan kan akıyor ve o bunun farkında bile değil. Hiçbir şey hissetmiyor. Sandalyenin tekerlekleri daha hızlı dönüyor. Ne yapacağımı düşünerek bir adım geri atıyorum. Onu nasıl durduracağımı. Hiç mermim yok. Silahı yere bırakıyorum ve bunu yaptığımı anında pişman oluyorum. Bunu kafasını kırmak için kullanmalıydim. "Alex büyük değil şey," diye ağlıyor bana. Şimdi gözleri kısık ve hüzün dolu, ama o bir sahtekâr ve ben bunu biliyorum. "O acınası biri. Ama o benim. Ona söyleneni yapıyor. O çok şey borçlu. Deli babamın daha önce ne dediğini hatırlıyorum.

"Yapmam gerekeni yaptım. Başka seçeneğim yoktu." "İpleri sen çektin, Marie!" Ona bağırdım. "Acınacak haldesin! Bıçak bir ışık üçgeni gönderiyor gözlerime yansıdı ve göz kırptım. "Suçluluk Alex'in motivasyon kaynağıydı. Tüm güzel kızlardan intikam almak "Şimdi her şeyi mahvettin." diyor bıçağı bana doğrultup öne doğru adım atarken. Göz açıp kapayınca kadar neredeyse üzerime çıkmıştı ve ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım. Ayağımı bacaklarının arasına soktum ve sandalyenin tabanını kavradım. Hızlı ve kararlı bir hareket. Bıçak yere düştü. Marie Rader avluya açılan cam sürgüden geriye doğru uçuyor. Kaset sessizleşiyor. Dr. Albright beklemektedir. Yüzünde endişe ve destek ifadesi vardır.

Ben: Garip bir şekilde, çılgılık atmıyor. Tekrar bana doğru gelmeye başladı. Bunu nasıl başardığımı tam olarak bilmiyorum ama o çırpınırken ellerimi sandalyesine dayamayı başarıyorum. Her nasılsa hala içimde olan tüm güçle, onu avludaki ışıltılı cam parçalarının arasından devasa sazan havuzuna doğru itiyorum.

Beni buzlu çayıyla zehirlerken övündüğü. Yüzeye doğru batmaya başladığında su başının üzerinde yükseliyor. İçgüdüsel olarak, geri dönüp Bıçağı al. Marie çırpınırken ben suyun kenarında duruyorum. Öksürüyor ve boğuluyor ama gölün beton kenarına tutunuyor. Ayağa kalkışını izliyorum. Kolları.

Bir çift çam ağacı gibiler. Kas dokusuyla dalgalanıyorlar. Ön kollarındaki damarların derisinin altında bir solucan yığını gibi yükseldiğini görebiliyorum. "Lanet olsun sana!" diyor. Gözleri vahşileşmişti. Ayağa kalkmaya başlıyor ve ben de yapmam gerektiğini bildiğim şeyi yapıyorum. Kısmen de istediğim için. Kendime engel olamıyorum. Bıçağı alıp parlak ucunu parmaklarının arasına sokuyorum ve çılgılık atıyor. Hâlâ dayanıyor. Ayakkabımla diğer eline basıyorum.

bir akrebi ezerek öldürüyordu. Ki öyle ve aynı zamanda bu yaratığa bir hakaret. Kesik parmakları betonun kenarında ve su akıyor.

kana dönüşüyor. Tekrar batıyor. Koi'ler onu çekiyor. Keşke piranha olsalardı. Keşke göl bir hidroklorik asit tankı olsaydı. Önemli değil. Ben bitirdim. Maria da. Polis çağrıldı mı?

Dr. Albright'ın doğrudan polisi arayıp aramadığımı sormadığını fark ettim. Sorusuna elimden geldiğince cevap verdim.

Ben: Marie ve ben çok gürültü yaptık ve umarım kimse duymamıştır ya da polisi arayacak kadar önemsememiştir. Alex Rader polis olduğundan beri polise olan saygım azaldı. Rolland bir keresinde polisin yapabileceklerinin sınırlı olduğunu söylemişti, ama içlerinde en azından birinin - belki de daha fazlasının - ne pahasına olursa olsun istediğini yaptığını biliyorum. Polise gitmek mi? Annem yardım için oraya gitti ve bakın nasıl sonuçlandı. İkimiz arasında hemfikir olduğumuz tek şey bu. Diğerleri ise Hayden'ın benim doğru bildiklerimi asla bilmemesi gerektiği. Tıpkı annem gibi, bu yükü şimdi ben taşıyorum. Küçük kardeşimi, kalbinde kan dolaştığını bilerek yaşaması için çok seviyorum.

zehirlenmiş. Benimki gibi. Dr. A: Peki, ne hatırlıyorsun? Ben: Sazan havuzu Marie'nin kanıyla kıpkırmızı olmuştu ve balıklar onun vücudundaki pislikte yüzmek zorunda kaldıkları için üzgünüm. Yine de ayakkabımın ucuyla ayak parmaklarını suya sokuyorum. Yüzeyin altında yüzünü görüyorum. Gözleri açık, ağzı da öyle, sürekli bir çığlık halinde. Özürlüydü, ama daha fazla direndi

Kocasından, işe yaramaz domuzdan. Oturma odasına gidiyorum ve her şeyi hızlı bir şekilde dijital ortama aktarmama rağmen yine de her şeyi görüyorum ve sonsuza kadar hafızamda tutuyorum. Parmağınız deklanşörde olan bir fotoğraf makinesi gibi. Klik. Klik. Klik. Klik. Sahne, mobilyalar. Her şey sıradan. Kanepenin önünde bir televizyon duruyor. Bir koltuk

Yatar koltuk arka fonu gösteriyor ve Marie'nin sandalyesinin bıraktığı halı oluklarının ucunda içinde nakışlar olan bir sepet duruyor. Alex ve Marie'nin düğün fotoğrafını elime alıyorum, camı kırıyorum ve resmi çerçeveden çıkarıyorum. Katlayıp cebime koyuyorum. Yivler. Gözlerim evin her yerinde haliya işlenmiş paralel çizgilerin izini sürüyor. Marie'nin gidemediği tek yerde duruyorlar. Üst kata açılan kapı. Alex Rader bir hatırayı karısının meraklı gözlerinden uzak tutmak isteseydi, onu takip edemeyeceği bir yerde olurdu. Kilitlemek zorunda kalmazdı. Işığı açtım ve yukarı çıktım.

A bant o Sessiz Sessiz Tekrar. Ben
Tekrar konuşmadan önce sahneyi zihinsel olarak gözden geçiriyorum.

Ben: En üstte, sokağa bakan tavan arası pencereleri olan büyük bir oda var. Alex Rader burayı ofisine çevirdi. Benim sahip olabileceğim hiçbir ofise benzemiyor. hayal ettim. Evet, porno izledim. Asla bilerek değil. Asla bilerek yapmadım aslında. İnternete girdiğim zamanlar oldu. Yanlış bağlantıya tıkladım ve bir anda çıplak bedenlerin hareket ettiği, büyük bir hazza işaret eden ama çoğu zaman pek de anlamlı olmayan şekillerde heyecanlandığı bir dünyaya girdim. Bir keresinde o kadar tuhaf bir şey görmüştüm ki ne olduğunu hala bilmiyorum. Ne yaptıklarını. Ya da kaç kişi yapıyordu. Ve açıkçası, umurumda değil. Oda bir sürü Koyu meşe. Alex Rader, panelin dikiş yerlerini kılavuz olarak kullanarak korkunç fotoğraf üstüne fotoğraf kaydetti. Sahneler o kadar iğrenç ki kusmadan özümsemeye çalışırken kendimi sakinleştirmek zorunda kalıyorum. Kusmayı umursamazdım Şimdi. Ama zamanım yok. Duvarın tanıdık bir yüz içeren bölümüne yaklaşıyorum. Megan Moriarty, Kentridge amigo kız üniformasıyla split yapıyor. Lisede. Bu onun internette gördüğüm fotoğraflarından biri. Ardından Shannon Blume'un fotoğrafı geliyor, gazetede çıkan aynı güzel ama hüzünlü gözlü fotoğraf - sizin

Ebeveynler kızlarını bulmak için dünyaya yardım isterken kollarında tuttular. Leanne de orada. Ama bu fotoğraf tanıdık değil. Fotoğraf, Leanne marinadan baygın halde alınırken çekilmiş. Takip ediliyordu.

"Dur" düğmesine bastım. Rader'ın kurbanlarından birinin adının Leanne olması bir tesadüf mü? Yoksa bu kader bana ne yapmam gerektiğini mi hatırlatıyor? Rader öldü. Marie, yardımcısı, lideri öldü.

Leanne'in Rader'in fotoğrafı samimiyetle çekilmiş. Marinanın yakınlarında. Takip ediliyordu. Kurbanımın da -ve Leann'i artık kurbanım olarak görüyorum- kovalandığına inanıyorum.

Tekrar "play" tuşuna basıp kaseti devam ettirdim.

Ben: Bu sefer daha yüksek sesle bir kapı sesi duydum ve arkamı döndüm. Sağlam elimi ve mutfak bıçağıyla onun için yaptığım kütüğü kullanarak,

Marie merdivenleri sırlıslıkla çıktı. Kayıyor. Zar zor Konuşabiliyor ama çok kızgın ve konuşmayacak.

reddedildi. "Buradan çıkmak için" diye tükürüyor Marie, "beni geçmek zorundasınız". Bıçak elinde. Yanından geçerken, onu merdivene tırmanmak için bir tırmanıcı gibi kullandığını görüyorum.

Su ve kandan oluşan bir iz onu bir salyangozun izi gibi takip ediyor. Ama o bir salyangoz değil. Maria hızlıdır. Herkesin hayal edebileceğinden daha hızlı. Sadece birkaç dakikadır yukarıdayım ve o beni takip etmeyi başardı. Bana yaklaştı. Saçları ıslak ve kanla ıslanmıştı. "Ne yaptığının farkında mısın?" - Sanki bu kadar aşağılık biri bunu hayal bile edebilirmiş gibi soruyorum. "Kaç hayatı mahvettiğinin farkında mısın?" "Tekerlekli sandalyede olmayı dene," diyor. "Hayatını nasıl mahvettiğini gör." "Senin için üzölmeli miyim? Oyun buluşmaları sırasındaki fotoğraf çekimlerinin derinlerde hissettiğin bir öfkenin sonucu olduğunu mu düşünmeliyim?

Omuriliğin koptuğu için dünyanın dört bir yanına mı gideceksin? Gerçekçi ol, Maria.

Duruyorum ve düşüncelerimi düzenliyorum. Sırada ne olduğunu biliyorum ama bir kez daha duymam gerekiyor. Bu durduramadığım bir dürtü.

Ben: "Buradan canlı çıkamayacaksın," dedi. Bıçak merdiven tırmanıcısı olarak kullanıldığı için kör olmuştu ama yine de eğer ona bir şans verirsem ölümcül hasara neden olabilir. Ki vermeyeceğim. Masadaki sandalyeyi kaptığım gibi sert ve hızlı bir şekilde ona doğru döndürdüm. Marie o güçlü kollarıyla gövdesini yerden kaldırdı - yüzücüyken, nefesini uzun süre tutabildiği zamanlarda güçlü olan kollar. Kütüğünün üzerinde dengede duruyor ve bana saldırmaya çalışıyor. Vücudumu sandalyeye doğru fırlatıyorum ve ona çarparak merdivenlerden aşağı çığlık atmasına neden oluyor. Yere düştüğünde bıçağın ucunu gördüm. Gürültülü düşüşü sırasında bıçak arkasına doğru yol bulmuş, boynundan girmiş ve geriye doğru düşerken karbür bir dil gibi ağızından çıkmıştı. Zar zor nefes alabiliyorum. Bir süre orada kaldım.

Bir an Marie'nin açık ağızından sızan kırmızıyı izledi.

Kaseti durdurmama gerek yok. Leann Truitt'in cesedini sahnelenmiş bir pozda, boynu kırılmış, işkence görmüş, tecavüze uğramış olarak hayal ediyorum.

Açık pembe gömleği şimdi kan kırmızısı bir batik oldu.

Siren seslerini duyuyorum ve oradan çıkmam gerektiğini biliyorum.

Hemen. Yerden fotoğraflar topluyorum ve Marie'nin yere düşmüş bedeninin, solmuş bacaklarının, ağaç gövdesinin, kollarının ve ağızından çıkan pasta bıçağının yanından geçiyorum. Kapının yanında annemin el çantasını gördüm. Onu alıyorum, fotoğrafları içine koyuyorum ve kapıdan çıkıp çitlerden geçiyorum sokağa kadar canlı. Parmak izlerimin her yerde olduğunu biliyorum.

ama hiç tutuklanmadım ve kimsenin sisteminde izim yok. En azından şimdilik.

* * *

Silahımı kasaya koydum. Dilim hâlâ acıyor. Masanın çekmecesinden viski şişesini ve kullanılmış plastik bardağı çıkarıp kendime biraz dolduruyorum, sonra biraz daha.

Diğer kasetleri dinlemeden önce e-postama tıklıyorum ve aşağıya iniyorum.

Wallace bir mesaj daha yazdı.

Kalbim sıkışıyor. Uyuyan bir yılan gibi ve onu rahatsız etmek istemiyorum.

Ama ben

biliyorum.

Kısa.

Bir parçanızı kaybedecek kadar derinden yaralanmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğinizden şüpheliyim. Ben nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Yakında, Rylee, sen de bileceksin.

Başım dönüyor. Alkolden değil tabii ki. Olabilir de. Bu duygu. Nefret. Dışarıda birileri sırlarımı biliyor. Dışarıdaki biri acı çekmemi istiyor.

YİRMİ İKİ

Başka bir kaset koydum, biraz geri sardım ve oynat tuşuna bastım. Sesim küçük hoparlörden geliyor.

Courtney annemin gerçek adı. Onun.

Diğer her şey gibi bunu da benden sakladı. Ginger Teyze, annemin doğumdan sonra hastane yatağında kıvrıldığını ve bana hemen bakmadığını söyledi.

Annem kız olduğum için mutlu olduğunu söyledi. Ginger teyzem de anneme dört gözle beklediğini söylemiş. Anneme bana bakmasını söyledi. Çok güzel olduğumu söyledi. Annem bakmadı. Bakmaya korkuyordu. Bakarsa onu göreceğinden korkmuş. Onu mu?

Kaseti biraz ileri alıyorum.

Ben: Hayatımda olan pek çok şey planlanmış kargaşaydı. Bir yalanın izlerini başka bir yalanla, başka bir yalanla ve başka bir yalanla örtmek için annem tarafından düzenlenmişti. Bir keresinde televizyonda Teen Mom dizisinin bir bölümünü izliyorduk.

evlatlık vermekten bahsediyordu. Dr. A: Annen seni bırakmayı düşündü. Ben: Evet. Sanırım

yaptı. Tabii ki, Ginger Teyze beni ondan korumak için olduğunu söyledi. Dedi ki

Hamile olduğunu bilmemesi için uzun süre ondan saklanmış gibi yaptı. Hepsi bir yalandı. O programı izlerken, annem ve ben, ona bunu asla yapamayacağımı söyledim. Bir bebekten asla vazgeçme

Bunun gibi. Eğer çocuk için en iyisi buysa, benim için de en iyisinin bu olabileceğini söyledi. Yapılacak tek doğru şey bu olduğu için bunu düşünen insanlar tanıdığını söyledi.

Kaset birkaç dakika sessiz kalır.

Ben: Çocuğunu terk etmek - bu nasıl doğru olabilir? Yani, en başta hamile kalmamalıydılar. Annem sadece bazen hatalar olabileceğini söyledi.

Bazen. Bazen hamilelikler planlı değildir. Annemin beni doğurduğunda genç olduğunu biliyordum. O gençti. on sekiz yaşında olduğunu söylemişti, ama şimdi biliyorum ki On altı. Onun babamla evli olduğunu sanıyordum. Ülkesi için savaşıırken ölen, bir savaş kahramanı. Bu da bir yalandı.

Kaset tıslıyor ve bitiyor. Kaseti çıkarıp çeviriyorum, takıyorum ve kutu hakkında düşünüyorum. Leann Truitt bebekten vazgeçti. Annem neredeyse benden vazgeçiyordu. Şimdi annemin ortaya koyduğu yelpazenin neresinde olduğumu merak ediyorum.

Beni tuttuğu için pişman mıydı? Hayatını mahvetmiş miydim?

"Oynat" tuşuna bastım ve kasetin boş kısmının güncellenmesini bekledim.

Ginger Teyze anneme tıpkı onun gibi olduğumu söylemiş. Anneme benim onun bebeği olduğumu, onun bebeği olmadığımı söylemiş. Bir hemşire onun bu sözlerini duymuş ve bunun kendisini ilgilendirmedığını, ama bazen etrafta bir erkek olmasının iyi olduğunu söylemiş.

Nafaka için, başka bir şey olmasa bile. Teyzem bu adamla bunun asla olmayacağını söyledi.

Ginger Teyze haklıydı. Bu adam, biyolojik babam, bir canavardı. Bir baba ve bir insan olarak. Belki de Leann Truitt'in oğlu Jim Truitt'ten kurtulduğu için şanslıydı. Belki de annem bir bebeğin bazen daha iyi olduğu konusunda haklıydı.

Dr A: Annen seni kabul etmeye geldi. Ben: Beni hiç kabul etti mi bilmiyorum. Ginger Teyze annemin asla beni evlatlık vermek için evrakları doldurdu. Bunu bilerek mi yaptı yoksa beni alıkoymak için başka sebepleri mi vardı bilmiyorum. Kardeşim Hayden'a her zaman tapardı. O yokken benim onun yerine geçmemi bekliyordu. Belki de her zaman bizi terk etmeyi planlamıştı ve benim onun yerini alacağımı düşünmüştü.

Sessizlik.

Ben: Ginger Teyze annemin bana sarılıp beni sevdiğini ve kimsenin beni incitmesine izin vermeyeceğini söylediğini anlattı. Başka bir yalan. Ginger Teyze oturuyordu ve kalkmak üzereydi ama ben onu durdurdum. Annemin benden vazgeçeceğini bilmeme gerek yoktu ama fikrimi değiştirdim. Nasıl olduğunu bilmek istiyordum. Biyolojik babam Alex Rader, annemin bir bebeği olacağını öğrendi. Benim çocuğum. Neden ona ait olduğumu düşündüğünü bilmek istedim. Ona tüm hayatımı yalnız olduğumu düşünerek geçirdiğimi söyledim. Annem, babam ve Hayden'dan başka akrabam yoktu. Annemi bulmak için her şeyi bilmem gerektiğini söyledim. Ve üvey babamın katilini. Devam et. Ginger Teyze bir şey saklıyor. Büyük bir şey. Ama aynı zamanda Beni önemsemediğini. Bu yüzden bana annem beni doğurduktan hemen sonra bir polisin elinde çiçeklerle odaya geldiğini söyledi.

Gerisini duymama gerek yok. Bana olduğu kadar Leann'e de yalan söylediler. Tüm bunlar olurken annen neredeydi? Birisi

kızı tek bir suçlu değil. Muhtemelen hayatı boyunca onu taciz etmiş olabilir. Annesi biliyor muydu? Paraya o kadar aç mıydı ki görmezden geldi?

Jim Truitt'in sabıka kaydını kontrol ettim ve temizdi. Trafik cezası bile yok. Evinde bir yığın alkol de görmedim. Bildiğim kadarıyla sarhoş ya da bağımlı değildi. Leann'in annesinin ona ihanet ettiğine, yalan söylediğine ikna oldum, tıpkı benim annemin hayatım boyunca bana yaptığı gibi. Benzer bir hikayeyi paylaşıyoruz.

İkimiz için de adaleti sağlamak için buradayım.

YİRMİ ÜÇ

Saat daha sabahın yedisi. Masamda oturmuş bilgisayarımda sorular sorarken bir önceki gecedan kalan viskinin pişmanlığını yaşıyorum. Çok yorgunum ve fazla uyuyamadım. Bütün gün bunun bedelini ödeyeceğimden hiç şüphem yok. Koridorda Nan'in heyecanla bağırıldığını duyuyorum, Şerif Gray'in getirdiği çörekler arasında elmalı börek de varmış. En sevdiği. Nan'e kurabiyesiz bir düzine çörek getirmek, cinayetler ve diğer suçlarla ilgilenen bir ofiste ciddi bir suç işlemekti.

Nan'in ofiste çok fazla güce sahip olduğunun farkındayım. Bence şerif ondan korkuyor. Kimse farkına varmadan intikam alan pasif-agresif bir tip.

Ben aptalım. Ona o dosyayı verdiğimi sanıyordum.

Numara bırakmamış.

Oh. Elmalı böreğin benim olduğunu sanıyordum. Sanırım yanılmışım.

Dikkatimi davaya veriyorum. Jim Truitt kızının Port Townsend'de bir barda çalıştığını söyledi. Port Townsend'de bir düzineden fazla bar var, hatta civarda daha da fazla. Şansıma Water Street'teki Old Whiskey Mill'i sadece birkaç telefon görüşmesiyle denedim.

Leann orada çalışıyordu.

Old Whiskey Mill, 1800'lerin sonlarında Port Townsend'in en görkemli oteli olarak, kasabanın demiryolunun son noktası olma iddiasında olduğu bir dönemde hayata başladı.

Puget Sound Seattle ve Tacoma'nın diğ er tarafına. Binanın zemin katında birkaç işletme denendi, ancak hiçbiri devam ettirmek için gereken parayı toplayamadı. Sonra iki kız kardeş bir bar açmayı denedi. Özellikle kolluk kuvvetleri arasında büyük ilgi gördü ve Old Whiskey Mill faaliyete geçti.

Leann'in yerine bakan bir barmenle konuştum ve ona işe geri dönmeyeceği kötü haberini verdim.  zg nd  ama bana Leann hakkında hiçbir şey söyleyemedi. Daha sonra bar sahibiyle konuştum ve bana Leann'in sadece bir aydır orada çalıştığını söyledi. Onlara bir yerdeki bir kafeden gelmişti. Sahibi hangisi olduğunu bilmiyordu ve işe alım formu doldurmamıştı.

Peki, iddia ettiği gibi babası onu izlemediyse bir barda çalıştığını nereden biliyordu?

Suç veri tabanından daha fazla bilgi aldım. Steve Bohleber'in Indiana'da sabıka kaydı olduğu ortaya çıktı. Çiftçi değilmiş, tabii Indiana'da marihuana yetiştirmediyse, ki orada hala yasadışı. Ağır saldırı suçundan Indiana'da maksimum güvenlikli bir hapishane olan Pendleton'da üç yıl yatmış. Bir polis memuruna saldırmış. Polis memuru beyin sarsıntısıyla hastaneye gitmiş. Steve hapse girdi. Hapis cezası aldığı için şanslıydı.

Onları tutuklayan polisler çok nazikti.

şimdi kayıplara karışmıştı. şartlı tahliye memuru dahil kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Kimsenin umurunda değildi. Benim dışımda.

Joe Bohleber da hiçbir zaman  ift i olmadı. Dolandırıcılık ve kara para aklama suçlarından birkaç kez tutuklanmış. Bence Truitt'e şantaj yaptığını görmek çok da zor değildi. Tam olarak neyle, emin değildim.

Bu ikisinin arasında bir şeyler var. Ama ne var?

Jim Truitt'e de bir göz atacağım. Gazete arşivleri Truitt gibi zengin insanları aramak için harika bir yerdir. Port Townsend Leader'da sadece bir haber. Fort Flagler Tarihi Eyalet Parkı yakınlarında bir tür arazi dolandırıcılığına karışmış. Gazete ondan yatırımcılardan biri olarak bahsetti. İlginçtir ki, Joe ve Steve Bohleber

balıkçı kulübelerinin bulunduğu mülkler Jim Truitt'in ortağı olduğu bir şirkete aitti.

Daha önce de iş yapmışlar.

İkisi de bana yalan söyledi.

Bana yalan söylemek ciddi bir hatadır.

Ayrıca bir yığın kâğıt buldum ve Olympia'dan Leann'in bebeğinin evlat edinilmesiyle ilgili yerleştirme bilgilerini talep etmeye başladım. Jim Truitt bağlantıları olan bir adam. Parası var. Ruhlar kadar insanları da tanıyor. Çocuk için bir yuva bulmuş olabilir.

Ne de olsa o senin oğlun.

Bana sahip olduğu her şeyden vazgeçen bir adam gibi gelmedi. Hamile kızının yaşaması için bir yer buldu ve kirasını ödedi. Onu uzakta tuttu ama yine de kontrol etti. Karısına St Lucia'da bir sahil evi aldı ama hala ona eşlik ediyor.

Gözümün üzerinde olması gereken biri.

Dinlenme odasından kahve alıyorum ve tezgahın üzerindeki kutudan bir çörek almayı düşünüyorum. Geçiyorum. Nan'in memura kızının son başarısıyla ilgili bir hikâye anlattığını duyuyorum. Telefonu kapatıp masama geri dönüyorum.

Devletin evlat edinme kurumuyla başladım. Yaklaşık otuz dakika sonra, kanıt bırakmadan sisteme giremeyeceğimi fark ediyorum. Jefferson County Şerif Ofisi'nin, bırakın yerleştirme bilgilerini, anneleri arama yetkisi bile yok.

Şerif Gray elinde içinde bir şeyler olan kâğıt bir bardak ve yağlı bir fast food poşetiyle ofisin önünden geçiyor. Kahvaltı için büyük bir poşet, ama o büyük bir adam. Ya da en azından karnı öyle olmaya başladı. Poşete baktığımı gördü ve masama yaklaştı.

"Sana kahvaltı getirdim." Tabii

ki getirdin.

"Çantada ne var?" diye sordum.

Kapağı açıyor ve kızarmış soğan kokusu alıyorum. Sarılmış bir şey çıkarıyor. içinde Yağlı kâğıt. "Ben aldım için sen a

Sokak satıcısından soğanlı ve turşulu duble sosis. Sana maltlı milkshake almadığım için üzgünüm ama her şeyi taşıyamazdım.

"Ve dinlenme odasında bir çöreği geri çevirdim."

Şerif, hafif bir kalp krizi geçirdikten sonra hastanede tanıştığı bir hemşireyle evli. Aşırı kilolu ve sürekli diyet yapmaktan şikayet etmesine rağmen, onu sağlıklı yiyeceklere benzeyen bir şey yerken hiç görmedim.

Yağlı kâğıda sarılı sandviçi masamın üzerine koyuyor ve "Bunu kendimize saklayalım" diyor.

Dünden beri bir şey yemedim ama ben almayayım. Nasıl sır tutulacağını bilirim. O benimkileri yeterince sakladı.

Ronnie ofise geldi ve spa'dan yeni çıkmış gibi görünüyordu. Kendimi bir MMA dövüşçüsüyle birkaç raunt dövüşmüş gibi hissediyorum ama o uyanık, gülümsüyor ve konuşkan. Dün gece onu yatırdığımda sersem gibiydi. Ben de onun kadar içmiş olsaydım, yağ kokusundan kusardım.

Şerif Gray bir çantaya, bir bana, bir ona bakıyor ve bir sandviç daha çıkarıyor. "Sana da yetecek kadar var. Ama Nan'e söyleme.

Ya da karısını.

Ronnie'ye bir sandalye çekmesini işaret ediyorum. Öyle yapıyor, oturuyor ve hâlâ dumanı tüten duble sosis, soğan ve turşudan oluşan cennet parçasını açıyor. Bugün mütevazı bir kıyafet giyiyor: mavi bir bluz, hafif bir ceket, gri pantolon ve alçak topuklu ayakkabılar. Tırnakları kesilmiş ama şimdi parlak kırmızıya boyanmış.

"Ofisimde olacağım," diyor şerif. "Bir yere gitmeden önce, bir güncelleme istiyorum. Ben şerifim. Ne yaptığınızı bilmem gerekir.

Ses tonunda bir suçlama seziyorum ve birden savunmaya geçiyorum.

"Dün ayrıldığımızda seni bilgilendirmişt看," diyorum. "Jim Truitt'le konuştuğunu bana söylemedin."

"Ben de," diyorum ona. "Kutunun içinde."

Yarım saat önce koydum. Sadece bunu ona söylemiyorum.

"Başka şekilde ifade edeyim. Bana Jim Truitt olduğunu söylememiştin. "Peki ya o?" Bir şey söylemesine şaşırdım. Önemli. Truitt zenginse ne olmuş yani? Şerif Gray daha önce hiç darbelerini -ya da benimkileri- saklamamıştı.

"Ona karşı ağırdan almalısın diyelim Megan." Bunun gittiği yeri sevmiyorum.

"Önemli biri mi?" Cevabın zaten farkında olarak soruyorum.

"Çok büyük katkıları var. Birçok polis etkinliğini destekliyor. Belediye alamadığında ekipman satın alıyor." Ya da almaz, sanırım.

"Bundan bahsetmeniz komik, Şerif. Bu konuda sizinle konuşmamız gerekiyor. Belki de biraz mahremiyet için ofisinize gitmeliyiz?"

Bana biraz kaşlarını çattı. Büyük bir sorun değil. Sadece bir dokunuş.

"Bence bu harika bir fikir olurdu, Dedektif Carpenter."

Ah, ah. Onu kızdırdım. Bana hiç öyle demezdi. Ronnie ve ben onu ofisine kadar takip ettik. Ronnie'ye kapıyı kapatmasını işaret etti. Hepimiz oturduk. Sandalyesi gıcırdadı.

WD-40 çözüm değil.

Yaklaşık 50 kilo vermek.

"Jim Truitt polisin büyük bir destekçisi olabilir, Şerif. Bu harika bir şey. Her zaman daha fazla desteğe ihtiyacımız var. Ama o da başka bir şey."

Duruyorum. Oyun daha yeni başlamış olsa bile, kazanan bir el oluşturmak gibi.

"İki şey var," diyorum. "Muhtemelen bir çocuk tacizcisi. Aynı zamanda katilimiz de olabilir.

Bakışlarını bana dikerek, "Burada çözülmesi gereken çok şey var," diyor. "Çok fazla tahmin var."

"Leann'in bebeğinin babası olduğunu kanıtlayamam. Ama bunun üzerinde çalışıyorum. Sorun şu ki, evlat edinme kayıtlarına ulaşma yetkim yok. Eğer bebeği bulabilirsem, Bohleber ve Truitt ile DNA karşılaştırması yapabileceğim."

Ronnie konuşur. "Eğer bebek hakkında yalan söylediyse, bu ona cinayet için bir sebep verir."

Şerif Gray düşünüyor.

"Belki de onu öldürmesi için birini tutmuştur?" diye öneriyor.

"Belki de bebeği bulmak önemli değildir. Yine de karşılaştırmaya için Truitt ve Bohleber'in DNA'sına ihtiyacınız olacak. Sence işbirliği yapacaklar mı?"

Tabii ki hayır, sanırım.

"Evet," diyorum.

YİRMİ DÖRT

Nan kapıyı çalar ve kafasını şerifin ofisinin kapısından içeri sokar.

Dışlanmaktan nefret eder ve bilgi edinmek için her fırsatı değerlendirir.

Bu sefer meşru bir nedeni var.

"Senin için bir şeyim var," diyor ve bana bir çıktı uzatıyor. Bir saniye durup masadaki yiyeceklere bakıyor ve kapıyı a r k a s ı n d a n kapatmadan önce şerife çirkin bir bakış fırlatıyor.

"Bu yıl Noel çoraplarınıza kömür koyacaksınız Şerif," diyorum.

Gözleri açıldı. "Dostum? Ona Ronnie'nin getirdiğini söylüyorum.

Şerif istediği zaman hafiftir. Çıktıya baktım ve gözlerim büyüdü.

"Ne?" diye sorar.

Masama dönüyorum, soğuk bir kahve içiyorum ve telefonla meşgul oluyorum. Ronnie bilgisayarda basılı isimlerden dosyaları çıkarıyor. Bir saat sonra şerifin ofisinde tekrar buluştuk.

Yüzünde endişeli bir ifade var. Sosisli burgeri sadece yarısı yenmiş ve hala masasındaki ambalajında duruyor.

"Göründüğü kadar kötü mü?" diye soruyor.

Nan'in bana verdiği izlenime tutunuyorum. Bazı kısımları sarı renkle vurgulanmış. Ondan okudum.

"İki cinayet doğrulandı. En eskisi iki yıl öncesine ait. Her iki ceset de kayıp ihbarlarıyla eşleştirildi. VICAP verilerini sadece Jefferson, Clallam, Thurston, Mason ve Kitsap ilçelerinden talep ettim. Puget Sound'un diğer tarafını sormadım. Araştırmayı genişletirsek başkaları da olabilir."

Devam etmeden önce gözlerim bir saniyeliğine şerifin ve Ronnie'nin gözleriyle buluşuyor.

"Yaraları Leann'a olanlarla aynı. İki kadın da boğulmuş. İkisinin de boynu kırılmış. Birkaç kırık kemik var. Bileklerde, ayak bileklerinde ve boyunda bizim vakamızda olduğu gibi izler var. İki yıl önceki raporda ölüm sebebinin kan kaybı olduğu yazıyor. Görünüşe göre hamileymiş ve bebeği kesilerek alınmış. Davalar üzerinde çalışan dedektifleri aradım. Eski dava Clallam County'de. En yenisi ise altı ay önce Kitsap'ta. Onlarla bir görüşme ayarlayacağım."

Çıktıdan başımı kaldırıp baktım. Şerifin yüzünde hasta bir ifade vardı. Sanırım sandviç değil.

"Clallam'daki dava Margie Benton adında bir kadınla ilgili" diyorum. "Kayboldu ve cesedi iki hafta sonra bulundu. Kitsap'taki ise Dina Knowles. Kayboldu ve bir hafta sonra öldürülmüş olarak bulundu. Şunu da ekleyeyim: Her iki kadın da Leann'ın yaşında ve boyundaydı ve kızıl saçları vardı.

Şimdi Şerif Gray'in tüm dikkati bende. İyi bir sebepten dolayı. Jefferson County'ye bir seri katil geldi.

"Dedektifler bilgi paylaşımında bulunuyorlar ve görünen o ki kurbanların daha fazla ortak noktası var. Knowles öldürülmeden bir yıl önce bir bebek doğurmuş. İkisi de barlarda çalışıyordu."

Şerif sandviçi çöpe atar. "Ellerinde hiç kanıt var mı? Bir şüpheli? Başımı salladım ve bombayı patlattım.

"Her iki kadın için de tecavüz kiti hazırladılar. Tecavüze dair fiziksel kanıtlar vardı. Şüpheli yok.

"Kahretsin," diyor yüzü kızararak. "Neden bundan daha önce haberimiz olmadı?"

"İki dedektifin bu işi daha önce çözdüklerini düşündükleri izlenimine kapıldım," diyorum.

Bu, kolluk kuvvetlerinde bir sorundu. Bir yargı bölgesi diğeriyle bilgi paylaşmak istemiyordu. Her biri davanın sadece kendilerine ait olduğunu ve kendi başlarına çözeceklerini düşünüyordu. Tutuklamayı kendileri yapacaklardı. Bunu anlayabiliyordum. Ama bu vakada, benim katilimin de onlarınkiyle aynı olduğuna dair kötü bir his vardı içimde. Bu da elimizde serbest dolaşan bir seri katil olduğu anlamına geliyordu.

"Şerif, Leann Truitt'in tecavüz kiti için DNA testi istedim ama laboratuvarın nasıl olduğunu biliyorsunuz. Marley'i arayacağım, ama ona bunun öncelikli olmasını istediğinizi söyleyebilir miyim?"

"Sen yap," diyor. "Ve ona söyle, eğer bunu hemen yapmazlarsa, bunun bedelini cehennemde ödeyecekler."

Gerçekten mi? Bu kadar enerjik olduğu için Şerif Gray'le gurur duyuyorum. Şimdi keşke Jim Truitt'i sallamama izin verse de ne elde edeceğimizi görsek. Aklımı okumuş olmalı.

"Gerekirse Jim Truitt'in altını üstüne getirip ne olacağını görmek için sana izin veriyorum, ancak arama emri çıkartmak için elimizde yeterli delil olduğunu sanmıyorum. Diğer cinayetler hakkında ne bulduğunuza bakın, ben de DNA için mahkeme emri çıkarma konusunda ne yapabileceğime bakayım.

İzin alsam da almasam da Truitt'in peşine düşmek niyetindeyim. Şerif bunu zaten biliyor ama herhangi bir politikacı peşime düşerse diye bana koruma sağlıyor. Ona her zaman güvenebilirim. Truitt'in bir etkisi var gibi görünüyor ve umarım soruşturmada işbirliği yapmaktan kaçınmaz.

"Benden başka bir şey istiyor musun? Herhangi bir yardıma?" diye sorar.

"Şerif Yardımcısı Marsh'ın soruşturmaya yardımcı olmaya devam etmesini rica ediyorum."

Ronnie şaşırmış görünüyor ve bana doğru gülümsüyor. "İsrar ediyorum," diyorum.

Şerif Gray yüzünde hafif bir gülümsemeyle, "Bunu eğitim birimiyle görüşeceğim," diyor. "Sadece onu ateş hattından uzak tutun."

Siyasi sonuçlardan mı yoksa Ronnie'nin öldürölme ihtimalinden mi bahsettiğinden emin değilim. Bence biri diğeriyle aynı şey. Siyasi sonuçlar kariyerinin sonu ve başka bir kurum tarafından reddedilmek anlamına gelebilir. Kendimi koruyabileceğimi biliyor.

Ronnie'nin de aynısını yapabileceğini düşünmeye başlıyorum.

YİRMİ BEŞ

Kitsap ve Clallam dava dosyalarının ofisime gönderilmesi sabahın büyük bir bölümünü alacak. Dedektiflerle bir toplantı ayarlamadan önce onları sayfa sayfa incelemek istiyorum. Suç laboratuvarından Marley Yang'ı arayıp tecavüz kitini alıp almadığını soruyorum. Ben de resepsiyonisti ararım.

"Bay Yang'ın evde olup olmadığına bakmam gerekecek," diyor. "Bir numara alıp sizi aramasını isteyebilir miyim?"

"Eğer müsait değilse, sanırım bunu ben yapmak zorundayım, ama şerifimiz onunla konuşmak istiyor. Şerif Gray'i bağlayayım mı? Ofisinde bir yargıçla konuşuyor ama ona telefonla ulaşabilirim."

"Buna gerek kalmayacak," diyor. "Sizi, Bay Katherine'e Yang."

Ayrılıyor, hat çalıyor ve her zamanki duygusal müziği duymuyorum, bu yüzden bağlantımı kestiğini düşünüyorum. Sonunda bir klik sesi.

"Yang burada," diyor tanıdık bir ses. "Dedektif Carpenter. Beni şerife bağlayın."

"Şerif seninle konuşmam gerektiğini söyledi," diye yalan söyledim. "Dün sabahki tecavüz kitini alıp almadığınızı bilmek istiyor. Marrowstone'da bulunan ceset."

Marley suç laboratuvarı şefi. Onu şahsen sadece bir kez gördüm. Kısa boylu, tıknaz, uzun siyah saçlı ve keçi sakallı. CSI'a inanan nesilden geliyor.

arabalarla yarışmak ya da yaya olarak kovalamak, silah taşımak, kötü adamları vurmak ve kutlamak için bir bara gitmektir.

Öyle bir yer değil. Barlar hariç tabii.

"Bilmek istediğinizi söylüyorsunuz. Öyle mi, Dedektif Carpenter?"

Biraz kızgın görünüyor. "Beni yakaladın, Marley. Eğer daha iyi bir takas olacaksa, bundan sonra bana Megan diyebilirsin.

Marley güler, daha çok homurdanır gibi.

"Evet, tecavüz kitini aldım," diyor. "Otuz kırk başka taleple birlikte bunun da öncelikli olduğunu biliyorum. Üzgünüm ama ne kadar korunduğumuzu biliyorsunuz.

İşte başlıyoruz. Bitirmek için eve iş götürmen gerçekten umurumda değil.

"Çok iyi anlıyorum," diyorum. "Burada da aynı şeyi yaşıyorum. Dün bir kadının gelip, erkek arkadaşının başka bir kızla araba kullandığını kanıtlamak için arabasının parmak izini almamı talep ettiğine inanabiliyor musunuz? Parmak izlerinin DNA testine tabi tutulmasını istedi. Olmaz dedim. Ciddi suçlarla çok meşgulsünüz.

"Gerçekten mi?" diye sorar.

"Onu mutlu etmek için dışarı çıktım ve üzerine biraz parmak izi tozu attım. Ona bulacağımı söyledim. Yalan söylüyorum ama böyle boş bir şeyi onun üzerine yıkmadığım için bana borçlu olduğunu düşünecek. Ayrıca kulağa hoş geliyor. Sanki yönetimin bir parçası olduğu için onun asla yapamayacağı bir şey yapmışım gibi.

Şimdi gerçekten gülüyor.

"Bundan hoşlanacağını düşünmüştüm."

"Benim bir fikrim yok," diyor gülerek. "Aslında duymadım bile. Aferin sana."

Yalvarıyorum. Ama sadece biraz. Ben asla yalvaram. "Bana yardım edebilir misin, Marley?"

"Şerifin mümkün olan en kısa sürede yapılmasını istediğini mi söylediniz?"

"Sonuçlarla birlikte onu aramamı ve bana ileteceğini söyledi. Her yerde röportaj yapıyor olacağım.

Bugün insanlar. Belki daha sonra uğrayıp yolunuzun dışında olup olmadığımı kontrol edebilirim?

"Bunalacağım, Megan."

Bana Megan diyor, yani kışını öpme işim burada bitti.

"Sadece bir fikir," diyorum. "Zaten yanımda bir stajyer var. Ronnie Marsh. Onu tanıyor musun?"

"Ronnie?"

Bu bir soru değildi.

Duyguydu.

Sperm sayısını kontrol etseydim, iki katına çıkmış olurdu. "Bir nöbet için buradaydı. Zeki kız.

Tabii ki, Ronnie gittiği her yerde etkiliyor.

"Evet," diyor. "Eğer gelerseniz, size kitinizde neler olduğunu göstereceğim."

"Yakında görüşürüz, Marley. Bu arada, test ne kadar sürecek? Birkaç gün mü? Bir hafta mı?"

"Hayır," diyor. "Yeni ekipmanlarımız var. DNA'yı iki saat içinde alabiliriz. Sorun şu ki, burada bu konuda eğitim almış tek kişi benim. Beni istemeniz gerekecek.

"Yapacaksın."

Böylece Ronnie'ye hava atabilir ve bana ne istediğimi söyleyebilirsin, sanırım.

"Hoşça kal, Marley."

"Görüşürüz, Megan."

Birinin gününü aydınlatabildiğime sevindim. Şimdi Clallam ve Kitsap County davalarından DNA örneklerini almam gerekiyor, bu da acil bir iş. Belki de Ronnie'ye elden teslim ettirmeliyim ki aldığından emin olsun. Adil olmak gerekirse, Marley iyi bir adli tıp teknisyeni. Ele aldığım son davada bloke edilmiş bir cep telefonu vardı. Bir saat içinde açmayı başardı ve bana ihtiyacım olan bilgiyi verdi. Ve dava ilgisini çekerse bütün gece çalışır. Bu açıdan bana benziyor. Çok meraklı.

Öte yandan, Marley bürokrasinin bir parçasıdır. Her şeyi meşrulaştırmak zorunda. Her senti. Her saati. Benim sadece sonuç almam gerekiyor. Yapmam gerekeni yapıyorum ve beni yakalarlarsa hoşgörü istiyorum.

Jim Truitt ile yapmak üzere olduğum Şeye çok benziyor.

Bilgi ya da iyilik almak için insanları kandırmak, bir hile ya da yalanın istediğinizi elde etmenin mkemmek bir yolu olduğunu çok çabuk öğrendiğim bir çocukluğun kalıntısıdır. Muhtemelen istemediğim halde bir Şişe için ađlamıŐımdır. Ama manipülasyon konusunda ne kadar iyi olsam da, annem tartıŐımasız kralieydi. Hayatım boyunca beni manipüle etti. O zamanlar fark etmemiştim ama benim olduğunu düşündüğüm her fikir, yaptiğım her hareket onun tarafından düzenlenmişti. O günlerce ya da haftalarca uzaktayken kardeşime bakmak tamamen onun yararınaydı. Bana aileyi koruduğunu söyledi - beni ve kardeşimi koruyordu - ama aslında manevra yapıyordu, yalancı bir kaltaktı. Bize ihanet etti. Üvey babam öldürüldüğünde, Hayden ve ben kaçmak zorunda kaldık. Planımız yoktu. Paramız yoktu. Barınak yoktu. Yiyecek yoktu, alabildiklerim ya da bulabildiklerim dışında. Beni kendisi gibi bir yırtıcıya, kardeşimi de acıyıp korumaya çalıştığım birine dönüŐtürdü.

Düşüncelerimi gözden geçirirken bunun doğru olmadığını düşünüyorum.

Hayden'ı seviyorum. O hep sevecek. Ama yapmak zorunda kaldığım Şeyleri tek başıma yapmak zorundaydım. Onu terk ettiğimi düşünüyor ve beni affedip affetmeyeceğini bilmiyorum.

Aslında, sanırım benden nefret ediyor.

Ronnie masama geliyor ve dramatik bir Şekilde önüme birkaç tane sekize onluk fotoğraf koyuyor. Kaliteleri pek iyi değil çünkü Şu anda Jefferson County bütçesinde düzgün bir renkli yazıcı bulunmuyor. Parmağını ilk resmin üzerine koydu.

"Margie Benton. Clallam."

Margie'nin kızıl saçlı olmasına hazırlıklıydım. Genç olmasına rağmen, yirmili yaşlarında. Ama Leann Truitt'e olan benzerliğine hazırlıklı değildim.

Aslında, kardeş olabilirler.

"Dina Knowles. Kitsap", diyor Ronnie bir sonraki fotoğrafı açarken.

Kalbimin göğsümde hızla attığını hissediyorum. Ağzım kurudu ve biraz midem bulanıyor. Otopsideki kadar kötü değil,

Tabii ki. Geçmişin duygularının birbiriyle çarpışması ve kendini ön plana çıkarması beni çok etkiledi. Fotoğraflara bakarken bayılmış olmalıyım. Sonra bir baktım, Ronnie omzumu hafifçe sarsıyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

Gözlerimi fotoğraflardan ayırıp Ronnie'ye bakmaya zorluyorum.

"Ben iyiyim. İyiyim," diyorum ve dudaklarımı yalamaya çalışıyorum ama tükürüğüm bitiyor.

Ronnie durumumu anladı. "Sana biraz su getireyim," diyerek su çeşmesine koştu. Bir saniye sonra elinde kâğıt bir bardakla döndü.

Yarım litre McCallum viskisinin bir kısmı masamın ekmecesinin arkasında saklı ama almamam gerektiğini düşünüyorum. İyi bir rol model olmalıyım, ancak gerçekten bir ikiye ihtiyacım var.

Suyu alıp bir yudum alıyorum, bardağı masamda çeviriyorum ve Ronnie'ye yarım bir gülümseme veriyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?"

"Ben iyiyim," diyorum.

Gerçek şu ki, utanıyorum. Beni Dr. Andrade'nin paslanmaz elik masasında hasta olurken gördü. Ama benim gördüklerimin onda birini bile görmedi.

Ya da hepsi bu.

Ronnie'nin elinde birkaç fotoğraf daha vardır ve onları çıkarmaya başlar. Elimi onunkinin üzerine koydum.

"Bırak onları. Hepsini görmem gerek.

Margie ile başlayacağım. Fotoğrafın altındaki açıklamada boyu bir metre altmış beş, kilosu 110, saç rengi kızıl, gözleri mavi, yirmi iki yaşında, beyaz, kadın olduğu belirtiliyor. Kaybolduğu tarih ve cesedinin bulunduğu tarih en sonda listelenmiş.

Yığındaki ikinci fotoğraf kayıp bir kişinin posterı. Arabada çekilmiş bir selfie gibi görünüyor. Onu göğsünden yukarısı ile yakalamış. Direksiyonun üst kısmı resmin içinde ama göğüslerinin dolgunluğunu gizleyemiyor. şimdi olmaz. O veriyor

Seksi bir bakış. Beni istediğini biliyorsun. Saçların parlak bakır rengine parlıyor. Yüzün mutluluktan kıpkırmızı.

Kontrast, otopsi fotoğrafının negatifi gibi.

Dina Knowles bir metre seksen beş boyunda, 120 kilo ağırlığında, kızıl saçlı, kahverengi gözlü, yirmi yaşında, beyaz, kadın olarak listelenmiştir. Kaybolduğu ve bulunduğu tarihler de kaydedilmiş. İkinci sayfaya geçiyorum, burada da bir kayıp kişi poster var. Bu poster bir evin arka bahçesinde çekilmiş. Bir piknik masasında oturuyor ve önünde büyük bir içecek var. Buzlu çay ya da Long Island çayı olabilir. Masanın üzerinde birkaç kutu ve şişe bira var. Gülümsüyor ve kamerayı engellemek için sahte bir girişimle elini şakacı bir şekilde kaldırıyor. Parmaklarında yüzük yok. Mücevher yok. Yanlış. Burun halkası takıyor, küçük altın bir kanca. Bunu bir keresinde üniversite öğrencisi gibi görünmek için yapmıştım. Daha 17 yaşındaydım ve Portland State'e girebilmek için giriş belgelerimde sahtecilik yapmıştım.

Margie'nin "Kayıp" fotoğrafına tekrar bakıyorum. Küçük, çok renkli altın kelebeklere benzeyen küpeler takıyor.

Otopsi fotoğrafında yoklar.

Margie neredeyse iki yıl önce öldürüldü. Dina ise altı ay önce. Kayıp oldukları bildirilen tarihler aynı aylar değildi, yakın bile değildi. Katil, bazıları gibi bir mevsim ya da tarihle motive olmamıştı. Bunun yerine, kurbanlarının benzerliğine odaklandı.

Leann'ın ruhsatındaki eşkali Dr. Andrade'nin otopsi sırasında verdiği eşkale uymaktadır. Boyu bir metre yetmiş beş, kilosu 125, kızıl saçlı, kahverengi gözlü, yirmi bir yaşında - yirmi ikiden bir ay önce - beyaz, kadın. Ruhsat fotoğrafında halka küpe takıyor. Otopsi fotoğrafında saçları soluk kırmızı. Ölü gibi görünüyor. Her iki kulak memesinde küçük delik izleri var. Delikli kulaklarındaki küpeler kayıp.

Ronnie, Leann'ın kulübesinde madalyon dışında hiçbir mücevher olmadığını söyledi.

Belki de bu adam bir koleksiyoncudur?

Margie'nin kelebekleri.

Dina'nın hızması. Leann'in halka
küpeleri.

Seri katiller genellikle kurbanlarının hatıralarını saklarlar. Indiana'da kurbanlarının ehliyetlerini ya da kimlik kartlarını saklayan bir adam tanıyordum. Fotoğraflar onu tahrik ediyordu. Aynı zamanda onun çöküşü de oldular.

"Hepsinin çok güzel kızıl saçları var," diyor Ronnie ve beni o ana geri götürüyor. "Benimki de saçma sapan bir durulama yapana kadar böyle parlaktı. Sanırım eski haline getireceğim.

O haklı. Hepsi kardeş gibi görünüyor. Bunu söylemiyorum ama o anda aklımdan geçti: Ronnie'nin ölen kızlarla bir akrabalığı olabilir gibi görünüyor.

YİRMİ ALTI

Clallam ve Kitsap ilçe şeriflerinin dedektifleri tarafından sağlanan diğer olay yeri fotoğraflarına göz gezdiriyorum. Cesetlerdeki yaralar kurbanımızinkilerle neredeyse aynı. Dar, koyu renkli kesikler bilekleri çevreliyor, aynı izler ayak bileklerinin etrafında da var ve boğazın etrafında daha geniş, daha derin bir çürük var. Başın arkasında kesik bir toka izi var. Cesetler sadece bileklerdeki ve ayaklardaki derin morluklar bakımından farklılık gösteriyor.

Margie'de ayrıca patoloğun, sırtındaki bazı kaburgaları kıran yaklaşık beş santimetre genişliğindeki bir sopanın neden olduğunu söylediği bazı çürükler vardı. O ilk kurbandı. Katilinin sonraki cinayetlerde yöntemini bir nedenle biraz değiştirmiş olması mümkündür.

Tekniklerini geliştiriyor.

Yakalanmaya hevesli.

Kurbanıyla oynuyor.

Margie'nin içinin boşaltıldığı fotoğraflara çok yakından bakamadım. Çok vahşi. Tarif edilemeyecek kadar zalimce. O vakanın otopsi raporunun sonuçlarını okuyacaktım. Ondan bir bebeğin kesilip çıkarıldığı düşüncesi midemi bulandırıyordu. Annem kendisini kaçıran kişiden kaçmış ve beni doğuracak kadar uzun süre kaybolmuş. Beni ondan kesip çıkarmadı.

Ronnie'nin de bu konuda sorun yaşadığını görüyorum.

Aklıma bir fikir geldi ve Nordland Genel Mağazası'ndan Cass'i aradım. O cevap vermeden önce telefon birkaç kez çaldı.

"Nordland Genel Mağazası. İçeride yemek mi yoksa paket servis mi?"

"Cass, benim. Jefferson County Şerif Ofisi'nden Megan Carpenter."

"Sen ya da şu arkadaşın olabilir diye düşündüm. Ekranda Şerif Ofisi'nin numarası çıktı. Sizin için ne yapabilirim?" diye sorar, sonra da iki sentini ekler: "Umarım o bilinmeyen Bobbsey ikiziyle tekrar konuşmak istemezsiniz. Tüylerimi ürpertiyor."

Ona bir sebep göstermeden aklımdan geçenleri söylüyorum. O da kendi sonucunu çıkarıyor ve kabul ediyor. Beni arayacağına söz verdi.

Ronnie geçici masasından ayrılırken telefonu kapatıyorum.

"Telefonda Kitsap dedektifi var," diyor. "Burada mı toplantı yapacağımızı yoksa oraya mı gitmek istediğimizi bilmek istiyor. Clallam County ile zaten konuşmuş ve her iki şekilde de gidebilirler. şekilde. Elimizde ne olduğunu görmeye hevesli görünüyor."

Bir an düşündüm. "Bana numarasını ver ve onu geri arayacağımı söyle. Şerifin ne istediğini görmem gerek. Pek sayılmaz ama nasıl yapacağımı düşünmek için zamana ihtiyacım var. Zaten bir yardımcım var. Ronnie iyi çalıştı ama ben yalnız çalışıyorum."

Kıskançlıktan ya da davamı savunmak için değil, daha çok o piçi bulup oyundan çıkarmak için ne gerekiyorsa yapacağım için. Yoluma çıkacak ya da beni sorumlu tutacak ortaklara ihtiyacım yok.

Cass'ten yapmasını istediğim şeye Ronnie'nin nasıl tepki vereceğinden emin değilim.

Ronnie masasına geri döner ve telefonu açar.

Masa telefonum çaldı ve açtım. "Jefferson County Şerif Ofisi, Dedektif Carpenter."

"Teşekkürler Tanrım. Vazgececeğini düşünmüştüm. Sesi hemen tanıdım. "Merhaba Dan."

Dan Anderson, Snow Creek'teki birkaç cinayetle ilgili son büyük davamda tanıştığım bir adam. Cinayetlerin işlendiği bölgede yaşıyordu ve kurbanlardan ikisi hakkında temel bilgiler konusunda yardımcı oldu. Bana çıkma teklif etti, ben de kabul ettim ve buluşma oldukça iyi geçti. Sonra dava sona erdi ve ben

Takip ettim. Hatta birkaç sesli mesaj bıraktı ama geri dönme fırsatım olmadı. Niyetinin bu olduğunu sanmıyorum. Yorulup vazgeçeceğini düşündüm. Çoğu erkek öyle yapar. Görünüşe göre Dan değil.

"Uzun zaman oldu, Megan."

Aslında iki ay oldu ve bazı değişiklikler oldu. Neredeyse ona masa numaramı nereden bulduğunu soracağım ama kelimeler ağızımdan çıkmadan kendimi durduruyorum.

"Evet, öyle. Özür dilerim." Kendimi neredeyse yapmakla meşgul olduğum her şeyi yaparken yakalıyorum ya da sorun bende, onun rutininde değil. Beni gevezelik etmekten kurtarıyor.

Aslında, beni potansiyel bir ilişkiyi mahvetmekten kurtarıyor - son zamanlarda az olan bir şey.

Her zamanki gibi.

"Daha önce iletişime geçemediğim için özür dilerim," diyor Dan. Mesajlarını alıp almadığımı sormuyor. Bu şekilde çatışmacı ya da eleştirel değil.

"Seni aramalıydım," diyorum.

Hat sessiz. Ne söyleyeceğimi merak ediyorum ve sanırım o da merak ediyor. Çok garip.

"Pekala, gitmene izin vereceğim. Muhtemelen büyük bir davanın ortasındasındır. Sadece sesini tekrar duymak istedim."

Şu anda bir ilişkiye ihtiyacım yok. Sonra kararlılığımın eridiğini hissediyorum. "Aslında öyleyim. Ama eğer buralardaysan, bir kahve ya da başka bir şey için bir araya gelmeliyiz.

Sanki kelimeler ağızımdan kaçmış gibiydi.

Az önce ayrıldım. Onları kastetmedim. Yoksa

öyle mi yaptım? "Buralardayım."

"Hadlock Limanı mı?"

"Hayır, Port Townsend," diyor. "Her şeyi itiraf edebilirim. Bir süre önce Mindy ile tanıştım ve seni aramamı önerdi. Merak ediyorsan söyleyeyim, bu numarayı bana o verdi.

Bu çok mantıklı. Mindy onunla tanıştığımdan beri beni bir hayatım olması için cesaretlendiriyor. "Bugün çok meşgulüm," diyorum.

Meşgulüm ama sorun sen değilsin. Benim. Özür dilerim. İçini çekti. "Oh. TAMAM. Belki başka zaman."

Hayal kırıklığı telefonda hissediliyor ve hemen cevabımı değiştiriyorum.

"Dan," dedim, "bekle. Belki seninle şehir merkezinde, deniz kenarında buluşabiliriz. Hops Ahoy'un nerede olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

İlk ve tek randevumuzu orada yaptık. Mindy, ondan hoşlanmama ihtimalime karşı bir kaçış yolu olması için benimle gelmişti. O geldi ve ikisi daha çok konuştular. Geçmişimi paylaşamıyordum ve bir şeyler uydururken kendimi korkunç hissediyordum. Çabucak yalan uyduramadığımdan değil. Sadece Dan'e yalan söylemekten hoşlanmıyordum. Benimle arabama kadar yürüdü ve bana başka bir randevu teklif etti. Öyle bir şey olmadı.

Ona izin vermedim.

"Bu harika. Ne zaman? Yani, ne zaman?"

Yedide anlaştık ve görüşme sona erdi. Umarım o zamana kadar davayı bir kenara bırakabilirim, bütün gece yemek yapacağımı çok iyi biliyorum. Ve bir şeyler olabilir. Eğer olursa, onu tekrar hayal kırıklığına uğratmak için numarası bende var. Ne yazık ki Ronnie konuşmanın benimle ilgili kısmını duyuyor.

"Dan erkek arkadaşın mı?" diye soruyor.

"Hayır," dedim. "Sadece bir tanıdık."

Ona ilişkiler söz konusu olduğunda, özellikle de yatak odasının ötesinde bir yere gidebilecek ilişkiler söz konusu olduğunda kafamın oldukça karışık olduğunu açıklamayacağım. Ya da ondan hemen hoşlandığımı ve onun da benden hoşlandığını bildiğimi. Ya da aşk söz konusu olduğunda onu sulayacak ve büyümesine yardımcı olacak güvene sahip değilim. Bunun yerine, önemli olan parçalarımı kendime saklıyorum ve neredeyse her konuda yalan söylüyorum. Tuzlu toprakta hiçbir şey yetişmez.

Ronnie gülümsüyor. "Görünüşe göre bu gece bir randevun var."

Omuz silkip gülümsüyorum. Evet, bu oluyor. Beni korkutan pek bir şey yok ama korkuyorum. Bir arama yapmam gerekiyor. Dışarı çıkıyorum ve bir süredir konuşmadığım başka birini arıyorum.

Dr. Albright her zaman yanımda.

YİRMİ YEDİ

Karen Albright beni hayal kırıklığına uğratmadı. Neredeyse ilk zil sesi bitmeden cevap veriyor.

"Megan, aradığına çok sevindim."

Samimi görünüyor. Samimi. O benim dünyadaki son en iyi arkadaşım. Neredeyse tüm geçmişimi bilen tek canlı ruh o. Beni avladığım canavarlardan biri olarak etiketlemeye yetecek kadar. Avladığım ve öldürdüğüm. Ama o bilmiyor. Dinliyor. Ona anneme hiç güvenmediğim kadar güveniyorum. Ya da teyzeme.

Ona Karen dememe asla izin vermedim. İlk adı. O benim için her zaman Dr. Albright'tır. O bunu biliyor. Ben de biliyorum. Bizim için uygun olan bu.

"Dr. Albright, nasıl olduğunuzu öğrenmek için aradım. Sesimdeki yalanı ben bile duyabiliyorum. Her kelimeyle birlikte gelen gerginliği.

"Konuş benimle, Megan. Ben buradayım."

Onun da her zaman orada olacağını biliyordum. "Bu kulağa aptalca gelecek," diyorum.

"Neden bir dakikanızı ayırıp beni eğlendirmiyorsunuz?"

Gülümsemesini duyabiliyorum. Neden bilmiyorum ama gözlerimin nemlendiğini hissediyorum. Kendime ağlama izni vermiyorum. Bu bir zayıflık. Zayıflık benim dünyamda felaket, hatta ölüm demektir. Kendimi küçük bir kahkaha atmaya zorluyorum.

"Bu gece bir randevum var."

Dr. Albright sessizliğini koruyor. Bu da benim numaralarımından biri. İyi bir tane.

Boşluğu ben dolduruyorum. "Sanırım korkuyorum."

"Eğleneceğinden mi korkuyorsun?"

Sesinde yine neşe seziyorum. Akışı kesmiyor. Onu aramamın asıl sebebine yönlendiriyor.

"Ondan hoşlanıyorum," diyorum. "O da benden hoşlanıyor. Bir aydır benimle temasa geçmeye çalışıyor.

"Bugün seni aradı mı?"

"Şu anda. Bu akşam bir şeyler içmek için benimle buluşmak istiyor. Teklif edenin ben olduğumu kabul etmeyeceğim. Küçük bir iletişimsizlik, yalan sayılmaz. Dr. Albright sessiz. Ona ne düşündüğümü söylemezsem, tüm konuşmanın benim bir iki kelime söylemem ve onun sessiz kalması şeklinde geçeceğini biliyorum.

"Kısa bir süre önce tanıştık ve iyi anlaşıyor gibiydik. Sonra beni arabama kadar geçirirken, bir tür sanat etkinliğine onunla birlikte gitmemi istedi. Ben de evet dedim. Ama onunla tanışmadım. Telefonlarına da cevap vermedim. Sonra bir anda ortaya çıktı ve benim uğraşacak yeterince işim vardı."

"Neyle uğraşıyorsun, Megan?"

"Yine avlanıyorum. Yaptığım şeyi ya da dünyadaki yerimi nasıl gördüğümü onaylamadığınızı biliyorum ama birileri genç kadınları kaçırıyor, işkence ediyor ve öldürüyor. Yapamam... Nasıl yapacağımı bilmiyorum..." Bekliyor. Duygularıma rağmen sesimi kontrol altında tutuyorum.

Kafam karıştı. Üzüntü, Panik, Öfke, Öfke, Kendimden nefret ediyorum. Biyolojik babam gibi olmak istemiyorum. Biyolojik babam gibi olmak istemiyorum.

Annem. Bazen kendim gibi olmak istemiyorum.

"Bazen kendimi kötü adam - kız - olarak görüyorum. Bu beni korkutuyor ama ne yapmam gerektiğini biliyorum. Yapmam gerekenin doğru şey olduğunu biliyorum. Dün ve bugün geçmişimle olan bağlantılarım karmakarışıktı. O kurbanlardan birinin otopsisine katıldım. Son iki yılda şimdiye kadar üç tane oldu. Benim otopsiye gittiğim iki gün önce oldu. En azından cesedini o zaman bulduk.

Karanlığın görüşüme ve düşüncelerime girdiğini hissedebiliyorum. Öfke kazanıyor. Yakında tam bir öfke olacak.

Devam ediyorum. Hava almadan. Durmadan. Sadece her şeyi boşaltıyorum.

"İki yıl önce öldürdüğü kadın yok edildi. Ondan bir bebek kesti. Kadın dört aylık hamileydi. Hasta. İğrenç. Dün tanıştığım kadının da yaklaşık bir yıl önce bir çocuğu oldu. Sanırım babasından hamile kalmış. O artık bir şüpheli. Zengin, kibirli ve kafadan hasta. Şerifin beni davadan almasını sağlamaya çalışıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve boşluğu sessizlik dolduruyor. "Ama katilin o olup olmadığını bilmiyorsun."

"Evet," diyorum ve hemen ekliyorum, "Yani, hayır. Gerçekten babası olduğundan emin değilim. Ve eğer öyleyse, bu ille de onu öldürdüğü anlamına gelmez. Ya da öldürdüğü. Hapiste olması gerekiyor. Ya da bir akıl hastanesinde. Ama en azından bu kızın hayatını mahvettiği için sorumluluk aldığını görmek istiyorum."

"Sanki seninki biyolojik baban tarafından mahvedilmiş gibi." "Aynı şey değil," diyorum.

"Öyle değil mi?"

Duygu ve düşüncelerimi Dr. Albright'ın yıkılmaz ve tarafsız profesyonellik duvarına yansıtmaya devam ediyorum. Hala söyleyecek bir şeyim daha var ama söyleyemem. Bu en endişe verici şey ve bu cinayetlerle hiçbir ilgisi yok. Geçmişimle ilgili. Daha doğrusu, geçmişimden biriyle. Tanımlayamadığım biri. Bana zarar vermek isteyebilecek biri.

Hoşça kal diyorum, daha sık arayacağıma söz veriyorum ve kapatıyorum.

Binanın duvarına yaslanıyorum, körfezde çalan bir çanı, çığlık atan ve didişen martıları dinliyorum. Sesler rahatlatıcı. Dan'i son kez gördükten hemen sonra aldığım e-posta hiç de rahatlatıcı değildi. Yüzüme inen bir tokat gibiydi. Beklenmedik. Acı vericiydi. Bir bulanıklık.

Leann'in cesedinin bulunduğu yerden uzakta, Snow Creek'in yukarısındaki ıssız bölgede birkaç cinayet üzerinde çalışmayı yeni bitirmiştım. Kendimi oldukça iyi hissediyordum. Her şey yolunda gitti. Genelde yaptığım gibi e-postalarımı kontrol etmek için zamanım vardı.

Hayden'dan bir tane gelmesini umarak günde birçok kez. Bir düzineden fazla yeni e-posta vardı ama hiçbir kardeşimden gelmiyordu. Bir tanesi gözüme çarpıp tüylerimi diken diken ettiğinde onları silmeye başladım.

Konu satırında şöyle yazıyordu: "Sensin, Rylee".

Rylee, kullandığımı pek çok kişinin bildiği bir isim değildi. Gönderenin adı ise tanımadığım bir isimdi: "Wallace". Mektubu açtığımda nefes alamadım.

Birileri nerede yaşadığımı biliyordu. Ne iş yaptığımı.

Daha da üzücü olanı, ne yaptığımı bilebileceklerini fark ettim.

Kulağıma yakın bir ses beni sıçratıyor. Bu Ronnie. Bazen garip bir şekilde sessizleşiyor.

"Megan, Kitsap dedektifi tekrar aradı. Bir karar verdin mi?

"Kasabada öğle yemeği yiyeceğiz ve sonra gideceğiz," dedim.

"Onu ara ve öğleden sonra müsait olup olmadığını öğren."

YİRMİ SEKİZ

Ajax Cafe, şehri Port Townsend Körfezi'nin güney ucundan ayıran North Water Street üzerindeki tarihi bir binada yer almaktadır. Oturma düzeni, farklı boyut, renk ve şekillerdeki sandalye ve masaların büyüleyici ve cümbüşlü bir karışımıdır. En üstte, kovboydan bereye, payetten bahçe keçesine kadar hiçbir kısıtlama yokmuş gibi görünen kırkayak şeklindeki şapkalar sıralanıyor. Birileri düzinelerce garaj satışıyla çıldırmış gibi görünüyor. Yelp, yemeklerin mükemmel olduğunu söylüyor ve ben de katılıyorum. Port Hadlock Haddock burgerim var. Ronnie'nin küçük bir salatası var. Ben büyük bir Hadlock Vanilla Gorilla milkshake alıyorum. Ronnie su içiyor.

Belim bundan nefret ediyor.

Cass, Marrowstone Adası'ndaki Nordland Genel Mağazası'ndan aradığında yola geri dönüyoruz.

Cevap veriyorum. "Cass, onları aldın mı?"

"Elbette. Ne yapmamı istiyorsun? O piçleri uzaklaştırmak için her şeyi.

"Bakalım Lonigan onları bulabilecek mi? Onlara dokundun mu? "Dokunmak zorundaydım. Bir şeye dokunmadan nasıl alabilirsin ki?"

"Pekâlâ. Onları ayrı kağıt torbalara koydunuz ve B ve T'yi de dediğim gibi torbalara koydunuz, değil mi?"

"Bana yapmamı söylediğin şey buydu," diyor. "Ben aptal bir kız değilim; sadece televizyonda öyle birini oynadım.

Güldüm. Bu kadını gerçekten sevdim. "Senin için geri geleceğim, yoksa Lonigan onları alacak. Onları güvende tut."

Söz veriyor.

"Lonigan neyi alıp suç laboratuvarına götürüyor?" Ben telefonumu kaldırırken Ronnie soruyor.

Ona söylemek istemiyorum. Ya da her şeyin mükemmel bir şekilde yapıldığı profesyonel soruşturma algısını mahvetmek istemiyorum. Ama her şey ters giderse yanımda olacağı için bunu bilmeyi hak ediyor.

"Tabaklar, çatallar ve meşrubat kutuları." "Bunlar bu davadan mı, Megan?"

"Evet. Ve hayır." "Nasıl yani?"

"Joe Bohleber ve Jim Truitt yemek yedikten sonra Cass'i eşyaları toplamaya gönderdim. Onlara bugün bedava dilim pasta ve soda dağıtacağını söyleyebilirdi. İşleri canlandırmak için tek seferlik bir teklif."

Ronnie bana kurnaz bir bakış attı. "Olabilir, ha? Ne tesadüf. Ve çantaları 'Bohleber' için B ve 'Truitt' için T ile mi işaretledi?"

Katılıyorum.

"Ve Lonigan onları Leann'in davasında toplanan DNA ile karşılaştırmak için Marley'e mi götürüyor?"

İkinci kez başımı salladım. "Tecavüz kiti için Marley'i aradım. İncelemeyi kabul etti. Diğer iki vakadaki DNA'ları Leann'inkilerle karşılaştıracamız.

"Vay canına! Suç laboratuvarındaki nöbet çizelgemi yaptım ve her zaman yedekliyorlar. Marley gerçekten üçünü karşılaştırmayı kabul etti mi?"

Şimdi konuşmadan önce Ronnie'ye kurnazca bir bakış atıyorum. "Kibarca istersen yapar."

Gülümsüyor.

Sonra Lonigan'ı aradım. "Ben Dedektif Carpenter. Marrowstone'da mısınız?"

"Evet," diyor. "Dün ve önceki günle aynı."

"Bana büyük bir iyilik yapar mısın? Sana Cass'in yerinde bir köfte yemeği borçluyum.

"Önce hangi iyilik?"

Ona söyledim. Hiç tereddüt etmedi. Ödeme yapmama bile gerek yok. Yemeğini Nordland General Store'dan alıyor.

"Köftemi yedikten sonra poşetleri suç laboratuvarına götüreceğim."

"Marley Yang'ı sormanız gerekiyor."

"Yang, ha?"

"Bu bir sorun mu?" Ben soruyorum.

Hiç tereddüt etmiyor. "Malzemenin hemen işlenmesine ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum."

Marley'i tanıdığını ve onu umursamadığını söyleyebilirim.

"Bunu ona şahsen vereceğim ama elimde herhangi bir evrak yok. İmzalamamı isteyecektir."

"Ona evrakları bugün getireceğimi söyle. Ve hiçbir şey imzalamama."

Telefonu kaldırıyorum ve Ronnie'nin bana sorgulayan bir bakış attığını görüyorum ama bana hiçbir şey sormuyor. Çarkların döndüğünü görebiliyorum ama hala onu bir yere götürmüyorlar.

Manzaranın geçişini izliyorum. Bu gece Dan ile olan randevumu düşünüyorum. Yeni kıyafetlerim yok. Bu benim tarzım değil. Kıyafetler. Ronnie ve Mindy'nin Leann'in kulübesindeki yatağında bıraktığı giysiler hakkında söylediklerini düşünüyorum. Çekici genç bir kadındı. Muhtemelen bir patates çuvalının içinde bile dikkat çekerekdi. Yine de en az üç kıyafet denemiştir.

Tanrı biliyor ya, flört konusunda pek deneyimim yok ve moda hakkında bildiğim tek şey televizyonda gördüğüm ya da eski üniversite yurdunda öğrendiğim şeyler. Üç kıyafet, görüşeceği kişiyi gerçekten etkilemeye çalıştığını gösteriyor. Bu bana yine randevumu düşündürdü. Ve Dan'i. Onu etkilemeye çalışmalı mıyım? Zaten etkilenmiş görünüyor, yoksa iletişimde kalmaya çalışmazdı. Ama bunun nereye gitmesini bekliyordu ki? Eğer sadece onunla yatmamı istiyorsa, kolumu kırmasına gerek yok. Ama ya daha fazlasını bekliyorsa? Geçmişimle ilgili şeyleri onunla paylaşmamı isteyebilir. Paylaşamam. Kendi kardeşimle bile geçmişimle ilgili pek bir şey paylaşmadım. Hayden'a sadece bilmesi gerekenleri söyledim. Peki Dan'in ne kadarını bilmesini istiyorum?

"Dünya'dan Megan'a."

Otomatik pilotta sürüyorum ve dönüşümüz az ileride.

"Düşünüyorum."

"Bu gece hakkında mı? Randevun mu?"

"Hayır," diyorum, öyle bir şekilde söylüyorum ki sadece aksini bilmekle kalmıyor, aynı zamanda bu konuda konuşmaya niyetli olmadığımı da biliyor.

Puget Sound sahilini takip ederek 104 numaralı Eyalet Karayoluna ulaştık, Hood Kanalı Yüzer Köprüsünü geçtik, Port Gamble'dan geçerek 104 numaralı Kuzeydoğu Eyalet Karayoluna ve ardından Kingston'daki Kitsap İlçesi Şerif Ofisi karakoluna vardık.

Kingston ofisi ahşap duvarlı ve kiremit çatılı tek katlı bir binadır. Araba park yeri çok az. "Sadece Şerif'in Ofisi" yazan bir yere park ediyorum. İki yer daha var. İkisi de boş.

"Burası buluşmamızı söylediği yer, değil mi?"

Ronnie telefonu açar. "Kingston'ın ofisi. Onu arayayım mı?"

Ön tarafa yaslanmış bir çocuğun bisikletini fark ettim. "Belki de bu onun polis aracıdır." Dışarı çıkıyorum ve o da beni ön kapıya kadar takip ediyor. Kolu çeviriyorum.

"Merhaba. Evde kimse var mı? Cevap yok.

İçeride özel ofislerin olmadığı boş bir alan var. Görüşme odası yok. Ön tarafta isim levhaları olan iki masayı birbirinden ayıran bir banko bile yok. Bir yerlerde bir fotokopi makinesinin çalıştığını duyuyorum ve sesi takip ediyorum, tam o sırada solmuş Lee kot pantolon ve göğsünü sıkıca saran mor bir Washington Üniversitesi tişörtü giyen bir adam beliriyor.

Elini uzatıyor. "Dedektif Clay Osborne."

Kavrayışı güçlü ve elimdeki kemikler gıcırıyor, ben de karşılık vermeye çalışıyorum.

Asla zayıflık göstermeyin.

"Dedektif Megan Carpenter," diyorum.

"Yedek Subay Ronnie Marsh." Ronnie elini uzatır ve ona bakar.

Clay elini tutuyor ve onun irkildiğini görüyorum. Sanırım bu onun için Nerf topu sıkmak gibi bir şey.

Dedektif Osborne otuzlu yaşlarının başında, 1.80 boylarında ya da o civarda. Kilosunu tahmin etmek zor ama fiziğine göre mükemmel. Kalın kızıl saçları ve oduncu sakalı var. Onu bir kolluk görevlisi olarak tanımlayan tek şey omzuna taktığı kılıf. Platformun üzerinde eski bir Colt Model 1911 var ve onu fark ettiğimi görüyor.

"Hükümet modeli Colt .45'i biliyor musun?"

"Biraz," diyorum.

Gerçek şu ki, bu konuda çok şey biliyorum. Üvey babam Rolland'ın bir Colt M1911A1 yarı otomatik tabancası vardı. Eski ordu silahıydı ve birçok savaşta askerler tarafından taşınmıştı. Annem, hayali bir baba olduğu ortaya çıkan gerçek babamın da yurtdışına çıktığında buna benzer bir silahı olduğunu söylemişti. Onu hep o silahla düşmana saldırırken hayal ederdim. Bana onun bir kahraman olduğunu söylemişti.

Yalancı.

Clay tabancayı kılıfından çıkarır, şarjörü boşaltır ve emniyete alır. Bütün bunları kolaylıkla, ikinci bir doğallıkla yapıyor. Tabancayı hiçbirimize uzatmıyor ama her iki tarafını da görebilmemiz için tutup çeviriyor.

"Bu aslında 1912'den kalma bir Colt hükümet modeli," diyor. "Kırk beş kalibre, yedi fişek kapasiteli şarjör artı bir fişek yatağı. Fabrika çıkışlı şarjörler sekiz artı bir fişek kapasiteli. Bu orijinali. Üvey babam Vietnam'da doldurmuştu."

Bunu söyleme şekli bana üvey babasının çoktan öldüğünü düşündürüyor, bu yüzden sormuyorum. Silahını omuzluğuna geri koydu. "Ama silahım hakkında konuşmak için burada değilsin."

"Dosyamı getirdim," diyorum. "Şimdiye kadar elimizde ne varsa. Clallam County geliyor mu?"

Masalardan birinin yanına birkaç sandalye koyuyor ve hepimiz oturuyoruz. Dina Knowles'un yüzü tanıdık geliyor. Masanın üzerinde açık duran dosyasını fark ettim. Bulunduğu zamandan kalma bazı fotoğraflar özenle düzenlenmiş.

"Larry biraz gecikebilir," diyor. "DNA sonuçlarını almaya çalışıyor. Onları dosyasında bulamadığını ve suç laboratuvarından kopyalarını almak zorunda kalacağını söyledi.

Tabii ya. Bunu neden düşünemedim? DNA sonuçları suç laboratuvarı tarafından çoktan yapılmış olacaktı. Marley'e bunların hiçbirini vermek zorunda kalmayacağım. Ona vermem gereken tek şey Cass'in benim için topladığı DNA örnekleri.

"Marley Yang'dan bahsediyorsun, değil mi?" Ben soruyorum.

"Evet," diyor. "Vakalarımızı karşılaştıran oydu. DNA'yı çoktan gönderdiniz mi?

"Tecavüz kiti," diyorum. "Henüz infaz etmediler."

Clay iç geçirir. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Benimkine bakmaları dört hafta sürdü ve Clallam County davasını öğrendikten sonra karşılaştırmayı kabul etmeleri üç hafta daha sürdü. Bu yaklaşık beş ay önceydi.

"Bugün Marley'le konuştum," diyorum. "Bana DNA analizini iki saatten kısa sürede yapabilen yeni bir makineleri olduğunu söyledi."

Clay'in kaşları havaya kalktı. "Bunun sızmasını istediklerini sanmıyorum. 'DNA çalışmasıyla kaplıyım' rutiniyle herkesi caydıramazlar."

Ben de aynen öyle düşünüyorum. Bence Marley laboratuvarın öncelikli taleplerle dolup taşacağından endişeleniyor.

Ronnie diyor ki. "Geçen ay nöbete gittiğimde bana makineyi gösterdi. Büyüleyici ve çok pahalı bir ekipman ve bunu kullanmak için eğitim almış tek kişi o."

Ve muhtemelen bu şekilde kalmasını istiyor. Anlıyorum. İşsizlik sigortası.

Leann Truitt dava dosyasını çantamdan çıkarıyorum.

"Kopyalamaya fırsat bulamadığım için üzgünüm," diyorum. "Larry'nin Clallam davasını getirmesini beklerken bunu yapabilir misin?"

"Biri adımı mı söyledi?" diyor Larry Gray kapı aralığından.

Larry Gray ile sadece kısa bir süre konuştum. Ona baktığımda Şerif Tony Gray'i görüyorum. Aynı yüz hatları. Aynı ince saçlar. Aynı göbek. Aynı boyutta. Sadece

Aradaki fark, beş yaş daha genç ve beş kilo daha ağır olması.

On beş yap.

"Şerifimizle akraba değil misiniz?" diye sordum. "Tony Gray?"

Dostça omuz silkti. "Anne tarafından ikinci dereceden kuzenim. Beni sahiplenmiyor ve ben de bundan hoşlanıyorum." Kocaman, dişlek bir sırıtışla ekledi, "Tony iyi. Emekliliğin tedavi edemeyeceği hiçbir sorunu yok."

Hiçbir şey için teşekkürler, sanırım.

Larry, bir ip ve birkaç lastik bantla zar zor kapatabildiği büyük bir akordeon dosya taşımaktadır. Clay bir sandalyeyi devirir ve Larry dosyasını çıkarır.

"Clay," diyor.

"Larry."

"Megan," diyorum, elimi uzatarak. Eli büyük ama tutuşu yumuşak. En azından Clay'inkine kıyasla.

Larry, Ronnie'nin eli büyük patisinde gezinirken, "Bu da senin güvenilir yedeğin Ronnie Marsh olmalı," diyor. "Birkaç kez konuştuk. Suç laboratuvarından Yang'i aradım. Marley'i tanıyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve o da devam ediyor. "Evet, o bir tabanca. Sonuçların bir kopyasına ihtiyacım olmadığını çünkü zaten her şeyi çözdüğünü ve vakalarımızı analiz ettiğini söyledi. Burada Ronnie'yi çok övüyor. Ona artık onun davasıyla ilgilendiğini söylemesini istedim.

Onun davası mı?

Ronnie'nin davası mı?

"Haydi işe koyulalım," diyor Clay, not defterlerini toplayıp dağıtarak. "Neden önce siz başlamıyorsunuz, Dedektif Carpenter? Son dava sizde, değil mi?"

Onun tipini bilirim. Onu tilkinin tavuğu tanıdığı gibi tanıyorum.

Ben her zaman tilki olacağım.

YİRMİ DOKUZ

Kitsap County'deki Kingston trafo merkezi sessiz. Isıtma sisteminin mırıltısı yok. Telefonlar çalmıyor. Bir dua kadar sessiz. Aklıma dua etmenin o kadar da kötü bir fikir olmadığı geliyor. Leann'in katilini bulmak başka bir kurbanı kurtarmak demek. Genç. Yakışıklı. Beklerken geleceği hayal ediyor.

Leann'in cesedinin Robbie Boyd tarafından Marrowstone Adası'nda bulunmasıyla başlıyorum; yeni tanıştığım adamlara bakıyorum. Acaba bölgesel mi davranacaklar yoksa seri katillerin çeşitli yetki alanlarında dolaşmaktan çekinmediklerini anlayacaklar mı? Aslında, onlar için en iyisi bu. Birleşmeliyiz. Duruş değil.

Parmaklarımı çapraz tutuyorum.

"Aranızda bu isimle ilgili bir şey bilen var mı?"

"Sistemi onunla birlikte analiz ettim," diyor Clay. "Gerçek adının bu olduğunu sanmıyorum."

"Neden?" diye sorar Larry.

"Polis olan ve üniversite güvenliğinde çalışan bir arkadaşım var," diyor Clay. "Ondan adamın dosyalarını incelemesini istedim ve tam adı Robert Aloysius Boyd olan bir Robbie Boyd olduğunu söyledi. Jimmy'den - bu benim arkadaşım - bana kampüs kimliğinin bir fotoğrafını göndermesini istedim. Ronnie'nin gönderdiği Facebook sayfası linkiyle karşılaştırdım. Hiç de ona benzemiyor. Aslında orada okula giden Robbie Boyd siyahi bir adam."

Bu açıklama beni kesinlikle şaşırttı. Ronnie'den üniversiteyi aramasını ve Robbie Boyd'un bizim orada bulunduğumuz sırada derste olup olmadığını kontrol etmesini istedim. Dersteydi. Ama görünüşe göre doğru Robbie Boyd değilmiş. Herhangi bir konuda tamamen yanılmış olmaktan nefret ederim. Yaşamak için akıllıca bir yol değil. Olay yerindeki Boyd başka birinin adını ve kimliğini kullanmış olabilir. Kafa karıştırıcıydı çünkü boktan Ford Pinto'sunun plakası Boyd'a ait çıktı.

"Boyd'u tanıyor olmalı," diye önerdim. "Ehliyet etiketleri Robert Boyd'a ait çıktı. Boyd, Ronnie'ye üzerinde bu ismin yazılı olduğu bir Washington ehliyeti gösterdi. Gerçek Boyd'un sınıfta olması gerektiğini biliyordu."

Clay sabit hattı açar ve bir numara çevirir.

"Alo, ben Dedektif Osborne. Jimmy orada mı? Evet, onunla konuşmama izin verin. Clay telefonu kulağından uzak tutar. "Arkadaşımdan gerçek Boyd'un izini sürmesini ve taklitçiyi tutuklamaya çalışmasını isteyeceğim."

Jimmy'nin telefona cevap vermesini beklerken, ben devam ediyorum.

"Eyalet Devriyesi MacDonald olay yerine ulaşan ilk memur olmuş, onu Şerif Yardımcısı Davis takip etmiştir."

"Yaşlı MacDonald'ın bir çiftliği vardı' MacDonald mı?" Larry soruyor. "Arabadan çıktı mı?"

İlginç, sanırım. MacDonald'ı tanıyor. "Evet. Şerif Yardımcısı Davis olay yerini emniyete almak için uçurumdan aşağı inerken o Boyd'un yanında kaldı.

Larry gülümser ve başını sallar. "Ona benziyor."

Olay yerinin parlak renklerle çekilmiş fotoğraflarını çekiyorum: Port Townsend Körfezi'nin mavisine karşı kan kırmızısı. Cesedin kıyıdaki konumunu gösteren sudan çekilmiş fotoğraflar. Olay yerine sınırlı erişimi gösteren her yönden fotoğraflar.

"Aranızda hiç filtre diye bir şey duyan var mı?" diye sordum. İkisi de başını sallıyor.

Devam ediyorum: "Akıntıya kapılan ve çıkamadıkları için ölen hayvanları ya da insanları yakalayan bir engel."

Belli ki nereye gittiğimi bilmiyorlar.

"Boyd'un bu tür şeylerden bahseden bir web sitesi var. Buna 'Ölüm Kutusu' diyor," diyorum parmağımla fotoğrafa dokunurken. "Dikkat ederseniz, benim suç mahalim yarı kapalı. Oraya ulaşmanın sadece birkaç yolu var ve hepsi de çok zor. On iki metrelik bir uçurumdan aşağı, yüzerek ya da tekneyle."

Larry bana sorgulayan bir bakış attı.

"Sence adamımız Boyd mu?" diye soruyor. "O bir şüpheli."

"Onu durdurduğunu sanmıyorum," diye sorar Larry.

Bir kazıya benziyor. Anlıyorum: Ya katili yakalayıp serbest bıraksaydım? Açıklamayı kendim yapmalıydım.

Clay yüz ifademi okudu.

"Kim olduğu konusunda yalan söylediğini bilmenizin hiçbir yolu yok" diyor. "Bu sahte kimliklerin bazıları çok iyi. Jimmy geçen yıl bana kampüste birinin bunları yapıp sattığını söyledi.

Yüzüm yanıyor. Muhtemelen kızarmıştır da. Bunu fark etmeliydim. Sahte ehliyetler, sahte doğum belgeleri, uydurma kartvizitler, ortadan kaybolmak ya da başka biri olmak için ihtiyaç duyulan her şeyi bulma konusunda gerçek bir uzmanım.

Bunu birçok kez yaptım.

Clay Jimmy'i arar. Hoparlöre alır ve ona odada kimin olduğunu söyler.

"Senin için ne yapabilirim Clay?" diye sorar Jimmy.

"Sana sorduğum palyaçoyu hatırlıyor musun? Robbie Boyd?

"Aloísio? Evet."

"Aradığımız adam beyaz bir adam..." diyor ve bana bakarken sözünü kesiyor. "Bir dakika bekleyin. Dedektif Carpenter'dan size bir tarif vermesini isteyeceğim.

Tam bir açıklama yapıyorum ve o da bana tekrarlıyor. Size plakayı da vereceğim.

"Bütün bunları anladın mı Jimmy?" Clay soruyor.

"Ne?" diye soruyor, sesi birden daha eğlenceli bir hal alıyor. "Buraya sadece yakışıklılığım için mi geldiğimi sanıyorsun?"

"Hayır," diyor Clay. "Eğer görünüşün için orada olsaydın, seni şimdiye kadar kovmuş olurlardı."

"Onu bulursam ne yapmamı istiyorsun?" "Onu tut ve beni ara."

"Tutuklama mı?" Jimmy soruyor. "Yoksa sadece alıkoymak mı?"

Clay, "Bacaklarını kırın," diye cevap verir. "Umurumda değil. Sadece beni ara."

"Sorun değil," diyor hemen. "Kızgın olmana gerek yok. Ben seni ararım."

Clay telefonu tekrar kancaya takar. "Jimmy iyi bir güvenlik polisi ama çalışkan biri değil, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Beni endişelendiren de bu.

"Boyd'u arayacak mı?" Sonunda sordum.

Clay sandalyesinde arkasına yaslanarak bir an düşünür. "Yapacak. Ama çok sert değil. Eskiden Şerif Kitsap ile çalışıyordu. Dedektiflik işi için geçildi ve pimi çekti, istifa etti ve Port Townsend polisi için çalışmaya başladı ve kampüs polisi oldu. Vardiyasını yapmaktan ve mesai dışında çalışmaktan mutlu olduğunu söylüyor. Sanırım herkes kendi yoluna.

"Kızım Margie Benton'ı bulmak çok zordu," diyor Larry, açık açık konuşarak. "San Juan Adası'ndaki bazı kayalıklarda asılı duruyordu. Neredeyse Kanada sularında. Bulunduğu yerden D'Arcy Adası görülebiliyordu."

Larry akordeon dosyayı karıştırmaya başladı.

"Olay yerinin birkaç fotoğrafını çektim ama siz devam edin."

"Kurbanımın üzerinde sutyen ve külot vardı," diyorum. "Başka kıyafet bulamadık."

Clay'e bakıyorum.

Larry hala kazıyor.

"Dina Knowles'un üzerinde sadece külot vardı," diyor Clay. "Onun kıyafetlerini de bulamadık."

Larry sonunda aradığını bulur. Masanın üzerine birkaç fotoğraf koyar ve ciddi bir kesik gerektiren tırnağıyla işaret eder. "Bu cesedin yanında ve boğazın karşısında çekilmiş. Şurada D'Arcy Adası'nı görebilirsiniz."

O küçük adanın nesi bu kadar önemli ki fotoğrafı bulup göstermek için bu kadar zahmete giriyor diye merak ediyorum. Sonra soruyorum: "Peki ya D'Arcy?"

Larry tekrar arkasına yaslanır ve ellerini kutsama yapan bir piskopos gibi açar. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Ben değilim. Hiç de değil. Clay öyle yapar ve eliyle bir gülümsemeyi örter. Ronnie'nin onun ifadesi hakkında hiçbir fikri yoktur.

"Çok basit," diyor Larry. "Eğer boğazın diğer tarafında olsaydı, bu atlı polislerin sorunu olurdu."

"Yazık sana." Clay, Larry'nin elini okşar. "Her zaman fazla çalışıp az maaş alıyorsun. Tanıdığım insanlar arasında en kötü şansa sahip olan sensin."

Larry ona başını sallar. "Evet, evet."

"Hayır," diyor. "Yani. Bence katil seni kızdırmak için cesedi oraya attı."

"TAMAM. Anlıyorum. Kimse ne demek istediğimi anlamıyor. Henüz görmedim."

Larry tırnağıyla fotoğrafa bir kez daha vurur. "O kızı kim öldürdüyse adaları, kumsalları ve koyları seçmiş. Oraya tekneyle gitmek zorundaydı, yani kızımı Haro Boğazı'nda herhangi bir yere atsaydı, aynı şey onun da başına gelirdi. Cinayetin nerede işlendiğini bilmiyoruz. Bir düzine adadan herhangi biri olabilir, ama onu San Juan Adası'nda terk etti. Tek bildiğimiz, katilin Kanadalı olabileceği."

Tüm adaları, özellikle de Kanada sınırı boyunca olanları bilmiyordum.

"Larry," diyor Clay, "bu kadınların üçü de herhangi bir yerde öldürülmüş ve bizim yetki alanımıza terk edilmiş olabilir. Gerçekler şu ki - yanıyorsam beni düzeltin - hepsi yalnız yaşıyordu, hepsi birbirine benziyordu, hepsi aynı yaştaydı, hepsinin çocuğu vardı ya da hamileydi ve hepsi bir tür kanalın yakınındaki barlarda çalışıyordu."

Sanırım bu her şeyi özetliyor.

"Benimki orada boğulmuş gibi görünmesi için kurgulanmıştı," diye ekliyor Larry.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Bana gelen raporlarda bunların hiçbiri yok.

"Sahnelenmiş mi?" Ben soruyorum.

Fotoğraflara tekrar vuruyor. "Akıllı başında hiç kimse doğum günü kıyafetiyle buz gibi suda yüzmek istemez." Gözleri hâlâ benimkilerde, klasörden bir fotoğraf daha çıkarıyor. Bu olay yerindeki kurbanlardan biri. Sırt üstü yatıyor, kollarını iki yanına açmış ve bacaklarını omuz genişliğinde açmış. Bir cesedin sahile vurması için doğal olmayan bir pozisyon. Aslında, bir tekneden atılmış ya da sahile sürüklenmiş bir ceset bu şekilde yatmazdı.

Leann Truitt tam olarak böyle sahnelenmişti.

"Sence boğuldu mu?" diye sordum.

"Deniz Devriyesi'nden bir adam böyle söyledi. Her neyse, Benton iki yıl önceydi. Bir şekilde kızımın kemerle boğulduğu haberi sızdı. İşkence görmüş. Taklitçi bir katiliniz olabilir. Margie Benton'ın davasından haberdar olan biri.

"Haber miydi?" Ben sordum.

"Elbette," diye alay ediyor. "O kan emiciler fotoğrafları ve her şeyi yayınladılar. Onları nereden bulduklarını bilmiyorum.

Ben Franklin bir keresinde, ikisi ölmüş olsa bile üç kişinin sır saklayabileceğini söylemişti. Çok doğru. Kolluk kuvvetleri söz konusu olduğunda birden fazla kişinin bildiği hiçbir şey sır değildir. Larry bunu bir muhabire sızdırmış olabilir.

Clay biraz gülerek, "Larry, onun bir taklitçi olduğunu sanmıyorum, sen de öyle. Bu adam cinayetleriyle gurur duyuyor. Onları işaretliyor.

Dönüp ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

O açıklama yapamadan telefonum Marley Yang'dan gelen bir aramayla titredi. İzin isteyip dışarı çıkıyorum. Lonigan'ın DNA örneğini alırsa Marley'nin çıldıracağını biliyorum. Lonigan örneklerin kime ait olduğunu bile bilmiyor, bu yüzden Marley'e söylemiş olamaz. Onları bilinmeyen denekler olarak kabul edeceğini düşünmüştüm. Cass'e çantaları B ve T ile işaretlemesini söyledim. Lonigan'ın ne yaptığını bilmesini istemedim.

OTUZ

Fotokopi makinesinin yanında bir yer buldum. Üstünde, dört kıvrımlı figürün güldüğü bir tabela: "Ne zaman istiyorsun?" Nan'in masasında da aynı işaret var. Ne zaman bir görev -ya da onu isteyen kişi- canını sıksa bu tabelayı işaret etmek gibi bir alışkanlığı var.

"Beni aramalıydın, Megan," diyor Marley. Kızgın ve haklı.

Lonigan, Cass tarafından imzalanmış bir kanıt toplama formu doldurarak Lonigan'a verdi ve Marley'e imzalattı. Marley, doğru bir şekilde toplandığına dair herhangi bir kanıt olmadan bir kanıt formunu imzalamaya zorlanmaktan hoşlanmadı. Bu Şerif Departmanından gelen resmi bir talep değildi ve test etmek bir yana, onu elde etmesine izin veren başka bir kayıt da yoktu.

"Bununla ne yapmam gerekiyor?" diye sorar, hâlâ öfkelidir.

Kızgın olduğun için seni suçlamıyorum. Bu iyi bir şey. Öte yandan, gerçekten umurumda değil. Ben sadece davayı önemsiyorum.

"Gerçekten üzgünüm," diyorum onu sakinleştirmeye çalışarak. "Haklısın Marley. Bu bir daha asla olmayacak.

Emin değilim ama yalan olduğundan şüpheleniyorum.

Sözlerim onu sakinleştirmeye yetmiyor ama devam ediyorum.

"Benim için zaten o kadar çok şey yapıyorsunuz ki, yeni örnekleri Leann Truitt, Margie Benton ve Dina Knowles'tan aldıklarınızla karşılaştırmanızı istemekten kendimi kötü hissediyorum."

Tamamen azarlanmış görünüyorum.

Sanırım.

Marley küçük bir iç çeker. "Megan, sen sadece Truitt'in tecavüz kitinde DNA olup olmadığını kontrol etmemi istedin. Hepsi bu."

Gittikçe zayıflıyor. Güzel, güzel. Sadece bir şeye daha ihtiyacım var.

"Ronnie merhaba demek istedi," diyorum. "Bana yardım edeceğini söyleyen oydu."

Hattın diğer ucunda kısa bir duraklama. "Ne yaptığını biliyorum, Megan."

Belki de oyunculuğumu abartmışımdır. Bir ya da iki kez oldu.

"Beni ve Ronnie'yi düzeltmeye çalışıyorsun."

Rahatladım. Düşündüğü kadar zeki değil.

"Beni yakaladı. Senin gerçekten sevimli olduğunu düşünüyor."

Şimdi tek yapmam gereken Ronnie'yi Marley'i komik bulduğuna ikna etmek. O kadar da zor olmayabilir. Marley çekici, fit ve tamamen inek değil. Bir suç laboratuvarında bu nadirdir.

"Bu sefer yapacağım Megan," diyor, "ama bana mümkün olan en kısa sürede bir rapor göndermen gerekiyor. Senin keyfine göre test yapamam. Eğer bunu yaparsam, kaç kişinin benden bunu isteyeceğini biliyor musun?"

Hayır demek istiyorum. "Zilyon tane, sanırım. Tek kelime etmeyeceğim. Söz veriyorum."

"Seni arayacağım, ama bunu yapmak için her şeyi bırakmamı bekleme."

"Ben değil."

"Örnekler B ve T olarak etiketlenmiş. Elinizdekilerin hepsi bu mu? İsim yok mu?"

"Henüz değil, ama üzerinde çalışıyorum."

"Pekâlâ," diyor. "Nereden geldiklerini bildiğin ve bunu bana söz verdiğin rapora eklediğin sürece sorun yok."

"Ben yaparım."

"Ronnie'ye benden selam söyle."

Kendi kendime gülümsüyorum. "Gülümseyeceğim."

Kapatıp geri döndüğümde Clay ve Larry'nin oturmuş, Ronnie'nin zor hayatı ve her zaman olmak istediği şey hakkında anlattıklarını dinlediklerini gördüm.

dedektiflik, dünyanın nasıl soğuduğu, dinazorların nasıl evrimleştiği vs. Tekrar görüş alanıma girdiğimde acı dolu ifadeleri umuda dönüştüğünde takılıp kaldıklarını anlayabiliyorum.

Ronnie telefonda konuştuğum süre boyunca oradaydı. Onlar için üzülüyorum. Onlar benden daha iyi.

Ronnie'nin monologunu böldüm. "Arayan suç laboratuvarıydı. Biz konuşurken Marley karşılaştırmaları yapıyor. Sanırım elimde onlarla karşılaştıracığı iki DNA örneği daha olduğunu söylemeliyim. Bu arada, merhaba dedi Ronnie."

Tek söylediği "Oh, bu çok güzel".

Bunun üzerinde çalışmam gerekecek.

Clay sandalyesinde öne doğru eğilir. "Ne örnekleri?"

"Oh, hayır, sen değil. Katilimizin yaptığı işten ve bıraktığı izden gurur duyduğunu söylemişsiniz. Önce bunu açıkla. Sonra örnekler hakkında konuşacağım. İş mi?"

Clay ona yüz yüze bakar. "Tamam. Çöplüklerin yakınında bir yere bir sembol bırakıyor. Gözü olan bir üçgen. Larry'ninki cesedin yanındaki kayaya kazınmıştı. Benimki de Dina'nın cesedinin yanındaki kütüğe kazınmıştı. Raporunuzda herhangi bir şey yok."

Raporuma yazmadım. Önemli bir şey olmayacağını düşündüm. Şimdi daha iyi biliyorum.

Larry alay eder. "Adalarda her türlü saçmalığa inanan bir sürü kaçık var. Voodoo'ya bile. Geçen yıl bir evde yangın çıktı. Terk edilmiş bir yerdi. Yangın mutfakta başladı. Evsizler, gecekonducular olabilir diye düşündüm ama sonra gerçek sebebi buldular. Bazı çocuklar bir kuşun iskeletini yakıyorlardı. Çocuklarla konuştum, bunu televizyonda görmüşler ve bir şeytan çağırıyorlarmış. Onlara iblisi verdim. Tam da küçük kıçlarına. Demek istediğim, bu şeyler zaten orada olabilir. Vücuda kazınmamışlardı, değil mi? Hayır. Bu bir şey ifade etmez.

Ronnie konuşuyor. "İki raporu da okudum ve ikisinde de her şeyi gören bir gözden bahsedilmiyor."

"O haklı," diyorum.

"Sanırım hepimiz aynı şeyi düşündük: sızıntılar. Katili yakalarsak diye bir şeyler saklamak istedim. Bana çizimden bahsederse, doğru adamı bulduğumu anlardım." Bu bir yalan, ama bana iyi geliyor.

Ronnie Clay'e not defterini uzatır. "Benim için çizebilir misin?"

İtaat eder ve bloğu geri verir. Şerif Yardımcısı Davis'in Leann çöplüğünde bir kayanın dibine çizilmiş olarak bulduğu şey buydu.

Ronnie derin bir nefes alır. "Şimdi hatırladım: Web sitesinde görmüştüm." "Ne web sitesi?" diye sordum.

"Leann'ın babasının giydiği 'Savaşçı Rahibe' tişörtünü ve nasıl komik konuştuğunu hatırlıyor musun?"

Yaptım. Numara yapıyor sanmıştım.

"Araştırdım," diye devam ediyor. "Bir web sitesi var. Sayfalardan birinde bu sembolü buldum."

Jim Truitt'i düşünüyorum.

Ronnie bana utanmış bir bakış attı. Bana bundan bahsetmedi ve bahsetmesi gerektiğini de biliyordu. Onu savunmak için sormadım. Kişisel olarak araştırmamak benim hatamdı. Kendimi kaybediyordum. Bu anı unutma, diyorum kendime. Bu da bir ortakla ya da yarı-ortakla çalışmamak için bir başka iyi neden. Kendime bu toplantıya sadece bilgi almak için geldiğimi hatırlatıyorum. Onların yardımına ihtiyacım yok. Ya da onunkine. Yine de onları kullanacağım. Bu adil bir oyun.

Bunu bana annem öğretti.

Larry ikinci kez dudak büker. "Hemen sonuca varmayalım, genç bayan. Çocuklar. Vandallar. Hevesli etiketçiler. Tesadüf bile değil. Buradaki dinlerin yarısında benzer semboller var. Bu topraklarda her zaman yerli kabileler vardı. Salish'lerde bir sürü batıl inanç var. Şunun bunun tanrıları. Benim bölgemde bazıları cadılara inanır.

"Pagan sembolleri," diye ekliyor Ronnie, utancının bataklığından çıkarak. "Wiccan. Mısır sembolü, Horus'un Gözü.

Kraliyet için koruma ve sağlık anlamına gelir. Aynı zamanda masonik bir semboldür."

"Aynı zamanda bir dolarlık banknotun arkasında da var" diyor Clay.

Larry kot pantolonunun cebinden buruşuk bir not çıkarır. "Bunu bir yerde gördüğümü biliyordum. Gördün mü? Bu bir şey ifade etmez.

"Sembolü çok fazla yorumlayabileceğimizi sanmıyorum," diyor Clay, "her suç mahalimizde bulunması dışında. Katil için bir anlamı olmalı. Megan'a katılıyorum. Eğer onu bulursak, bize bunun ne anlama geldiğini söyleyebilir."

Bu düşünce tarzının içine çekilmek istemiyorum. "Genç bayan" yorumunu da unutmuş değilim. Yerli efsanelerini ya da eyaletteki her türlü dini tarikatı araştırmaya başlamadan önce birkaç şüpheliyi elemek zorundayım. Yine de, tedbirli olmak için, Ronnie'nin bunu araştırmaya devam etmesini sağlayacağım. O bilgisayar asistanı. Görüşecek kişiler bulacağım.

Size patolog raporunun bir kopyasını vereceğim. Ronnie birkaç tane yaptı. İşe yarıyor. İkisi de göz gezdiriyor ve okurken kafalarını sallayışlarını izliyorum.

Larry raporu kucağına koyar. "Tüm bunların birbirine çok benzediğine katılıyorum," diyor, "ama yine de bunun bir taklitçi olabileceğini düşünüyorum. Daha önce de Washington'da ve başka yerlerde bu tür şeyler yaşadık. Robert Berdella'yı hatırlıyor musunuz, 'Kansas City'li kasap', 'koleksiyoncu'? Aktör Rob Reiner'a benziyordu. Herkes deli gibi görünmez ya da davranmaz. Kaçırıldığı kurbanlarını öldürmeden önce onlara bu tür şeyler yapardı. Belki de bu adam onun hayranıdır."

Sonra Clay konuşuyor, bana ve Ronnie'ye bakıyor. "Berdella'yı hatırlıyorum elbette ama bu ikisi bırakın Berdella'yı, Rob Reiner'ın kim olduğunu bilecek yaşta bile değiller. Yani birilerinin Berdella cinayetlerini taklit ettiğini mi söylüyorsunuz?

Larry omuzlarını biraz silkti. "Berdella öldü ama hakkında kitaplar yazıldı. Birini öldürmenin milyonlarca yolu var. Ve bilmeseler bile birilerinin başka birileriyle aynı öldürme yöntemlerini kullanıyor olma ihtimali çok yüksek."

Clay sandalyesinde arkasına yaslanır ve düşünürken duraklar. "Şimdi tek yapmamız gereken büyücülüğe inanan, genç erkekleri kaçıran, onlarla anal seks yapan ve kadınlardan nefret eden bir Katolik bulmak. Hadi ama Larry. Neden bu işi olduğundan daha zor hale getirmeye çalışıyorsun?"

"Ben sadece fikir üretiyorum," diyor Larry. "Bir davayı tüm açılardan analiz etmezseniz, daha sonra mahkemede zor anlar yaşarsınız. Bir savunma avukatı bütün bu saçmalıkları gündeme getirecek ve sen de bunları düşünmediğini söylemek zorunda kalacaksın. Jüri, tutukladığınız piçle ilgili bir şeyiniz olduğunu düşünecektir."

Clay sert bakışlarını üzerimde sabitliyor.

"Sıra sende" diyor. "Hangi DNA örnekleri?"

OTUZ BİR

Lise fen dersinde tahtaya yapışmış bir kurbağa diyelim. Hareket edemiyorum. Ondan kaçamıyorum. Gerçek şu ki Clay ile bir anlaşma yaptım. Bana katilin izinden bahsederse, Marley'den karşılaştırmasını istediğim DNA örneklerini ona söyleyeceğimi kabul ettim. Anlaşmaya sadık kalacaktım ama ona gereğinden fazlasını söylemeyecektim. "Kartlarını kapalı tut" benim sloganımdır. Her konuda. Sadece bir davada değil. Örnekleri benim için kimin aldığını bilmesi gerektiğini sanmıyorum. Larry'nin bir savunma avukatının sonuçları yok etmesi için yasal sebepler bulduğunu duyabiliyorum. Ve Larry doğru yolda olabilir. Aynı zamanda, bunu mahkemeye götürüp, katilin beyaz elbiseleri ve beyaz ayakkabılarıyla oturup, elinde İncil'i tutarak üzgün ve haksız yere suçlanmış gibi görünebileceği bir jüriye sunmayı umursamıyorum.

Yaptıklarının bedelini
ödeyecek. Benim
yöntemimle.

"Ben her zaman sözümü tutarım," diye yalan söyledim. "Tartışmamız benim davamla sonuçlanmadan önce, size Leann Truitt'in sahibiyle görüştüğümü söyleyecektim. Bildiğiniz gibi fotoğrafı etrafa gösterildi ve Marrowstone Adası'ndaki bir eyalet devriye memuru onu teşhis etti.

Bu kısmen doğru. Aslında Cass onu teşhis etti ama Lonigan bu konuda konuşmak için beni aradı.

"Sahibi Joe ya da Joseph Bohleber," diye devam ediyorum. "Geçimini sağlamak için balıkçı kulübeleri kir alıyor."

Ve insanlara şantaj yapıyor.

"Bana kira sözleşmesiyle ilgili gerçeği söylemekte tereddüt etti ve kurbanın babası Jim Truitt'i tanıdığı konusunda açıkça yalan söyledi."

Larry büyük bir kolunu sertçe masaya koyar ve başka tarafa bakar. "Jim Truitt onun babası mı?"

Katılıyorum.

"Pekala, lanet ateş ve kibritleri kurtar." Ronnie'ye bakar ve "Kusura bakmayın" der.

"Jim Truitt'in eli uzundur," diyor, "belki sen bilmiyorsundur. bunun farkında.

Katılıyorum. "Şerif de aynı şeyi söylüyor."

Larry masadan uzaklaştı ve "Sana şu görüşmeden bahsetmem gerekmez mi?" der gibi bir hareket yaptı. I

Ben soruyorum.

"Kahretsin... Yani, buna pek gerek yok," diyor Larry. "O yalancı bir çuval... uh, dışkı, yani sana söylediği her şey yalan. Ama bağlantıları var. Büyük bir bağlantı. Jim Truitt'e bulaşırsan, işine veda edebilirsin.

Clay hiçbir şey söylemiyor. Soru bile sormuyor, bu da bana Jim Truitt'i tanıdığını düşündürüyor. Nasıl oluyor da hassas kulaklara sahip Ronnie dışında bu piçi bilmeyen tek kişi ben oluyorum?

"Bu yüzden Truitt ve Joe Bohleber'dan DNA örnekleri aldım."

"Ne?" Larry sandalyesinden kalktı. "Truitt'in DNA örneği vermesini sağladın mı?" Larry bu fikir tamamen saçmaymış gibi bakar.

Belli ki haklı. Aslında, Truitt numuneyi gönüllü olarak vermedi. Sadece verdiğini bilmiyordu. Bir yerde bir fark var.

"Zor oldu," diyorum, "ama bir tane bulmayı başardım." Bu doğru. "Joe Bohleber'dan da bir tane aldım. Hâlâ Steve Bohleber'dan ve

Robbie Boyd. Steve'in ikizi olduğu için Joe ile aynı temel DNA'ya sahip olması gerekir."

"Marley'le konuştuğın şey bu muydu?" Clay soruyor. "Eminim o kadar DNA'yı analiz etmek hoşuna gitmemiştir." Sanki gerçekten ne yaptığımı biliyormuş gibi bana bakıyor. Onlara Marley'in örneklerin kime ait olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını söylemiyorum.

"Her neyse," diye devam ediyorum, "Marley karşılaştırmaları hızlıca yapacağını söyledi. Margie Benton ve Dina Knowles'ın DNA'ları sizi bir yere götürdü mü?"

Raporlarında bunlardan herhangi birinden bahsedildiğini görmedim.

Larry başını eğiyor. "Örneklerim kirlenmiş."

"Kirlenmiş mi?" diye sordum. Kontrollü bir ortamda kontamine bir vajinal sürüntü hayal etmekte zorlanıyorum - ve eğer durum buysa her zaman bir çare vardır. "Yeni bir örnek alamaz mıydınız?"

"Tam olarak kirlenmiş değil," diyor, sanki hoş olmayan bir şeyi itiraf ediyormuş gibi. "Kurbanımın çok aktif bir seks hayatı vardı."

"Benimki de," diyor Clay hemen, "ama iyi bir örnek aldık."

Ben onun söylediklerine sinirlenirken Larry yüzümdeki hayal kırıklığı ifadesini yanlış yorumluyor.

Önce bana sonra Ronnie'ye bakarak, "Sakın cinsiyetçi olduğumu falan düşünmeyin," dedi. "Hey, bu odada söylediğimiz her şey bu odada kalır. Değil mi?"

Onu görmezden geliyorum. Bir gün ona karşı kullanabileceğim bir cephaneye ihtiyacım olabilir. Tanık olarak Ronnie var.

Larry açıklamaya devam eder ve bunu yaparken ayağını ağızına daha da sokar.

"Kurbanımın herhangi bir günde belki yirmi 'örneğı' vardı. Geceleri bir barda çalışıyordu ve buna paralel olarak fahişelik yapıyordu. Sonra düşük maaşlı işi bıraktı ve barı terk etti. DNA en iyi ihtimalle yetersiz kalacaktır."

Larry ve Clay'in DNA kanıtlarının eşleştğini varsaymışım. Davalarda birlikte çalışmalarının sebebinin bu olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım. Belki de DNA bu davaları haklı çıkarmak için yeterli değildir.

Diğer her şey katile götürüyorsa bunun bir önemi yok.

"Bohleber ve Truitt'in geçmiş hakkında biraz araştırma yaptım," diyorum. "Bohleber bana Steve adında bir ikiz kardeşi olduğunu söyledi. Indiana'dan Marrowstone'a taşınmışlar ve orada bir çiftlikleri varmış. Steve Bohleber'in Indiana'daki sabıka kayıtlarını buldum. Bir polis memuruna saldırmaktan üç yıl yatmış. Şimdi şartlı tahliye edilmiş. PO'sunu kontrol ettim ama yerini bulamadılar.

Onların tüm dikkatini üzerime çektim ve buna devam edeceğim.

"Joe Bohleber'in Indiana'da banka dolandırıcılığı ve kara para akladığından şüpheleniliyordu, ancak bu suçlamalar hiçbir zaman kabul edilmedi. Burada kayıtlara geçen bir şey yok. İkizlerin hiçbiri çiftçi olarak çalışmamış. Joe bana balıkçı kulübelerinin ortak sahibi olduklarını söyledi. Leann Truitt, Mystery Körfezi yakınlarındaki bir kulübede yaşıyordu.

Larry araya girer. "Muhtemelen Marrowstone'da bir ot çiftlikleri vardır. Belki küçük kızın etrafı gözetlemiştir ve onu susturmak için öldürmüşlerdir?"

Clay elini kaldırır. "Bekle bir dakika Larry. Marrowstone Adası'nda 2012'den beri yasal ekim ve kullanım yasaları var. Eğer isterlerse arka bahçelerinde yetiştirebilirler ve görünüşe göre birçoğu da yetiştiriyor. Bohleber neden parmaklanmaktan endişe etsin ki?"

Eminim Bohleber esrar konusunda endişelenmiyordur. Henüz kanıtlayamam ama şantaja karışmış. Truitt tamamen farklı bir at. Leann'in bebeğinin babasıysa, Leann'i öldürmek ya da öldürmesi için birini tutmak için sebebi vardır. Belki Bobbsey ikizlerinden birini tutmuştur.

"İkiniz de cesetleri bulmanın zor olduğunu söylediniz," diyorum. "Onlara nasıl ulaştınız? Olay yerinde kim çalışıyordu?"

Larry masaya bir fotoğraf daha koydu. Sahnenin sudan görünüşü. Resmin alt köşesinde bir teknenin küpeştesini görebiliyorum.

"Deniz Devriyesi başlatıldı," diyor. "Olay yeri inceleme uzmanlarımızdan bazılarını aldılar ve olay yerinde birlikte çalıştılar. İsim lazım mı?"

"Şu anda değil," diyorum. "Deniz Devriyesi'nin de gelmesini sağladım. Yüzbaşı Martin ve bir yardımcısı Floyd'u aradı. Teknisyenlerin bölgede çalışmasına yardım ettiler. Deniz Devriyesi cesedi çıkardı ve adli tabibe götürmek üzere bir tekne rampasına götürdü."

"Muhteşem Martin'," diyor Clay gülümseyerek.

Ronnie, "Roy rotasyonum sırasında beni bir kez tekne gezisine götürdü," diyor.

Larry'nin Ronnie'nin dönüşü hakkında renkli yorumlar yapmamasına minnettarım.

"Otopsi raporlarınızı okudum," diyorum. "Knowles'ın ölüm nedeni boğulma. Benton kan kaybından ölmüş. İkisinin de boynu kırılmış. Bu doğru mu?"

Larry ve Clay başlarını sallarlar.

"Bana otopsi raporlarında olmayan ne söyleyebilirsiniz?"

Larry ve Clay birbirlerine bakarlar. Larry, Clay'in soruya cevap vermesini bekler.

"Cesetler temizlendi," diyor. "Yani fırçalanmış. Dizlerin, ayakların, ellerin, dirseklerin ve kalçaların etrafındaki deride bazı küçük sıyrıklar vardı. Biz bunlara çizik izleri diyoruz. Patologumuz derinin her santimetresini incelemek için bir büyüteç kullandı. Dina'nın sol dirseğinde gömülü iki halı lifi bulduk. Larry aynı izlerin Margie'de de olduğunu söyledi ama patolog kayda değer bir şey bulamadı. Katilin bu bölgelere sürtünmüş olma ihtimali hakkında konuştuktan sonra patoloğu aradı ve patolog şöyle dedi..."

Larry Clay'in sözünü keser. "Hatırlamadığını söyledi. Bir yıl önceydi ama ben hatırlıyordum, o yüzden yapmış olmalıydı. Kaybettiği için utanmak istediğini sanmıyorum."

"Cesedi bir kez daha inceleyebilir miyiz, Larry?" diye soruyorum. Başını sallıyor. "Yakıldı."

"Dina için de aynı şey geçerli," diye ekliyor Clay.

İzin isteyip fotokopi makinesinin yanındaki odadan Şerif Gray'i arıyorum. Gitme vakti çoktan geçti ama yine de telefonuna cevap vereceğini biliyorum.

"Ben de tam dışarı çıkıyordum," diyor. "Benim için bir şeyiniz var mı?"

Bir yargıçla ya da kiminle konuşması gerekiyorsa onunla irtibata geçmesini ve Leann'in cesedinin henüz aileye teslim edilmediğinden emin olmasını istedim.

"Mahkeme emri için özel bir nedene ihtiyacım var" diyor.

"Halı lifleri," dedim ona. "Halı lifleri arıyoruz."

OTUZ İKİ

Çembere döndüğümde Larry kocaman karnını ovuşturuyordu.

"Bir şeyler yiyebilir miyiz?" diye soruyor.

"Buraya gelmeden önce hamburger ve patates kızartması yediğini biliyorum," diyor Clay. "Kokusunu hâlâ alabiliyorum." Bunu şaka yollu söylüyor ama en az iki saattir bunun üzerinde çalışmıyoruz.

"Peki ya siz kızlar?" Larry soruyor. "Yan tarafta bir Tayland restoranı var." Thai'yi "uyluk" diye telaffuz ediyor.

Öğle yemeğinde bir bardak suyla birlikte salata yiyen Ronnie, "Tayland yemeklerini severim" diyor.

"Vay canına!" Larry yüksek sesle söylüyor. "Kalçayı kim sevmez ki?"

"Tayland yemeklerine alerjim var," diye yalan söylüyorum. Yemek yemek istemiyorum çünkü burayı bitirmek istiyorum ve birkaç saat içinde Hops Ahoy'da Dan'le buluşacağım. "Hemen yan tarafta, belki bir şeyler sipariş edebilirsin. Ofise dönmemiz gerekiyor.

Clay hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Kaşlarını çatır. "Acelen ne? İşimiz bittiğinde Port Townsend'e gitmeniz Tony için sorun olmayacağına eminim.

Ona bakmıyorum ama ikimizin de Port Townsend'de yaşadığımızı nereden bildiğini merak ediyorum. Onu eve götürene kadar Ronnie'nin orada yaşadığını bilmiyordum. Jefferson County büyük bir yer ve Şerif'in Ofisi Port Hadlock'ta.

"Şerif yakında masasında bir rapor bekliyor ve kendisi erken kalkar."

Bu benim hikayem ve buna sadık kalacağıma söz veriyorum.

"Raporlarımızı aldınız," diyor Larry. "Açlıktan ölüyorum. Her zaman altıdan önce yemek yerim çünkü mide sorunlarım ve reflüm var. Daha fazla beklersem gece yarısından önce yatamayacağım."

Clay araya girdiğinde mutlu oluyorum.

"Hadi bitirelim ve sana yemek ısmarlayayım, Larry."

Notlarıma göz gezdiriyorum. Gidip suç mahallerini kendim görmek istiyorum ama San Juan Adası'na gitmek için tekneye binmek istemiyorum. Elimde fotoğraflar var. Tanıklarınızın kim olduğunu ve onlara inanılıp inanılmadığını bilmem gerekiyor. Onların görüşleri raporlarda hiç yer almadı.

"Konuştuğunuz kişilerin listesini incelemem gerekiyor. Ronnie raporlarımı gönderdi ve hepsi güncel. Bugün aldığım DNA hariç, onu da az önce söyledim. Olay yeri raporlarım sende.

Ronnie, "Çoğunda Mindy ile birlikteydim," diyor. Clay bana sorgulayan bir bakış atıyor. "Mindy mi?"

"Mindy Newsom en iyi suç teknisyenimiz," diyor Ronnie. "O harika biri."

"Onu kullanabilirdik," diyor Larry. "Nasıl biri?"

"Ne?"

"Yani, belki onu tanıyorumdur," diyor Larry. "Çiçekçi dükkanı yok muydu?"

Devam etmeden önce hızlıca "Evet," diyorum.

Larry'nin sadece tembel değil, domuz olduğunu düşünmeye başlıyorum. Clay gerçek bir anlaşma. Truitt hakkında şüphelendiğim bazı şeyleri ona söylemeye karar verdim. Ama kızının bebeğinin babası olduğunu düşündüğümde değil.

Larry bunu kendine saklayamıyor gibi görünüyor.

"Bohleber, Jim Truitt'i tanımadığını söyledi, ancak Truitt Leann'ın kulübesinin kirasına kefil. Joe bana kendisinin ve ikiz kardeşi Steve'in balıkçı kulübesi işinin sahibi olduğunu söyledi ama Steve'in bu işle bir ilgisi yok. Truitt ile konuştum.

Kızının öldürüldüğünü öğrendiğinde, olayın nasıl, ne zaman ve nerede olduğuna dair hiçbir soru sormamasını garip buldum. Cesedi görmek istemedi. Kızını iki yıldır görmediğini söyledi. Ama bir yıl önce hukuk fakültesinden döndüğünden beri kızının kirasını ödediğini itiraf etti. O ve Leann, kızının Steve Bohleber'dan hamile kalması konusunda tartışmışlar. Truitt kızının bir çocuk sahibi olup hayatını mahvetmesi gerektiğini düşünmüyordu ama bebeğin iyi bir yuvası olduğundan emin olmak istiyordu. Bebeğin kendisinde kalmasını istiyordu. Bebeğin babası Bohleber, Leann'i çocuğu evlatlık vermeye ikna etmek için para istiyordu. Çocuğu doğurursa, Truitt'in Bohleber'a aile olarak katlanması gerekecekti ve bildiğiniz gibi Truitt çok gururlu, Bohleber'lar ise çok açgözlü. Steve Bohleber'e istediği parayı ödedi ve bebek bir yıl önce evlatlık verildi. Şimdi Steve'i nasıl bulacağını bilmiyordu çünkü Steve bilinmeyen bir yere gitmişti. Joe Bohleber'den Jim Truitt'in adını öğrendiğimizde Joe onu aradı ve gidip onu görebileceğimizi söyledi.

"Nereye varmak istediğini anlıyorum," diyor Larry. "Jim'in bebeğin gerçek babası olduğunu düşünüyorsun ama Steve olduğunu söyledin çünkü o gerçeği biliyor. Banka dolandırıcılığı, kara para aklama. Şimdi de şantaj. Bu yüzden Jim'in DNA'sını aldın. Jim, Steve'e şehri terk etmesi için para vermiş olabilir. Joe'ya her şeyi gizli tutması için ödeme yapıyor olabilir. Sence katil Jim olabilir mi?"

Clay hiçbir şey söylemiyor ve ben de Larry'nin tahminini doğrulamak istemiyorum.

Asla tüm elinizi göstermeyin. Zaten çok fazla şey söyledim.

"Elimde dört şüpheli var ve hiç tanık yok," diyorum. "Leann'in çalıştığı bardaki hiç kimse bana fazla bir şey söyleyemedi. Kiminle çıktığını bilmiyorlardı ama erkeklerle görüştüğünü biliyorlardı. Çoğul. Bu üç kadının da bebekleri vardı. Sence bunun bir anlamı var mı?"

Yapacağım. Ama neyden şüphelendiklerini görmek istiyorum.

Önce Clay konuşur. "Bebeğin açısı önemli olabilir de olmayabilir de. Hepsi aynı katil tarafından hamile bırakılmadıysa, bunun nasıl bir bağlantısı olabileceğini anlamıyorum. Sadece Larry'nin kurbanı öldürüldüğünde hamileydi."

Larry beklediğim şeyi söyledi: "Siz ikiniz anne değilsiniz ama kadınların çocukları olur. Bu hayatın bir gerçeği. Üçünüzün de bebek sahibi olması bir şey ifade etmiyor. Tahmin ediyorsunuz.

Clay ve Larry, kurbanların çalıştığı barlara sık sık giden polis memurlarıyla görüştüler. Margie son görülmesinden üç hafta sonra bulundu. Dina cesedi bulunmadan önce iki haftadır kayıptı. Nordland General Store'dan Cass'e göre Leann kısa bir süre, belki bir hafta ya da daha kısa bir süre ortadan kaybolmuş. Geçen pazar alışverişe gelmemiş. Adli tabibin raporu ve otopsiyle uyuşuyor.

"Üç kurban da barlarda çalışıyordu," diyor Clay. "Dina Doc's Marina Grill'de çalışıyordu."

"Orası Port Townsend'de. Orayı biliyorum," diyorum. "Kurbanım Old Whiskey Mill'de çalışıyordu."

"Dina'nın çalıştığı yerden çok uzakta değil," diye ekliyor Clay. "Barlar bir katilin kurbanlarını hedef alması için iyi yerler olabilir."

"Margie Crane'de yaşıyordu," diyor Larry. "Ama sırtı dışında bir işle uğraştığı zamanlarda Front Street Alibi'da çalışırdı."

Clay ona kaşlarını çatıyor.

"Ne?" der Larry. "O bir fahişeydi ya da benim adım Noel Baba."

"Alibi Port Angeles'ta," diyorum.

"Evet. Kullandığım dil için özür dilerim hanımefendi.

Bayan mı? Bu ikinci kez oluyor. Sanırım sayıyorum.

Clay aceleyle devam etti. "Diğer ikisinin çalıştığı Port Townsend'e sadece yirmi beş dakika uzaklıkta. Katil onların bulunmasını istiyor.

Larry oradan devam ediyor. "Onları aşağılamak için çıplak ya da neredeyse çıplak bırakıyor. Margie kesilmişti. Boynunda, bileklerinde ve ayak bileklerinde senin kızınkilere benzeyen izler vardı. Yakın zamanda seks yapmış ama dediğim gibi fahişeydi, kim bilir? En az üç haftadır kayıptı.

Patolog kadının öleli yirmi dört saatten az olduğunu söyledi.

Clay sesini biraz alçaltarak, "Dina'nın vajinasının etrafında bazı çürükler vardı," diyor. Sanırım Ronnie'nin hatırı için. "Tecavüze bağlandı ama taciz de olabilirdi. Çok karışık bir kadındı, bu yüzden tecavüz bile kesin değil. Diğerleriyle aynı yaraları vardı. İki hafta kadar bir süredir kayıpmış. Adli tabibe göre bulunduğunda yaklaşık yirmi dört saat önce ölmüştü.

Şablon net görünüyor, şaşırtıcı derecede net. Üç hafta kayıp, iki hafta kayıp, bir haftadan az kayıp. Katil yükselişte. Hızlanıyor. Eğer programa uyuyorsa, bir sonraki kurban çoktan kaçırıldı ya da yakında kaçırılacak.

"Leann, Marrowstone Eyalet Parkı yakınlarındaki bir koyda bulundu. Onu kimin ve nasıl bulduğunu biliyorsun. Seninkiler nerede bulundu?

"Dina'nın cesedi Discovery Bay'deki Adelma Plajı yakınlarında bulundu," diyor Clay. "Merkez, cesedi suda gördüklerine dair isimsiz bir çağrı aldı. Sahil yakınlarındaki suda arama yapmaları için Deniz Devriyelerini ödünç aldık."

"Tanıklar mı?" Ben soruyorum. "Şüpheliler?"

Clay başını sallar. "Şüpheli yok. Arama yapıldığında Yüzbaşı Martin de oradaydı. O da doğruladı. Bulabildiğimiz kadarıyla ailesi yokmuş. İş arkadaşları müşterilerle flört ettiğini söyledi. Özel biri değil. Komşuları onun hakkında pek bir şey bilmiyordu. İçine kapanık biriymiş. Diğer kurbanlar gibi o da suya yakın bir yerde yaşıyordu. Haven Boatworks'ün hemen yanında, Port Townsend limanına bakan küçük bir evi vardı. Körfez boyunca uzanan Kuzeybatı Pasifik Yolu'nun hemen üzerinde. Jim Truitt'in Dina için bir olasılık olduğunu sanmıyorum, ama Bohleber'lar farklı bir hikaye olabilir. Biri ya da ikisi bara gitmiş ve onunla tanışmış olabilir."

"Kaptan Martin de kurbanımı kurtarmak zorunda kaldı. Zavallı adam dinlenemiyor," diye ekliyor Larry.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Karısı yaklaşık on yıl önce boğuldu. Onu çok severdi. Tüm bunları yaşamak zorunda kalması onun için utanç verici ama sanırım Deniz Devriyesi'nin beklediği de bu. İnsanlar her zaman boğulur ama cinayet tamamen farklı bir şeydir. Yaşadıklarından sonra onun işini yapmaktan nefret ediyorum."

Ronnie'nin yüzü solgunlaşır. "Karısını buldu mu?"

"Onunlaydı." Larry ellerine bakar. "Çıplak yüzüyorlardı. Kız altı aylıktı.

"Hamile miydi?" Ben sordum.

Ronnie daha da solgunlaştı. O artık tebeşir.

"Karını kaybettin," diye yanıtladı Larry. "Bebeği kaybettim. Onu kurtarmaya çalışırken neredeyse hayatını kaybediyordu. Neredeyse işini kaybediyordu. Alkolik oldu ama bunu kimseye söyleme. Kurumuştı ve onu tuttular. Yaptığı işte iyi. Böyle bir adamın yerini doldurmak zordur."

Boğulma vakasında kimin çalıştığını sormak istiyorum ama sormuyorum. Kendim bulabilirim. Boğulma olayından söz ettiğinde Clay Larry'ye garip bir bakış attı ama bir şey söylemedi.

OTUZ ÜÇ

Ronnie'yi şerifin ofisine bıraktım ve üstümü değiştirmek için eve gittim. Sadece Hops Ahoy'a gidecek zamanım var. Dan'i düşünüyorum. Dedektif Osborne bana Dan'i çok hatırlatıyor. Sadece görünüşü değil, sakın ve eşitlikçi tavrı da. Onun da Dan gibi konuşması kolay biri olduğunu hayal ediyorum. Ama o bir polis. Bu asla işe yaramaz. İlgimi çektiğinden değil. Dan'le çıkmak yeterince zor zaten. Dan burnunu sokmaz. Dinliyor ama benden hayat hikayemi anlatmamı beklemiyor. Zaten anlatamam. Bir polis beni delirtene kadar araştırmaya devam ederdi.

Gardırobumun hüzünlü içeriğine göz gezdiriyorum. Birkaç olası askı, temelde aynı. Siyah ya da mavi pamuklu pantolonlar, beyaz bir gömlek, iki blazer ceket, birkaç elbise ve gündelik giyim için güzel bir kot pantolon. Kot pantolonu ve beyaz bluzlardan birini seçiyorum. Bu kesinlikle gündelik bir etkinlik. Aslında bir randevu bile değil. Bir arkadaşla bir yemek ve bir içki.

Ruj ve göz makyajı yapıyorum. Banyo lavabosunun üstündeki aynada kendimi inceliyorum. Üstüm doğru değil. Uzun kollu, düğmeli bir gömlek giydim. Biraz dar ama giyiyorum.

Hops Ahoy'u neden ilk başta önerdiğimi merak ediyorum. Depresyondayken gittiğim bir yer. Randevu için değil. Belki de bu anlamlıdır.

Bu gerçek bir randevu değil, kendime hatırlatıyorum.

Kendime de yalan söyleyebilmem çok komik.

Dışarıda, sokak lambalarının sarı rengi beyaz yedek üstümü kirli gösteriyor. İçeri dönüp yeni bir beyaz kolsuz gömlek giyiyorum. Blazer ceketle iyi görünüyor, böylece silahımı alabiliyorum. Omuz kılıfımı taktım. Silahı saklamak için ceket giydim. Ortalıkta dolaşan bir seri katil var. Barlardaki kadınları hedef alıyor.

Kim bilir? Şansım yaver gidebilir.

Arabadan Dan'i aradım. Birdenbire Hops Ahoy'a geri dönmek istemedim. Geçen sefer Dan'le orada tanışmıştım ve sonra onu fena benzetmiştim. Yeni bir şey daha iyi.

Cevap veriyor. "Merhaba. Ben de tam seninle buluşmaya gidiyordum.

"Pourhouse'da buluşmak ister misin? Canlı müzikten hoşlandığını biliyorum ve viskileri de var." Onun viski içtiğini hatırlıyorum.

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diyor. "Yola mı çıkıyorsun?"

"Seni orada yeneceğim." Yola çıktım ve bir dakika içinde Pourhouse'un yanındaki otoparktayım. Daha yerel ve turistik değil. Oraya hiç gitmedim ama Ronnie uzun, çok uzun yolculuklardan birinde bilinç akışı sohbeti eşliğinde bir noktada oradan bahsediyordu.

Pourhouse'un arka avlusu Port Townsend Körfezi'ne bakmaktadır ve bira fabrikası ile canlı etkinliklere ev sahipliği yapmaktadır. Bir deniz aküsü dükkânı ile bir sağlıklı yaşam merkezi arasında yer alıyor. Ohio'dan geçtiğim bir kasabada buna benzer küçük bir şerit vardı. Sadece bar bir silah dükkânı ile polis karakolunun arasındaydı.

Sanırım tek seferlik bir satın alma. Silah al, sarhoş ol, tutuklan.

Binanın yan tarafına park ediyorum, buradan arka avludaki şemsiye dörtlüsünün beyaz ve mavisini görebiliyorum. Etrafta tanıdık yüzler arıyorum. Bazı polis memurlarını ve belediye yardımcılarını tanıyorum. Bu bir sorun değil. Bu, hiç kimseyle çıkmadığım için lezbiyen olduğum söylentilerini ortadan kaldıracak.

Mindy'nin çiçek minibüsünü göremiyorum. Bu görevde benimle uçmadığı için biraz hayal kırıklığına uğradım. Gerginim. Güvertenin arka tarafında üstü kapalı bir masa buldum.

ama bara ve otoparka bakıyor. Koyla aramdaki sahada bocce oynayan birkaç kişi var ama onlar için endişelenmiyorum. Garson kız kocaman bir gülümsemeyle masama geliyor ve siparişimi alıyor. Viskiye kimin patron olduğunu göstermek için biraz suyla birlikte üçlü viski istiyorum. Onun yerine beyaz şarap sipariş ediyorum. Eve gidene kadar sarhoş olmak istemiyorum. Yalnız başıma. Belki de. Ne istediğimi bilmiyorum. Silahın sırtıma saplandığını hissediyorum ve sandalyeyi biraz ileri itiyorum.

Silah beni rahatlatıyor. Tanıdık geliyor.

Bir çift far benim Taurus'umun yanındaki boşluğa park etti. Işıklar söndü ve Dan kamyonundan indi. Otoparkı geçiyor, beni görüyor ve el sallıyor. Garson kızla göz göze geldim ve onu masaya çağırdım.

Sanırım o viskiyi alacağım.

"Oturacak bir köşe bulamadın mı?" diye soruyor ve bir sandalye çekip oturuyor. "Sırtını duvara vermeyi sevdiğini biliyorum."

"Bocce oynarken kendimi tehdit altında hissetmiyorum." Gülüyor. Gülüyor. "Yeterince adil. Sana gününü sorayım mı?"

"Neden şehirde olduğunuzu sormalıyım. Heykel getirdin mi?"

"Sebeplerden biri de bu."

İkimiz de ne söyleyeceğimizi bilmiyoruz. Kendimi Mindy'nin burada olmasını dilerken buluyorum. Ronnie'nin bile. Şuna bas. Ronnie olmaz. Garson viskimi ve bir bardak su getirdi.

Dan gülümsüyor. "Onun içtiğinden alacağım."

Garson gitti ve Dan bana döndü.

"Nedir o?" diye soruyor. "Biraz suyla viski mi?"

"Suyu viskiyle tanıştırıyorum," diyorum ona. "Birbirlerini tanımaları gerektiğini düşündüm."

İkimiz de güldük. Biraz utandım. Genelde yakın arkadaşım olmayan biriyle böyle gevşemem.

Tabii ki, benim s ö z ü m ü aşıyor: "Benimkini getirdiğinde, suları yan yana dinlendirebiliriz,

Böylece kendilerini dışlanmış hissetmeyecekler. Sulandırılmış bir tanışma randevusu gibi olacak."

Kahkahalar kesiliyor, içkiler geliyor, içiyoruz, sessiz kalıyoruz, biraz daha içiyoruz ve canlı müziğin başlaması için dua ediyorum. Grup altı metre ötedeki platformda akort yapıyor. Sinyal yanlışı. Canlı müzik değil. Neredeyse canlı müzik. Solist neredeyse seksen yaşında olmalı. Hakkını vermek lazım, hâlâ gitar çalıyor ama şarkı söylemeyi bırakmalı.

Lütfen Tanrım.

Dan'ın keyfi yerinde görünüyor. Müziğin ritmine ayaklarını vuruyor ve şarkının akordunun ne kadar bozuk olduğunu fark etmiyor gibi görünüyor. Ama Dan bu, sanırım. Yargılamıyor. Sadece iyi bir adam. Soğukkanlı.

"Bu sanatçıyı dinlediğimi hatırlıyorum. Eski grupları dinlediniz mi?

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Hiçbir zaman belirli bir müzik türüne karşı bir zevk geliştirmedim. Evet diyebilirim ama o zaman bana kimi dinlemekten hoşlandığımı sorar. Hayır diyebilirim ama o zaman da müzikten nefret edip etmediğimi merak eder. Konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Peki şehirde ne kadar kalacaksınız?"

Bu doğru gelmedi, ben de hemen başka bir şey söyledim. "Yani, eve ne zaman gidiyorsun?"

Saçmalık. Daha da kötüsü. Gerginim. Gevezelik ediyorum. Şimdi Ronnie gibi konuşuyorum.

"Yarın sabah eve gitmem gerekiyor," diyor Dan. "Alıcılara söz verdiğim boyamayı bitirmem gereken birkaç parça var."

Ona geri dönüp dönmeyeceğini sormak istiyorum. Onu tekrar görmek istiyorum. Onunla birlikte olmaktan hoşlanıyorum ama iyi bir randevudan başka bir şey olmadığımdan eminim. Kendime bunun bir randevu olmadığını hatırlatıyorum. Şimdiye kadar öyle olmasına izin vermedim. Karmaşık hayatımın çoğu için annemi suçlayabilirim. Bir yerde arkadaş edinecek, uyum sağlayacak kadar uzun süre kalmamıza asla izin vermedi. Hep kaçıyorduk. Bazı insanların gömleklerini değiştirmesi gibi kimlik değiştiriyorduk. İnsanlara yalan söyledik. Akıl sağlığını korumak için kendime hep yalan söylüyordum.

Ve Şimdi, işte bu güzel, yetenekli adam bana ulaŐıp iletişimde kalmaya çalıŐacak kadar benden hoşlanıyor. Onu birden fazla kez ekmiŐ olmama raŐmen. Bunun işim yüzünden olduğunu söyleyebilirim ama gerçek Şu ki birinden bu kadar çok hoŐlanmaktan korkuyorum. Keşke buradan yeniden baŐlayabilseydim. Ama kimi kandırıyorum ki? Ben hâlâ o kızım.

Belki viskiden, ama Őarkıcının sesi gerçekten iyi çıkmaya başladı. Yemek sipariş ettik. Dan için kanat. Bana da pizza. AcıkmıŐ olmalıyım. Eve götürecek bir Şey kalmadı. Bir süre sohbet ettik. Çoğunlukla Dan iÇinden ve işini nasıl büyütmeyi planladığından bahsetti.

"Port Townsend'de bulunma nedenlerimden biri de işim için mülk aramak."

"Bir stüdyo mu açacaksın?"

Utanmış gibi gülüyor ama adam elektrikli testere ve boya fırçası olan bir sanatçı. Bu bir Şaka değil. Cevap vermiyor.

"Buraya taŐınır mıydınız?"

Gözleri bana bunu isteyip istemediğimi soruyor. Başımı  eviriyorum.

"Şart değil," diyor. "Snow Creek'teki evimde çalışmayı seviyorum. Daha çok yaptığım işi satabileceğim bir yer düşünüyorum. Deniz kenarında bir yer mükemmel olurdu. Tabii ki mevsimlik bir iş olacak, o yüzden bunu da göz önünde bulunduruyorum. Ve ben iŐlerle meŐgulken işte çalıŐacak birini işe almam gerekecek. Güvenilir, çekici ve uzun saatler çalışmaya istekli olmalılar."

"Görünüşe göre biraz d Ő nm Ő n, Dan."

Gülüyor.

G l Ő n  seviyorum. Gözlerini aydınlatıyor.

"Mindy bana başka bir büyük davan olduğunu söyledi." Benden öğreniyor: konuyu değiştirmek. "Bunun hakkında konuşabilir misin? Kimseye söylemeyeceğim.

Düşüncelerimi düzenlemek için bile olsa birine güvenmem gerekiyor. Dan'e g venebileceğimi hissediyorum, en azından bu konuda.

Bir içki daha istedim ve konuştuk. Onunla konuşmak kolay ve ona istediğimden daha fazlasını söylüyorum ama o iyi bir dinleyici. Bana işimi nasıl yapacağımı söylemiyor. Bunu bir insanda, özellikle de bir erkekte şaşırtıcı buluyorum. Bir şeylere dikkat çekmek onların doğasında var.

Ben konuştuğumda oturup düşünüyor ve körfezin kararmış sularına bakıyor.

"İşiniz başınızdan aşkın gibi görünüyor. Neden meşgul olduğunuzu anlıyorum. Bu gece beni görmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim.

"Kasabada satılık bazı şeyler olduğunu söylemiştiniz?"

Bana heykellerinden bazılarının sergilendiği küçük bir dükkânın adını verdi.

"Bir ayı, uçan bir kartal ve bir deniz feneri," diyor. "Deniz fenerleri peynir ekmek gibi iş yapıyor. Ahşap dalgıç kaskları yapmayı düşünüyorum."

Snow Creek'teki son davada çalışırken bana ayıyı teklif etti. Kabul etmedim.

"Ayı nerede?" diye sordum.

"Megan, sana vermek istediğim hala elimde. Bir dahaki buluşmamızda getirebilirim.

Güzel. Beni başka bir randevuya hazırlıyor. Muhtemelen yapmıştır.

"Bunu düşüneneceğim," diyorum. "Ayıyı kastediyorum. Çok gerçekçi görünüyordu."

Hayatımdaki pek çok şey gerçek gibi görünüyor. Ben gerçek görünüyorum. Herkesin olmamı istediği her şey olabilirim. Bu aldatma seviyesi benim DNA'mda var. Biyolojik babam tarafından üzerime yerleştirilmiş bir lanet. O bir polisti. Benim gibi. Ama kötü bir polisti. Asla onun gibi bir polis olamayacaktım. Ama ben de onun gibi hedeflerime yaklaşmak için bu işi kabul ettim. O masum kurbanları öldürmek için yaptı. Bense onun gibi alçakları öldürmek için yaptım.

Eski şarkıcı yeniden başlıyor, ama viskim hoşnutsuzluğumu eritti. Sarhoş olduğumu biliyorum. Kahveye geçiyorum.

"Teşekkürler,

Dan." "Ne için?"

"İyi bir dinleyici olduğun için."

"Davanızı nasıl yürüteceğinizi söylemeyerek mi demek istiyorsunuz? Bu bir sorun değil. Ben bir ahşap oymacısıyım, dedektif değil. Bana heykellerimi nasıl yapacağımı söyleyemezsiniz."

Cep telefonumdaki saate bakıyorum ve o da fark ediyor.

"Sanırım bu geceyi bitirsek iyi olacak" diyor. Ben de aynı fikirdeyim. "İşe erken gitmem gerekiyor."

Keşke bütün gece burada oturabilsem. Konuşma.

Sadece yıldızlara ve suya bakın.

Kalkıyorum ve beni arabama götürüyor, kapıyı açıyor ve benim için tutuyor. "İyi geceler, Megan."

"İyi geceler Dan," diyorum. "Harika vakit geçirdim."

Eğildi ve ben onu durdurmadım. Öpücük yumuşak ve nazik. Hiç böyle öpülmemiştim. Gülümsüyor ve ben de onu öpüyorum. Bu sefer daha sert. Sonra geri çekilip arabama bindim. O da kapıyı kapatıyor.

Öpücük beni tamamen ayılttı. Eve dönerken çenemin ağrıdığını fark ettim. Gülümsemeden duramıyorum.

OTUZ DÖRT

Neredeyse gece yarısı oldu. Çantamı ve anahtarlarımı kapının yanındaki masaya bırakıyorum. Bir an için kapıya yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, geceyi, öpücüğünü, gülümsemesini ve kahkahasını gözden geçiriyorum. Bu kadar rahat bir akşam geçirdiğimi hatırlamıyorum.

Neredeyse normaldi.

Ya da normal olduğunu düşündüğüm şey.

Üç fincan kahve içmeme rağmen alkolün etkisi hâlâ devam ediyor. Yorgunum ama bir süre daha uyumayacağımı biliyorum. Silahımı kasaya kilitliyorum, üzerime bir eşofman ve şort giyiyorum ve e-postalarımı kontrol etmek için bilgisayarımı açıyorum. Hayden'dan bir cevap beklemiyorum, gerçi ona birkaç tane yazmıştım. Yine cevap yok.

Kişisel e-postamı bırakıp Şerif'in hesabına giriyorum. Bir düzineden fazla mesaj var. Birçoğu personelden ve eğitimden. Çeşitlilik ve kültürel farkındalık eğitimini şimdiden iki kez kaçırdım. Gitmiyorum çünkü zaten nasıl yapılacağını bildiğim şeylerin nasıl yapılacağına dair talimatları dinlerken bir sandalyede sıkışıp kaldığım sürece geri alamayacağım hayatımın dört saati. Ayakkabı bağcığı bağlama dersine katılmak gibi bir şey. Ayrıca her yıl silahımla kalifiye olmama gerek yok. Tabanca, tüfek ve av tüfeği atışlarında uzmanım. Bir ödül almıyorum, sadece dosyamda bunu yaptığımı kanıtlayan bir sertifika var.

Uyuyamayacak kadar gerginim. Şu anda ben buyum. Dün gece başladığım kasetin geri kalanını dinlemeye karar veriyorum. Kutuyu dolabın üst rafından alıp masamın yanına, yere koyuyorum. M zik alar hâlâ kasetle dolu. Biraz şarap almayı düşünüyorum, Dr. Albright ile seanslarımın kasetlerini dinleyerek edindiğim bir alışkanlık. Bunun yerine mutfağa gidip musluktan bir bardak su alıyorum. Sabahları kafamı boşaltmaya ihtiyacım var. Koltuğa yerleşiyorum ve "oynat" düğmesine basıyorum.

Kaset bir cümlenin ortasında başlıyor.

Ben: -Bütün hayatımı yalnız olduğumu düşünerek geçirdim.

Annem, babam ve Hayden dışında hiç akrabam yoktu.

Teyzeme ailemi bulmak için her şeyi bilmem gerektiğini söyledim.

Annemin. Ve  vey babamın katili. Devam et. Ben: Ginger

Teyze'nin bir şeyler sakladığını söyleyebilirim.

Büyük bir şey. Ama beni önemsediğini de hissediyorum.

Annem beni doğurduktan hemen sonra bir polisin elinde

  eklerle odaya geldiğini anlattı. Ginger'a " zel teslimat"

demiş. Ginger Teyze ona odadaki diğer kadının, Bayan

Morales'in uyuduğunu söyledi. Dedi ki

adamın yakışıklı olduğunu ve üniforma giydiğini söyledi. Ona

  eklerin Courtney için olduğunu söylemiş. Annemden.

Ginger Teyze   eklerin annem ve babamdan gelmiş olabileceğini düşündü.

Adam. Başını salladı ve gitmek için döndü. Annemin yatağın korkuluklarını kaldırdığını ve   ekleri almak için hiçbir hareket yapmadığını, bu yüzden Ginger Teyze'nin onları aldığını söyledi.

Anneme el salladı ve odadan  ıktı. Annem yapmadı

  ekleri kabul etti ve Ginger Teyze kartı alıp ona verdi.

Annemin ağlamaya başladığını ve elinin içinde bulunduğum

kuv ze gittiğini söyledi. Ginger Teyze'ye "Buradan çıkmamız

gerek" demiş. Korkmuş görünüyordu. Ginger Teyze onunla

tartıştığını söyledi. Daha yeni bir bebeği olmuştu.  ylece

 ekip gidemezlerdi. Ama annem bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı,

tüpleri kollarından çıkardı ve bir inilti çıkardı. Annem

dikkatleri üzerine çekmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. Giyindi ve gitmeleri gerektiğini tekrarladı. Şimdi. Annem diyordu ki: "Onunla kalamaz. onu." Ginger Teyze onun delirdiğini ve kendisini sıkıştıracağını düşündü. ama annem onu durdurdu ve hemşirenin düğmesini ona uzattı. kart. Şöyle yazıyordu: "Tebrikler bize. Sonsuza dek bağlıyız. O benim. Her zaman da öyle olacak. Zamanla gelip onu alacağım.

"Dur "a basıyorum.

"Onu ben alırım. O benim." Kelimeleri fısıltıyla söylüyorum. "Sonsuza dek bağlı."

Bu da beni şu anda üzerinde çalıştığım davaya geri getiriyor. Sonsuza kadar bağlı. Bu kadınlar bu yüzden mi zincirlenmiş ve köpek gibi hapsedilmişti? Burada bir tür hastalıklı sahiplenme mi söz konusu? Üç kurban da hamileydi ya da hamileydi; ikisinin çocukları vardı ve onları terk ettiler. Ancak ilk kurban Margie'nin bebeği rahminden alınmıştı. Hamilelik, katille yadsınamaz bir bağlantıydı.

Suyumu yudumluyorum ve bir kadeh şarap içmeyi düşünüyorum, ama sadece bir saniyeliğine. Odaklanmam gerekiyor.

Jim Truitt, Leann'in oğlunun babası olabilir. Margie ve Dina'nın çocuklarının babası da olabilir mi? Dina bebeğinden vazgeçti. Leann oğlundan vazgeçti. Ama Margie hâlâ hamileydi. Bu katil için önemli bir şey miydi? Bebekten kurtulmak mı istiyordu? Onun doğurmasını mı istiyordu? Belki de cenini bir hatıra olarak saklıyordur. Belki de içinde cenin olan kavanozlarla dolu bir rafı vardır.

Bu düşünce midemi bulandırıyor. Kaseti tekrar başlatıyorum.

Ben: Teyzem bana her şeyi anlatıyor. Annemin ve kendisinin, çiçekleri getiren adamın annemin tecavüzcüsüyle bağlantısı olduğundan nasıl emin olduklarını anlatıyor. Onun celladıyla. Babamla. Kolluk kuvvetleriyle bağlantılı olduğuna ve başka kızları da kaçırdığına karar verdiler. Ve bu istihbarat

Annem onu kurtardı. Ama sonra annem beni doğurdu. Ve onu buldu.

Sesimde zar zor gizlediğim suçluluk duygusunu duyabiliyorum. Annemin kaçmasının sebebi bendim. Dr. Albright'ın yumuşak sesinin çınladığını duyuyorum.

Dr. A: Bu konuda kendini suçlu hissediyor musun, Rylee?

Birkaç saniye cevap vermedim. Dr. Albright'ın benden ne söylememi istediğini bildiğimi düşündüğümü hatırlıyorum.

Benim sorumlu olmadığımı duymak istedi.

Ben: Olmadığımı biliyorum. Kesinlikle. Yeni doğmuştun. Hiçbir seçim yapmadın. Ben: Ama Ginger Teyze annemin beni bırakmayı düşündüğünü söyledi. Eğer düşünseydi, belki... Dr A: Geri dönüp bunların hiçbirini değiştiremezsin. Sen daha yeni doğmuştun. Benden neredeyse vazgeçiyordu. Ama teyzem ben doğduğumda Annem bana sarıldı ama beni teslim etmedi. Evrakları hiç doldurmamıştı. Ve beni almasına izin vermeyecekti.

Kaset çaları kapatıyorum.

Evrak işleri. Hamilelik, doğum, evlat edinme, her şey için evrak doldurmam gerekiyordu. Belki evraklar bana ebeveynlerin kim olduğunu söyler. Hastaneler yarın başlamak için iyi bir yer. Şanslıysam, kamera kayıtları bile olabilir.

Her ne kadar seanslarımdan kayıtlarını dinlemekten korksam da, Dr. Albright bunların bir amacı olduğunu söylemekte haklıydı. İpuçları. Kaseti oynatıcıda bırakıyorum, kutusuna koyuyorum ve kutuyu dolaba geri koyuyorum. Saat neredeyse sabahın biri. Sabah 6'da kalkıp erken bir başlangıç yapmalıyım.

Dişlerimi fırçalıyorum, saçımdaki karışıklıkları gideriyorum ve yatağa giderken bilgisayarımın başında duruyorum. E-postalarımı kontrol etmem gerekiyor. Kompülsif, biliyorum. Kişisel ve işle ilgili. Birkaç saattir iletişimde değildim ve bir şey olmuş olabilir. Muhtemelen olmamıştır, çünkü biri beni arar ya da bulurdu.

Kişisel e-posta hesabımı açıyorum. E-posta listesini hızlıca tarıyorum ama tek yapmak istediğim uzanıp yarını düşünerek uyumak. Yarın Boyd'un izini bizzat süreceğim. DNA sonuçları için Ronnie'yi Marley ile değiştireceğim.

Bence adil bir takas.

E-postamda hemen yanıtlanması gereken bir şey yok. İş hesabıma gidiyorum. Pazarlama dolandırıcılığına benzeyen ama tanıdık gelen bir e-posta adresinden bir mesaj geliyor. Açmakta tereddüt ediyorum. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve kasadaki silahıma uzanıyorum. Kalbim boğazımda düğümleniyor ve her odayı, duşu, dolapları, kapıları, pencereleri kontrol ediyorum. Her şey güvende. Silahı henüz kaldırmadım. Masama oturdum, silahım elimdeydi ve e-postamı açtım.

Konu satırında şöyle yazıyor: Merhaba Rylee!

O anda hava ciğerlerimi terk etti. Sessiz bir iç geçirdim, başka birinin önünde kendime asla izin vermeyeceğim bir şey. Adımdan sonra gelen ünlem işaretini bir tür hançer olarak görüyorum. Hayır, kana batırılmış bir mutfak bıçağı.

Yine o.

Wallace.

Okudum:

Bugünlerde çok meşgulsün. Ama sen her zaman burnunu ait olmadığı yerlere sokardın. Görüyorum ki yine avlanıyorsun. Ve bu sefer

Clallam ve Kitsap County davalarına müdahale ediyorsunuz.

Aferin sana. Eminim adamını bulacaksın. Umarım önce o seni bulmaz. Sandığın kadar zeki değilsin.

Bir sonraki satır nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor ve ayağa kalkıp sırtımı duvara dayayarak odayı tarıyorum.

Söyle:

Port Townsend'deyim. Yakında görüşürüz. Wallace.

Zor nefes alıyorum. Evi tekrar kontrol ediyorum. Hızlıca. Her şey kilitli ama deneyimlerimden biliyorum ki biri içeri girmek isterse girer. Kilitler, onları koruyan silah kadar iyidir. Kwikset, Schlage, Smith & Wesson.

Kot pantolon giydim ve silahımı masaya koydum. "Eminim erkeğini bulacaksın." yazmış. Erkek olduğunu biliyor mu? Bulmam gereken adam o mu? Bu mümkün. Cinayetler ben buraya taşındıktan sonra başladı. Alex Rader cinayetlerini andırıyolar. Ama o öldü ve psikopat karısı da öyle. Ben ve Hayden dışında çocuğu yok.

Hayden Afganistan'da güvende, ya da en azından benden güvende.

Sonunda yatağa kot pantolon, sweatshirt ve silahla girdim. İyi uyuyamadım. Zihnim davayla ilgili sorular ve planlarla dolup taşıyor. Yarın DNA sonuçlarını aldıktan sonra Bohleber'la konuşacağım. Öyle ya da böyle Boyd'u bulup DNA'sını alacağım. Mümkünse çocukların izini süreceğim. DNA Truitt'le eşleşirse, nasıl bir ceza alması gerektiğini düşüneceğim. Onu gerçekten katil olarak görmüyorum. O bir sinsî, hilekar, korkak, ensestçi bir piç. Bohleber bir dolandırıcı. Ama bir insanın tehdit edildiğinde ne yapacağını asla bilemezsiniz.

OTUZ BEŞ

Telefonum çalıyor ve beni huzursuz uykumdan uyandırıyor.

Geride bırakmak istediğim olaylarla ilgili kâbuslar görüyorum. Leann'i gördükten sonra. Benton ve Knowles'ın fotoğraflarını gördükten sonra. Tüm bunlar beni Rolland'ın cinayetinden ve annemin kaçırılmasından sorumlu olan Marie'ye yaptıklarına geri götürüyor. Gözlerimi kapattığımda Marie'nin kıvranan bedenini, sazan havuzundaki suyun altından bana bakan gözlerini hâlâ görebiliyorum. Boğulduğunu düşünmüştüm, ama o sert, yaşlı bir kaltaktı.

Ben de öyleydim.

Ve kolay pes etmedim.

Komodine uzanıyorum ve telefon ekranına bakıyorum. Kriminal laboratuvarından sesli mesaj geldiğini gösteriyor. Saat sabahın ikisi. Marley Yang'dan olmalı. Uyuyor olmalı. Onu çalıştırdığım için benden intikam alma yolu bu.

Sesli mesajı dinliyorum.

"Megan, ben Marley. Sen ve yeni ortağın sabah ilk iş olarak suç laboratuvarına gitmelisiniz. 'Teşekkürler, Marley' de."

"Teşekkürler Marley," diyorum ve kafatasım çatlıyormuş gibi hissediyorum. Asla önce viski sonra şarap içme. Sabaha kadar bekleyemem. Ronnie'nin önünde hava atmak istediğini biliyorum ama nesi olduğunu bilmem gerek. Sesinin tonuna bakılırsa iyi bir şey olmalı.

ondan. "Geri ara" tuşuna bastım. Bu oyunu iki kişi oynayabilir. Cevap verdi ve arka planda yüksek sesle çalan bir radyo duydum.

"Hey, Megan. Hala uyanık mısın? Saat iki oldu."

Kalk ve silahlan. Silahım yastığımın altında. Bu kafatasımın neden ağrıdığını açıklıyor.

"Geç saate kadar çalışıyordum," diyorum. "Sen de mi?" Bu iyi bir yalan. Ona çok çalışkan olduğunu ve benim de öyle olduğumu anladığımı söylüyor. Bence iyi bir bağ kurma tekniği.

"Cevap vermedin, ben de sesli mesaj bıraktım." Şaka yapmıyorum, Sherlock. "Çok odaklanmıştım, biliyor musun?"

"Ben de öyleyim."

Artık havadan sudan konuşmak yok. Sadede gel.

"Her neyse, sizin için bazı sonuçlar aldım. İnanmayacaksınız. Bana söyleseydin yapabilirdim, sanırım.

"Dene," diyorum.

"Leann Truitt'in slaytlarında iki DNA örneği buldum.

Biri onun, diğeri bir yabancıya ait." Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"DNA veri tabanı-" diye araya giriyor Marley.

"Evet," diyor. "DNA veri tabanını inceledim. Bir isim bulamadım. Eğer beklerseniz, size tüm bulgularımı vereceğim."

"TAMAM. Özür dilerim."

"Clallam ve Kitsap kurbanları için orijinal testleri ben yapmadım. Clallam'inki sonuçsuzdu. Ceset yakıldığı için başka bir ceset alınamadı. Bu bana pek bir şey ifade etmedi. Yaklaşık yüz olasılık ortaya çıktı ama başka biriyle kombinasyonundan şüphelensek bile bunu asla kanıtlayamazdık."

Sonuçsuz, tıpkı Larry'nin dediği gibi.

"İyi haberlerin var mı?" Ben soruyorum.

"En iyisini sona saklıyordum" diyor. "Kitsap örneğinde iki DNA vardı. Biri kurbana aitti, diğeri ise veri tabanında yoktu ama..."

Sözlerinin havada asılı kalmasına izin veriyor. "Ama ne, Marley?"

Ben telefona uzanıp kafasına bir tokat atmak isteyene kadar tereddüt ediyor.

"Leann Truitt'ten alınan bilinmeyen DNA ile pozitif bir eşleşme oldu."

Marley söyleyene kadar nefesimi tuttuğumu fark etmedim: - Beni duydun mu?

"Evet, Marley. Aferin sana. Sana borçluyum." Umarım bunun lafın gelişi olduğunu anlamıştır. Lanet olası işini yaptığı için ona hiçbir zaman borçlu olmadım. "Sonuçları bizzat alması için Ronnie'yi göndereceğim."

"Bu harika," diyor ve sonra: "Yani, örnekleri nereden aldığınıza dair raporunu bana verebilir mi?"

"Evet." Rapora gerek yok. Ne Bohleber ne de Truitt hiçbir sonuçla eşleşmedi. "Ama mümkünse 'B' ve 'T' sonuçlarını benim için dosyada tutun."

"Sanırım öyle. Onları DNA veri tabanına koyacağım, ancak daha sonra birinin bulunması ihtimaline karşı onları koymak için bir vaka numarasına ihtiyacım var.

Saçmalık! DNA veri tabanına kaydedileceklerini ve bir tür vaka numarasının girişle ilişkilendirilmesi gerektiğini unutmuşum. Ama bence bu iyi bir şey. Gelecekte bir yerde, bir dedektif üzerinde çalıştığı bir davayla eşleşme bulabilir. Bohleber ya da Truitt'in ya da her ikisinin de yakalanmasını ve tecavüz ya da cinayetle suçlanmasını çok isterim.

"Sorun olmazsa Ronnie'ye vaka numarasını vereceğim." İhbar eden kişi olarak bir olay raporu hazırlayabilirim. Bu şekilde, eğer bir vurgun olursa, doğrudan bana gelirler.

"Benim için sorun değil," diyor Marley. "Sonuçları sabah Ronnie için hazırlayacağım."

Telefonu kapattım ve yatağın kenarına oturdum. Alex Rader kaçırdığı tüm kadınlara tecavüz etmiş. Ama Alex'in DNA'sı veritabanında olmayacaktı çünkü o bir polisti. Şimdi DNA veri tabanında olacaktı, çünkü cesedini bulunmaya bıraktım.

diğer kaçıırma ve tecavüz olaylarının kanıtlarıyla birlikte. Annemi o canavarların elinden kurtardım ve gelecekte kaç kurbanın kurtulduğunu kimse bilemez.

Geç oldu ya da erken ve Marley için bir tür rapor hazırlamak üzere birazdan işte olmam gerekiyor. Laboratuvar şefiyle kurduğum iyi ilişkileri sürdürmek için Ronnie'nin suç laboratuvarını ziyaret etmesinin önemli olduğunu düşünüyorum.

Kullanışlı ve kendime itiraf ediyorum ki hoşuma gitmeye başladı.

OTUZ ALTI

Sabah 6'da uyanıyorum ve sabah rutinime devam ediyorum: duş almak, saçlarımı kurutmak, dişlerimi ve saçlarımı fırçalamak, ruj ve göz makyajı yapmak. Neyse ki kıyafet seçmek zorunda değilim. Gardırobumda aynı şeyden birkaç takım asılı duruyor, ben de birini alıp giyiyorum. Botlarımı bağlıyorum ve kasada silahımı arıyorum. Bir an panikliyorum: kutu boş. Yastığımın altına koyuyorum. Omuz kılıfıma koyuyorum. Arabamın anahtarlarını ve çantamı alıp yola çıkıyorum. Saat 6.30'da şerifin otoparkına çekiyorum. Bunu yapabiliyorum çünkü durdurulma ya da ceza alma endişem yok.

Ben bir polisim.

Yeterince konuştum.

Şerif Gray'in çoktan içeride olduğunu görüyorum. Ronnie'nin Smart arabasını da görüyorum.

Ofise girdiğimde Nan bana saldırıyor.

"Bu dün gece gelmiş olmalı," diyor ve bana bir yığın kâğıt uzatıyor. "Onları bu sabah yazıcıdan çıkardım. Önemli görünüyorlar.

Orada duruyor, bir şey söylememi ya da bahşiş vermemi bekliyor. Kağıtları alıyorum. Laboratuvardaki Marley'den gelmişler.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Şerif meşgul mü?"

Nan laboratuvar sonuçlarını ona söylemediğim için hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Sis düdüğü gibi konuşan ağzıyla söyleyeceğim son kişi o olurdu.

"Yedek Marsh yardımcısı onunla birlikte."

Sanki ağızda kötü bir tat bırakıyormuş gibi söylüyor. Belki de geçmişte Nan'e çok güvendiği ve şimdi Ronnie onun yerini aldığı içindir. Ya da almaya çalışıyor. Kapısına gidiyorum, çalışıyorum ve içeri giriyorum. Ronnie bugün normal kıyafetler giymiş.

"Megan," dedi başını kaldırarak. "Ronnie bana dün Kitsap'taki toplantınızdan bahsediyordu."

"Raporum sizde," diyorum. Ronnie'nin raporunda benim yazdığım herhangi bir şeyle çelişip çelişmediğini merak ediyorum. Yani Cass'e Bohleber ve Truitt'ten DNA örnekleri aldırıldığını.

"Ve bana artık bir Rapid DNA makineleri olduğunu söyledi."

Ronnie konuşuyor. "Aslında altı aydan fazladır onlarda Tony."

Tony mi? Ne...?

Şerif Gray, "DNA sonuçlarını yazıcıda gördüm ve masasına koydum," diyor.

Yani Nan onları yazıcıda bulamadı. Onları okuyor olmalı ve bakmak için bir bahane uydurdu. Bu onun işi değil, ama bu onun tarzı.

"Onları buraya getirdim Şerif," diyorum. "Dün gece Marley'den bir telefon aldım ve bu konuyu kısaca konuştuk. Ronnie'nin bu sabah gelip Marley'le konuşmasını istiyorum. Onun için bazı belgelerim var ve DNA karşılaştırmaları hakkında daha kapsamlı bir rapor hazırlayacağına söz verdi."

"Elbette," diyor. "Sanırım bizim Ronnie'yi gerçekten sevdi."

Bizim Ronnie mi?

Ona tutkuyu birazcık kıskırttığımı söylemedim. Tamam, bariz bir şekilde. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama ben de ondan hoşlandım. Bazen sinir bozucu derecede konuşkan olabiliyor, ama görünüşe göre DNA örneklerini aldığım gizli yolu kendine saklamış. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Bu şerifin Truitt'in mahremiyetini ihlal ettiğimi bilmesini engelleyecek. Bilmediği şey ona zarar vermez. Marley bile örneklerin kime ait olduğunu bilmiyor.

"Sonunda biraz güçlenmeye başladık. Şerif. Clallam davası şu anda bilinmiyor ve bir şüpheli belirleyemiyoruz. Onların davasındaki DNA karışmış, bu yüzden diğeriyle ilişkilendiremiyoruz ama Kitsap'inkiyile bizimkini ilişkilendirebiliriz. Dr. Andrade'nin tecavüz kitine fazla güvenmemesine biraz şaşırdım."

"Kimse mükemmel değildir, Megan," diyor.

Bu yorumu bana yöneltiyor. Mükemmel olmadığımı biliyorum. Bunu ilk itiraf eden ben olacağım. Ama genellikle işimi yaparım. Mükemmel olmaya en fazla bu kadar yaklaşabiliyorsam, bunu kabul ediyorum. Aslında, muhtemelen kendime karşı herkesten daha sertimdir. Belki de üstü kapalı tehditler gönderen isimsiz e-postalar hariç. Bu kadar uzun süre hayatta kaldım. Belki de bazı şeyleri yeniden düşünmeli?

Şerif, "Tavsiyeme uyup Jim Truitt'i yalnız bıraktığına sevindim," dedi ve yan gözle bana baktı.

Ronnie kucağına bakıyor ve yanakları kızarıyor.

Lanet olsun. Onun hakkında düşündüklerimi geri alıyorum. Öfkesini boşalttı. Beni sattın. Şerif Gray bana Truitt'in DNA'sını gizlice aldığımı bildiğini söylüyordu. En azından bana ders vermiyordu.

"Geç saate kadar uyanık kaldım ve yapmam gereken birkaç iş var," diyorum. "Ronnie, burada işin bitince masama uğra. Laboratuvara götürmen gereken bir şey var.

Bana bakmıyor ama sandalyesinden kalkıyor. "Bitirdim. Ben de tam günaydın diyordum.

Ve daha birçok şey. Ama onu suçlamak zor. Bu iyi bir dava. Bu spor salonunda yapılan bir şey değil. Bunların hepsi antrenman. Bu gerçek.

Masama gidip bilgisayarına giriyorum ve laboratuvara götürebileceği bir form alıyorum. Sadece DNA örneklerini benim için saklaması için bilmesi gerekenleri yazdım. İsim yok, yer yok, tarih yok, örneği alan memur yok. Lonigan'ı kısa rapora bile koymadım. Bir sorun haline gelirse onu çamura sürüklemenin bir anlamı yok. Ronnie'den de bahsedilmiyor ama

Her şeyi ona atfetme fikriyle oynuyorum. Onu otobüsün altına atmak. Ama beni değil.

Masamın yanında duruyor. "Özür dilerim, Megan." Birden istismara uğramış bir hayvana benzedi. Başı eğik, üzgün bir ifade. Eğer bir köpek olsaydı, kuyruğu bacaklarının arasında olurdu. Onun için zerre kadar üzülmiyorum. Her şeyi sır olarak saklayacağına söz verdi. Söz vermek bir borçtur.

Tabii benim tarafımdan yapılmadıysa.

"Yazdır" tuşuna bastım ve Nan'in masasının yanındaki yazıcı canlandı. Nan kağıdı alamadan koşup tepsiden kağıdı alıyorum. Dosyayı bilgisayarıma kaydediyorum ama kimse için başka bir kopyasını çıkarmıyorum.

Ronnie raporu alır ve gider. Öğle yemeğinden önce dönmesini beklemiyorum. Marley muhtemelen onu yemek için bir yere götürecektir. Ginger teyzemin, ben doğduktan sonra biyolojik babamın doğumdan haberdar olduğunu anneme bildirmek için dayanamayıp hastaneye gittiğini söylediğini hatırlıyorum. Ona çiçek götürdüm. Katilin tüm bu bebeklerin babası olduğundan şüpheliyim, ancak onları hastanede ziyaret etmek için bir neden düşünmüş olması mümkün.

Kitsap ve Clallam ilçelerinden gelen raporları alıp bebekten, bebeğin doğduğu hastaneden, doğum belgelerinden, bana bir başlangıç noktası verebilecek herhangi bir şeyden bahsedilip bahsedilmediğini analiz ediyorum. Üç kurbanı da, hatta ikisini de ziyarete giden aynı adamı bulursam, sağlam bir ipucu elde etmiş olurum. Eğer şanslıysam, hastanelerde hala güvenlik kamerası kayıtları vardır. Ama önce hastanelerin isimlerine ve kurbanların doğum tarihlerine ihtiyacım var. Leann'in durumunda, muhtemelen onun hakkında hayal kırıklığı dışında bir şey bilmediğini iddia eden babası Jim Truitt'ten bilgi alabilirim.

Ona ne söyleyebileceğimi merak ediyorum. Söylemek istediğim şeyi.

Bil bakalım ne oldu Jim? O artık bir hayal kırıklığı değil. O artık ölü. Eğer onu öldürdüğünü ya da öldürttüğünü öğrenirsem, sıradaki sen olursun.

Leann'i düşünürken, oğlunu ne zaman ve nerede doğurduğunu merak ediyorum. Clay ve Larry'nin dosyalarında aradığım şeyi bulamıyorum.

Benimkinde olmadığını biliyorum. Soruşturmaları sırasında bunu keşfedip keşfetmediklerini sormak zorundayım.

Sonra ani bir ilham geldi. Leann eskiden Marrowstone Adası'nda yaşıyordu ve Nordland Genel Mağazası oradaki evrenin merkezidi. Bunun gibi küçük yerler dedikodunun merkezidir - ve dedikodunun para kadar değerli olduğuna inanıyorum. Belki Cass'in Leann'in nerede doğum yaptığına dair bir fikri vardır.

Cass'i arıyorum.

"Nordland," diyor. "Cass,
ben Megan."

"Merhaba kızım. Hakkında hiçbir şey bilmediğim o şeyler sana iyi geldi mi?

Az önce dedikodu hakkında ne düşündüğümü hatırlıyorum. Artık ona söylemek istemiyorum.

"Hâlâ analiz ediliyor," diyorum. "Eminim yardımcı olacaktır. Bazı bilgileri doğrulayacak ya da ortadan kaldıracak."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım," diye yanıtlıyor. "Bir dakika bekleyin."

Arka planda birinin konuştuğunu duyuyorum ve sonra Cass yumuşak bir sesle geri dönüyor. "O salaklardan biri, muhtemelen Joe, insanlara turta dağıttığını söylemiş. Sanırım dışarıya bedava dilim turtamın kalmadığını bildiren bir tabela asmam gerekecek."

İkimiz de güldük.

"Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem az Cass," diye devam ediyorum. "Lütfen bundan kimseye bahsetme..."

"Ben aptal değilim," diyor Cass güler yüzlü bir şekilde. "CSI ve diğer polis programlarını hep izlerim. Yardım ediyor olmak heyecan verici. Küçük bir şekilde bile olsa. Merak etmeyin. Dudaklarım mühürlü. Tanık olarak bana ihtiyacınız olmadığı sürece. O zaman da beni kürekle bile susturamazsın. B numunesi ve T numunesinin kıcı tekmelendi. Umarım onları alırsın.

Umarım Cass'e adadaki herkese söylememesi konusunda güvenebilirim. Olabilecek tek şey, şerifin ve benim, namuslu vatandaş Jim Truitt'i ve onun ruhani rehberini taciz ettiğimiz için kovulmamız.

"Cass, numuneler için aramadım. Beynini yoklamam lazım.

"Dostum? Devam et."

"Öncelikle, bunu kendine saklamalısın."

- Solmuş kalbimi ve tüm bunları çaprazlayın," diyor Cass ve beni bir kez daha gülümsetiyor. Umarım yaşlandığımda ben de onun kadar sert olurum.

"Leann'in bebeğini nerede doğurduğunu biliyor musun? Ya da doktorunun adını? Herhangi bir şey?"

Hiç tereddüt etmiyor.

"Hayatım, Nordland Genel Mağazası Dedikodu Kasabası olarak bilinir ve sen de belediye başkanıyla konuşuyorsun. Ben dedikodu yapmam, anlarsın ya, ama kulağım keskindir. Örneğin, Leann'in kulübesinde doğum sancısı çektiğini ve Poulsbo'daki hastaneye kaldırıldığını biliyorum. Üzgünüm, hangisi olduğunu bilmiyorum ve doktorun adını da duymadım." Bana olayın gerçekleştiği zamana yakın bir tarih veriyor.

Poulsbo, Kitsap County'dedir.

Dina Knowles Kitsap County'de yaşadı, çalıştı ve öldü.

Cass'e teşekkür edip aramayı sonlandırıyorum ve hemen Clay Osborne'un cep numarasını çeviriyorum. Cevap verdiğiğinde nefes nefese kalmıştı.

"Dedektif Carpenter. DNA henüz gelmedi mi?"

"Evet. Düşündüğüm gibi değil ama en azından bir şey var. Konuşabiliyor musun?"

Trafiği, gülüşen çocukları ve sohbet eden insanları duyuyorum.

"Elbette," diyor. "Koşuya çıktım. Strese iyi geliyor. Sen koşuyor musun?"

Hayır, sanırım stresimi su içerek atıyorum.

"Lisedeyken bunu yapardım," diyorum. "Artık yapmıyorum. Polis akademisinden beri yapmıyorum. Akademide çoğu gün günde sekiz kilometre koşardık. Çılgın öğrenciler on altı kilometre koşar ve sonra beden eğitimine geri dönerdi. Şınav, zıplama, mekik - hiç kaçırmadığım tüm eğlenceli şeyler.

"Bir ara benimle koşmaya gelmelisin," diyor. "Egzersiz ömrünü uzatacaktır."

Seni tehdit eden psikopatlar varken olmaz. Ama belki kaçmak zorunda kalırsam yardımı olur. Gerçekten ihtiyacım var. Ben geçeyim.

"Kulağa harika bir fikir gibi geliyor," diye yalan söyledim. "Şu anda biraz bilgiye ihtiyacım var."

"Ateş et."

"Dina Knowles'un bebeğini nerede doğurduğunu biliyor musunuz? Doktorlar mı? Bu tarz bir şey?"

"DNA örneklerinden biri Dina'yla eşleşiyor mu?"

"Bir bakıma," diyorum. "Ama bu sorma nedenimin sadece bir kısmı. Size laboratuvar raporlarının bir kopyasını göndereceğim."

"P e k â l â ," diyor. "Evet, Dina'nın oğlunu nerede doğurduğunu öğrendim. Kuzey Kitsap Tıp Merkezi."

"Poulsbo, değil mi?"

Başka bir bağlantı. İyi gidiyorum. Bu iyi bir şey.

"Doğru," diyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa onları arayabilirim - kayıtlar, her neyse. Bebeği doğurtan doktorun adı ve her şey bende var."

Leann ve Dina'nın aynı doktora gitme ihtimalini merak ediyorum. Gereksizden o doktorla konuşmak riskli olabilir. Leann'in ona ne söylediğini kim bilebilir? Belki Jim Truitt doğum için ödeme yapmıştır. Belki golf ya da yelken arkadaşlarıdır.

"Bu harika olur, Dedektif Osborne. Aklımda bir şey var. Benimle orada buluşabilir misin? Ben sorarım. "Şimdi mi?"

"Port Hadlock'tayım." Bilgisayarımdaki saate bakıyorum. "Bir saat içinde gelebilir misin?"

"Orada görüşürüz," diyor.

OTUZ YEDİ

Benden önce dönerse diye masama Ronnie için bir not bırakıyorum. Pek olası değil. Telefonum çaldığında Taurus'umdaydım, Eyalet Yolu 19'dan güneye doğru gidiyordum.

Kaptan Marvel.

"Dedektif, bu Yüzbaşı Martin."

Onu bir teknenin pruvasında, bir eli kalçasında, güçlü çenesi öne doğru çıkık ve pelerini arkasında dalgalanırken hayal ediyorum.

"Evet, efendim," diyorum.

"Geri döndüm ve olay yerini tekrar aradım. Hiçbir şey bulamadım. Bu davada benden bir şey isterseniz, beni aramanız yeterli.

Siteye neden geri döndüğünü sormak istiyorum ama bir kez daha düşünün. İyi bir iş yaptığı konusunda ısrar ediyordum gibi görünebilir. Çaba sarf etti ve bunu takdir ediyorum ama aynı zamanda bu beni biraz rahatsız ediyor.

"Dedektif?"

"Teşekkür ederim, Kaptan. Size haber veririm." "Dava nasıl gidiyor? Herhangi bir ipucu var mı?" "Hemen hemen hiçbir şey yok. Henüz yok."

"Senin hakkında bazı hikayeler duydum. Her zaman erkeğini elde edersin.

Ve her zaman karını aldığını duydum.

"Her neyse," diyor, "madem sizinle birlikteyim, size bir şey sormak istiyorum."

Umarım bana çıkma teklif etmez. Yani, sormak istediği şeyin bu olduğundan şüpheliyim. Ama ederse, bu Ronnie'yi mahveder. Ondan bahsederken gözlerinde hülyalı bir bakış oluyor. Onu Marley'e karşı ittiğim için kendimi biraz suçlu hissediyorum. Ve burada onun taptığı adamlarla konuşuyorum.

"Sormak istediğim şey, dedektif, o zavallı kızın cinsel tacize uğrayıp uğramadığı."

Sorusu beni şaşırttı. Hâlâ bu davayı düşünüyor olmasını beklemiyordum. Zamanını meşgul edecek başka şeyler olmalı. Ama sonra karısının boğulduğunu hatırladım. Çıplak yüzüyorlardı. Leann'i o şekilde görmek onu şok etmiş olabilir. Kafasının nasıl karıştığını, olayların nasıl tetiklendiğini anlayabiliyorum.

Kırmızı bir şey gördüğümde aklıma Port Orchard'daki evimizin mutfak zemininde ölü bulunan Rolland geliyor. Göğsüne büyük bir bıçak saplanmıştı ve etrafı kan gölüne dönmüştü.

"Ayrıntılara giremem, Kaptan." Hatta titrediğini neredeyse duyabiliyorum.

"Anlıyorum," diyor. "Özür dilerim. Sadece yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum."

"Yüzbaşı Martin, çabalarınızı takdir ediyorum. Size bir tecavüz kitinin suç laboratuvarına teslim edildiğini söyleyebilirim.

Sessizliğini koruyor. Sanırım duygularını incittim. Kendini beğenmiş, kibirli bir gösteriş budalası olduğunu düşünsem de onun için biraz üzülüyorum.

Sonunda konuştu. "Clallam'daki bir polisten duyduğuma göre bu cinayetle bağlantılı başka bir cinayet daha olabilirmiş."

"Bunu kimden duydun?" - Larry Gray olduğunu bilmeme rağmen sordum. Kaptan Marvel Margie'nin cesedini kurtardı. Larry muhtemelen bunu kendine saklayamazdı. Şimdiye kadar yardımdan çok köstek oldu.

"Bildiğim kadarıyla sadece bir milletvekili," diyor. "Her neyse, umarım bu adamı yakalarsınız."

"Teşekkür ederim, Kaptan. Ben gideyim." Patron gibi konuşmaya başladım. Ya da annem gibi.

Nan'ın Ronnie için bıraktığım notu okuduğuna eminim. Sadece öğle yemeğinden sonra onunla ofiste buluşacağım yazıyor. Hayal kırıklığına uğrayacak. Ronnie'ye nereye gittiğimi söylemedim çünkü olayı büyütme istemedim. Yapacak önemli bir işi olduğu için heyecanlı görünüyor.

Güneye, Poulsbo'ya doğru ilerlerken körfezin diğer tarafında giderek yoğunlaşan bulutları görebiliyorum. Ağır, çalkantılı bulutlar. Kıyıya ulaştığında su siyah ve çalkantılı.

Evet, sanırım bir fırtına geliyor.

OTUZ SEKİZ

Tıbbi yardıma ihtiyacı olan insanların nereye park etmesi gerektiğini merak ederek hastane otoparkının etrafında dönüyorum. Hiçbir yer yok. Sonunda Clay'i bir Harley'in üzerinde otururken görüyorum. Yanındaki yarım boşlukta durmam için bana el sallıyor. Fırtına vurduğunda boğulacak. Onunla girişte buluştum.

"Peki, Dina'nın kayıtlarında ne bulmayı bekliyorsun?" diye soruyor girişe doğru yürürken.

Cevap vermedim. İstemediğim için değil, gafil avlandığım için.

Resepsiyonistle birlikte masada bir polis oturuyor, güvenlik görevlisi değil. Bir hastanede polis üniforması görmek beni ürpertiyor. Bunu kontrol edebilirim. O Alex Rader değil. Polis memuru. Seri katil. O öldü. Sonra memur kafasını kaldırıp bana gülümsüyor. Kalbim çarpmaya başladı. Bana Rader'ı hatırlattı. Aynı boy, aynı saç kesimi, aynı yapmacık gülümseme.

Memur Clay'e "Ne haber kardeşim?" diye sorar.

Ne de olsa bana gülümsemiyor. Güzel.

Nabzım normale dönmeye başladı.

"Jimmy, bu Dedektif Carpenter," diyor Clay. "Jimmy, Boyd hakkında konuştuğum arkadaşım."

Jimmy ayağa kalkıp masanın etrafında yürür ve Clayman'la sarılırlar. Biraz fazla uzun. Aralarında geçen bakış

bir silah arkadaşıdır. Ronnie, Clay'in kadın düşkünü olmadığını öğrenince yıkılır.

Umurumda değil.

Hoş biri ama tipim değil.

"Jimmy Polito." Polis elimi tutuyor ve iri cüssesine rağmen Ronnie'ninki kadar nazik bir şekilde tokalaşıyor.

"Siz üniversitede çalışan Jimmy misiniz?" Bunu şaşırmamış gibi söyledim ama şaşırdım. Port Townsend'in küçük bir polis departmanı var ve ben herkesi tanıdığımı sanıyordum. Ayrıca kampüsten buraya gelmek en az bir saat sürüyor. Polis memuru olarak çalışmak için ne zaman vakit buluyor?

Belki de Jimmy ile hiç tanışmadım çünkü hep bir yerlerde çalışıyor.

Jimmy siyah saçlarını düzelterek, "Tek ve biricik," diyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Aksanın farklı.

Fark ettiğimi anladı.

"Ben aslen New Yorkluyum," diyor. "Manhattan. Küçük İtalya. Annemin gözlerine ve babamın öfkesine sahibim." Gülüyor ve genelde çekingen olan Clay de onunla birlikte gülüyor.

"Jimmy tüm ABD'yi dolaştı," diyor Clay. "Hainlik edip Port Townsend Polis Departmanına gitmeden önce Kitsap County Şerif Ofisi için çalıştı."

"Hain, ha," diyor Jimmy, boks duruşuna benzeyen bir tavır takınarak.

Bu bir erkeğin çiftleşme ritüeli gibi. Bunu daha önce defalarca gördüm. Ama burada olma sebebim bu değil ve bir başka uzun erkek kucaklaşması için zamanım yok. Kahveye ihtiyacım var ve sinirliyim.

"Madem buradasın," diye sordum, "Boyd'lardan herhangi biri hakkında bir şey bulabildin mi?"

Jimmy başını sallar. "Hiçbiri. Diğer güvenlik görevlilerinden gözlerini dört açmalarını istedim. Gerçek Boyd bir süredir kampüste görülmemiş. Öğretmenleri onun artık

bir aydan fazla bir süredir derslere girmiyor. Yatakhanesini kontrol ettim. Bir odada tek başına. Hiçbir şey yok. Sıska beyaz Boyd'dan da iz yok. Ya da tarif ettiğiniz arabadan. Aramaya devam etmemi ister misin?

"Beyaz Boyd'un orada öğrenci olup olmadığına bakabilir misin?" diye sordum. "Belki başka bir isimle? Belki kayıt memuruna bir fotoğrafını gösterirsiniz, yurtlara bir fotoğraf asarsınız, bakalım onu tanıyan var mı? Fotoğrafı web sitelerinde var.

"Bunu düşünmem gerekirdi," diyor Jimmy. "Size hizmet edeceğim, Dedektif Carpenter." Alaycı bir selam verdi.

"Megan, lütfen," diyorum. "Gerçekten minnettarım. Beni ya da Clay'i arayabilirsin. Sana cep telefonumu veririm. Kartvizitler bitince masasının üzerinde bir kâğıt parçası bulup adımı ve numaramı karalıyorum. Bütün bu el işlerini onun yapmış olması gerekiyordu. Clay bunları daha önce istemişti. Onu kendim duydum. Hiçbir şey yapmaması beni biraz rahatsız etti.

"Bu sadece iş için dostum," diyor Clay. "Onu arayarak sarhoş olma."

"Hey, bir erkeğin erkeksi bir örneğiysem buna yardım edemem."

İkisi de gülüyor. Eğlenmelerine izin verdim. Kolluk kuvvetlerinin bir parçası olmak için her yorumdan ya da bakıştan alınamazsınız. Bu işin doğasında var.

"Bazı kayıtlara bakmamız gerek Jimmy." Clay yeniden ciddi ve mantıklı Clay'e dönüşür. "Bizim için önceki hastaların bazı kayıtlarını bulabilir misin?"

Jimmy bizi resepsiyonistten birkaç metre öteye götürüyor. "Gizli şeyler. Bunu sevdim." Bir not defteri çıkardı. "Bana isimleri ve doğum tarihlerini ver."

Onun defterini ve kalemini kullanıyorum ve üç kurbanın detaylarını hafızamdan yazıyorum. O ve Clay birbirlerine bakıyorlar ve Jimmy gülümsüyor.

"Clay senin zeki olduğunu söylerdi, Megan. Belki o zekânın bir kısmı cahil kıcına bulaşır.

Clay sessizliğini koruyor. Şu anda tam Clay modunda. Hem ciddi hem de komik olabildiğini görmek güzel. Aksi takdirde elde etmek için bir mahkeme emrine veya izne ihtiyaç duyacağınız gizli bilgileri gizlice ele geçirmeye çalıştığınızda kullanışlıdır. Vim

yalan söylemeye ve/veya sahte belge vaat etmeye hazırdır. Bu çok daha basit.

"Bu birkaç dakika sürecektir," diyor Jimmy. "Crap, yani Crap, koridorun sonunda, solunuzda. İyi kahve ve Krispy Kreme çörekleri var ve ikinizin görünüşüne bakılırsa, ciddi bir yoksunluk içindesiniz.

Nasıl hayır diyebilirim?

Clay ve ben koridorda yürüyoruz.

"Jimmy için özür dilerim," dedi.

"Özür dileyen bir şey yok. Bizim için çok şey yapıyor. Umarım hastane yönetimiyle herhangi bir sorun yaşamaz." Gerçekten umurumda değil. Sadece bir sürü evrak işiyle uğraşmadan ve belki de izin verilmemesiyle sonuçlanmadan bilgi almak istiyorum.

İçeri girerken lobiye baktım ve en az üç güvenlik kamerası gördüm. Şimdi koridorda yürürken arkamı döndüm ve kameraların koridoru kaplayabildiğini gördüm. Burada iki tane daha var. Kantinin her köşesinde bir tane. Diğer tezgahtarın arkasında, kasaya dönük.

Kayıtlarda bir işaret olmalı: Kimseye güvenme. Ve her şeyi gören bir göz.

Kahve ve çöreklerimizi alırken "Bir sürü güvenlik kamerası var" dedim. "Belki Jimmy bize bir video çekebilir?"

Clay biraz şüpheli görünüyor. Belki Jimmy'nin böyle bir risk almasını istemiyordur. Belki de sistemlerine girmenin bir yolunu bulmalıyım. Bunu daha önce yaptım - burada değil, birkaç yıl önce de değil, ama çözebileceğimden eminim. Olmazsa, hastaneden başka biriyle konuşabilirim.

"Sorduğumu unut Clay. Muhtemelen bir şey yoktur zaten. Sadece i'lerimin üstünü çizip t'lerimin noktasını koyuyorum.

Bir yalanı örtbas etmek için yaptığım küçük şakama gülüyor. Gerçek düşüncelerimi ondan saklamakta giderek daha iyi oluyorum çünkü başını sallıyor.

"Bu yönüne hayranım." Çörekten bir ısırık alıyor ve ağzı doluyken konuşuyor. Bence iğrenç görünüyor ama söylemiyorum.

Bu. Belli etmiyorum. "Vazgeçmiyorsun. Koklayan bir tazi gibisin.

O devam ederken ben kahvemden bir yudum alıyorum.

"Burada ne kokusu alıyorsunuz? Bu kayıtlarla ne bulmayı bekliyorsunuz?"

Ona kurbanların yollarının kesişmiş olabileceğini kanıtlamaya çalıştığımı söyledim. Belki de aynı doktora gitmişlerdir. Aynı hastaneye gelmişti.

"Bize bir model veren her şey."

Ona doğum belgelerine iki kat ilgi duyduğumu söylemiyorum. Ona kendi doğum belgemde babamın ya da kendi adımın yer almadığından emin olduğumu söylemiyorum. Annem beni vermeyi düşündü. Dina'nın yaptığı gibi. Belki Margie'nin yapacağı gibi. Ne Larry ne de Clay o kadar derine inmedi. Doğum belgemde sadece bir bebektim, babası olmayan başka bir çocuk. Leann ve Dina'nın bebeklerinin doğum belgelerini görmek istedim.

Ona doğumların tam tarih ve saatlerini görmek istediğimi söyledim. Doğumlara katılan doktorların isimlerini bilmek ve belki de görevli hemşireleri bulmak istiyorum. Birileri bir şeyler görmüş olmalı. Görmediyse bile en azından denemiş olurum. Clay deneyimli bir araştırmacıya benziyor, ama Dina'nın araştırmasının çoğu bir kenara atılmış gibi görünüyor. Ve Larry. Larry, Margie yüzünden bir öğünü bile kaçırmadı. Bence iki kurban da ezik olarak görülüyordu. Karışık ilişkiye giriyorlardı. Bekar annelerdi. Ne olmuş yani? Neden tam bir soruşturmayı daha az hak ediyorlardı?

Annem ve on altı yaşındaki diğer birkaç çocuk kurban oldu. Gerçek olay gerçekleşmeden önce kaçırıldığı yalanını söylemiş. Teyzem Ginger'a göre, annem bir çocukla birlikte olmak için kaçmış. Sonra gerçekten kaçırılmış, bağlanmış ve tecavüze uğramış. Polise anlatmaya çalıştığında, polis onu aşağılamış ve iddiasını görmezden gelmiş. Kendi ailesi bile hikayesini reddetti. Bir inançsızlık ve şüphe bulutu onu takip etti ve Rader için mükemmel bir hedef haline getirdi.

Aynı şey Dina Knowles ve Margie Benton için de geçerli görünüyordu. Onlar ölmüştü. Onlar adına konuşacak kimse yoktu. Hikayeyi kendi açılarından anlatamadılar. İşte bu yüzden buradayım.

Jimmy'nin kayıtlara ulaşması beklenenden uzun sürüyor. Umarım izne ihtiyacı yoktur. Yoksa resepsiyonist mi engel oldu?

Geçmişte, kimsenin haberi olmadan istediğimi elde etmenin bir yolunu bulabilirdim. Ama bunu kolaylaştırabilecek birini tanıyorum. İzin alıp tualete gidiyorum ve Şerif Gray'i arıyorum. Ondan hakim arkadaşından bir mahkeme emri almasını istedim.

Jimmy'nin yanına dönüp kahvemi bitirdim.

Birkaç dakika içinde telefonum çaldı. Şerif Gray mahkeme kararının bir kopyasını ve bir diğerini hastaneye göndermiş. On beş dakika içinde diskleri ve videoyu bir USB belleğe yükledim.

Muhtemelen Clay Osborne köprüsünü yaktım. Clay onu geçtiğim için mutsuz ama ben üzgünüm/üzgün değilim. Eğer geçmeseydim, onun yanından geçmek zorunda kalacaktım. Ve Küçük İtalya'dan Jimmy. Sorun değil.

Port Hadlock'a geri dönüyorum, yağmur ön camıma çarpıyor ve manzarayı lekeliyor. Jimmy'nin Robbie Boyd'u çok fazla aramadığından artık eminim. Hastane kayıtlarını aldığını iddia ediyordu ama ona yaklaştığımda sadece resepsiyonistle sohbet ediyordu.

Bulmacanın son parçası Margie Benton. Hastanede onunla ilgili bir kayıt yok.

Şerif aradığında ofisten yirmi dakika uzaktaydım. "Megan, kötü haberlerim var."

Kalbim yerinden fırlıyor. Sesi tedirgin:

"Robbie Boyd'un yerini tespit ettik."

Kafam karıştı. Bu iyi haber. "E?" diye sordum.

"O öldü. Ama hepsi bu değil. Başka bir ceset daha var."

OTUZ DOKUZ

Şerif Gray'i Güney Su Sokağı'nın çıkmaz sokağında beni beklerken bulduğumda sağanak yağmur ince bir deniz sisine dönüşüyor. Park edip ona doğru yürürken etrafı tarıyorum. Port Hadlock ile Skunk Adası arasında denize doğru uzanan bir kara şeridi bir bariyer oluşturuyor. Bu küçük, kumlu, kayalık şeridin ucuna yakın bir yerde, Aşağı Hadlock Yolu'nu işaret eden bir parmak gibi uzanan bir iskele var. Bu bölge teknik olarak Port Hadlock'un bir parçasıdır.

Ronnie de orada.

Beyaz düğmeli bir gömlek, kahverengi bir pantolon ve rahat ayakkabılar giyiyor. Deri silah kemerini inanılmaz dar beline bağlamış. Şerifle birlikte gelmiş olmalı çünkü Smart arabasını yakınlarda göremiyorum. Bir dürbünle Skunk Adası'nın güney ucundan bize doğru gelen Deniz Devriye botlarımızdan birine odaklanıyor. Pruvada poz veren Kaptan Marvel'in şeklini seçebiliyorum.

Aslında, cep telefonundan şerifle konuşuyor.

Şerif telefonu kapattığında, "Korkmanıza gerek yok: Kaptan Marvel burada," diyorum.

"Kibar ol Megan," diyor. "Seni ve Ronnie'yi oraya bırakmam gerekecek."

Tekneleri sevmem. Feribotları bile sevmem. Bir feribot -bu konuda herhangi bir tekne- kırmızı renk gibi bir tetikleyicidir. En unutulmuş anıları geri getiriyor. Şerif Ofisi'nin iki tane

ama ne isimlerini biliyorum ne de hiçbirine bindim. Ronnie bir kayanın üzerine oturdu ve lastik çizmelerini giydi. Ben iş botlarımı giyiyorum.

Şerif Gray eğilir ve sessizce şöyle der: "Ona botlarımı ödünç verdim. Tasarım ayakkabılarını mahvetmesini istemedim." Bana bilmiş bir gülümseme verdi.

Ronnie'nin şerifin bölgesinde ne aradığını ilk kez merak etmiyorum. Belli ki bir Ivy League üniversitesine gidecek ya da bağımsız yaşayacak kadar parası var. Son birkaç gündür onu gördüğüm kıyafetler benim sahip olduğum her şeyden daha pahalı. Ve akıllı arabalar ucuz değil.

Tekne iskeleye doğru ilerliyor. Arabamdan telefonumu ve not defterimi alıyorum. Ronnie çoktan iskeleye varmıştı. Deri çizmelerime bakıyor ama alaycı bir şey söylemiyor. Ya da söylerse onu suya atacağımı düşünüyor.

Bu konuda haklı olabilir.

Kaptan büyük tekneyi dikkatlice rıhtıma yaklaştırır. Kaptan köşkünü terk eder ve iskele tarafına birkaç tampon atar. Ronnie'ye bir demirleme halatı atar. Ronnie halatı yakalayıp klemenslerden birine bağlarken gülüyor. O ustalıkla güverteye çıkıyor ve ben de güverte ile rıhtım arasındaki açık alanı geçiyorum.

Şerif Gray palamar ipini çözdü ve bana fırlattı. Iskaladım ama teknenin içine düştüm, ne büyük olay.

Kaptan Marvel tamponları gemiye geri çeker ve Ronnie'ye döner.

"Düğümlerini biliyorsun, denizci."

Ronnie'nin gülümseyen elini tutuyor ve onu kulübeye götürüyor. Kendi başımın çaresine bakmak zorunda kaldım. Mükemmel. Sadece mükemmel.

"İçeri gelseniz iyi olur," diyor. "Bu zarif bayanın çok güçlü hareketleri var."

Tekneden mi yoksa Ronnie'den mi bahsettiğinden emin değilim. Kamaranın yan tarafına geçiyorum, tutamaklardan birini tutuyorum ve ayaklarımı olabildiğince iyi yerleştiriyorum. İkiz 150 beygir gücündeki motorlar çalıştırılırken kendimi kamaranın yan tarafına yaslanmış buluyorum.

Sadece gösteriş yaptığına eminim.

Olay yerine yaklaştıımızda, beyazlar giymiş olay yeri teknisyenlerini görüyorum. Kaptan demir atıyor ve lastik bir salı yan tarafa indiriyor. K peşteden bir merdiven sarkıtıyor. Ronnie ve ben sala binmeyi başardık. Salın içinde bir çift plastik kürek var ama Ronnie salın  n tarafına bağlanmış bir halat bobinini almış. Teknisyenlerden birine sesleniyor ve halatı ona atıyor. Teknoloji bizi sahile çekiyor. Ronnie önce saldan iniyor ve ağır bir taşla geri dönüp onu sarmal halatın üzerine koyuyor.

"İşte," diyor. "Artık uçup gitmeyecek."

Ondan nefret etmemi çok kolaylaştırıyor. Öte yandan, etrafımda bu tür şeyleri nasıl yapacağını bilen birinin olmasını seviyorum.

Olay yeri teknisyeni, adli tabibin ilçenin başka bir yerinde bir kundaklama vakasıyla meşgul olduğunu ve olay yerini inceledikten sonra cesedi kaldıracaklarını söyledi.

"Daha yeni başlıyoruz," diyor ve eliyle bir işaret yapıyor. "Maskeleye bandı koymaya gerek yok. Skunk ıssız bir yer."

Etrafıma bakıyorum. Büyük bazalt kayalar küçük adanın güney ucunda bir bariyer oluşturuyor; geri kalanı orman ve kumsal. Gelgit ayak izlerini silmiş olabilir.

"Hey, Dedektif Carpenter."

O, i  iklimin uzun, karışık  alılıklarından çıkan teknisyenlerden biri.

"Bunu görmek isteyebilirsin."

Sahili kaplayan kayaların arasından ilerliyorum. Teknisyen sola dönmemi ve ona doğru ilerlememi söylüyor. Sola doğru iki adım atıyorum ve çalılığa giriyorum. Belimden daha yüksek ve böğürtlenler ceketimi çekiştiriyor. Ağır iş pantolonum için minnettarım. Duruyorum, ceketimin düğmelerini ilikliyorum ve en kötüsünden uzak tutmak için kollarımı kaldırıyorum. Ağaçlık bir alana yaklaştıımızda, çalılıkların inceldiği sığ bir eğim var. Teknisyen beni birkaç metre ağaçların arasına götürüyor ve duruyor.

Gözlerim bakışlarını takip ediyor. Hemen anlıyorum.

Cesedin sırtı bize dönük ve rüzgârda yüzünü bize dönüyor. Boyd aynı yırtık pırtık kıyafetleri giyiyor. Yıpranmış kahverengi bir askeri botu çıkarılmış ve solmuş kot pantolonunun paçasının altında kirli bir çorap görünüyor. Başı sola ve aşağıya doğru eğilmiş, boynu sarı naylon bir tırmanma ipinden sarkan ağırlıkla gerilmiş. Uzun, kıvrırcık, yağlı siyah saçları yüzünün sol tarafına dökülüyor. Dili ağzına siyah bir mantar tıkanmış gibi görünüyor.

Bu gerçek Robbie Boyd değil, ama kendisini böyle tanıtan bir adam.

Teknisyen önce bana sonra da cesede bakıyor.

"Elinizde bir şey var" dedi.

Gözlerimi biraz kısıyorum. Sağ elimde beyaz, kırmızı ve siyah bir kumaş parçası neredeyse görünmüyor.

Geldiğimiz yoldan geriye bakıyorum ve çalılıkların arasında dar bir patika görüyorum, birileri patikanın cesetten sahile kadar olan kısımlarını çiğnemiş. Cesedi bir kez daha inceliyorum. İp, yerden yaklaşık üç metre yükseklikteki alçak bir dalın üzerinden atılmış ve sonra ağacın gövdesine bağlanmış. Başımı eğdiğimde boynundaki ilmiği göremiyorum ama orada olduğunu biliyorum.

"Tırmanma halatı," diyorum.

Teknisyen başını sallıyor.

Sahile döndüğümde başka bir koç Ronnie ile sohbet ediyordu. İkisi de gülümsüyor ve koçun elinde bir not defteri var ve bir şeyler yazıyor.

Yaklaşıyorum ve teknisyen aniden meşgul oluyor ve Ronnie başka tarafa bakıyor.

"Onu kim buldu?" diye soruyorum.

Bu mesafeden bile kurbanın diğer kurbanların yaş aralığında, belki biraz daha genç bir kadın olduğunu görebiliyorum. Ceset yüz üstü yatıyor, bacaklar açık, kollar iki yana açılmış, başın arkası iki büyük taşın arasındaki bir çentikte, yüz açıkça görülebiliyor. Kızıl saçlı.

Tıpkı diğerleri gibi.

Bacaklarının iç kısmından kan akmış ve kasıkları kanla kaplanmış. Bir bacağının yan tarafında büyük çürükler, el ve ayak bileklerinde bağ izleri ve boynunun etrafında daha geniş bir iz vardır.

"Joey, Roy'un onu bulduğunu söyledi," diyor Ronnie.

"Yüzbaşı Martin mi?" diye sordum.

Başını sallıyor.

"Joey orada mı?"

"Affedersiniz. Şerif Yardımcısı Joe Fischer."

Teknisyen cesedin yanına çömelir ve arkasına dönmeden elini kaldırır.

"Benim," diyor ayağa kalkıp yanımıza gelerek. "Kaptan Martin bu koyda devriye gezdiğini ve onu gördüğünü söyledi. Aradı ve işte buradayız. Ortağım adamı asılı halde bulmuş."

Tavrına aldırmıyorum. "İyi iş," diyorum.

Bu beden diğerlerinden farklıdır çünkü tamamen çıplaktır. Ancak gözleri tıpkı diğerleri gibi açık.

Cesede doğru ilerliyorum. "Sadece dokunma," diyor.

Ronnie lateks eldiven giyiyor.

"Seninle gelebilir miyim, Megan?" diye sorar.

"Arkamda kal," diyorum, "ve o büyük, hantal botlarınla ayağın takılıp düşme."

"Söz veriyorum."

O teknisyen işaret ediyor diğer İpuçları içinde
Kum nerede nerede yapılmış yaklaşımınız. Biz de sizin
izinizden gideceğiz.

Güneş, yarısı kuma gömülü metal veya camdan yapılmış bir şeyin üzerinde parlıyor.

Teknolojiye dönüyorum. "Orada bir şey gömülü." Joey
nesnenin yanındaki kuma bir bayrak yapııştırıyor.

Devam ediyorum ve cesetten yarım metre uzakta duruyorum. Göğsümde, kaburgalarım ve karnımda derin çürükler var. Daha iyi görebilmek için çömeliyorum. Dizleri sıyrılmış. Avuç içlerini göremiyorum ama parmak eklemleri kesinlikle çığ ve kabuk bağlamış. Bacaklarında çürükler var ve kaburgalarında mor ve sarı çürükler var.

bir yumruk ya da bir çizme. Kızıl saçları bir yelpaze gibi başının etrafına yayılmış. Bilerek yapılmış gibi görünüyor. Mavi gözleri hiçliğe bakıyor. Dudakları hafifçe ayrılmış ama diğer kurbanların dudakları gibi yarılmamış. Aslında yüzü zarar görmemiş.

Ormandaki polis bize bağıyor.

"Dedektif, buraya geri gelmek isteyebilirsiniz."

Piste geri dönmeden önce Ronnie'nin benimle birlikte olay yerinden ayrıldığından emin oluyorum.

"Şu devrilmiş ağacın yanında bir çanta buldum," diyor. "Birkaç metre ötede bazı giysiler var. Görünüşe bakılırsa bir elbise ve sütyen. Siz buradayken almamı isterseniz çantanın fotoğraflarını çektim.

"Bu mükemmel olur," diyorum ona. "Ve herhangi bir sembol bulup bulamayacağınızı görmek için etrafa bir göz atın, tamam mı?"

Bana sorgulayan bir bakış attı.

"Diğer vakalar üzerinde çalışıyorum," diyorum. "Avuç içi büyüklüğünde bir sembol, bir kayaya ya da ağaç gövdesine kazınmış ya da oyulmuş."

Teknisyen çantayı almaya giderken ben de ağacı ve cesedi inceliyorum. Ağaç genç bir kızılâğaç, belki otuz santimetre çapında. İp bir daldan sarkıyor ve Boyd'un ayak parmakları yere değiyor. Tabii ki boynu birkaç santimetre uzamış. Buraya geldiğini ve bunu kendine yaptığını hayal etmeye çalışıyorum.

Bu doğru görünmüyor.

Kendimi asacak olsaydım, ipi gövdeye bağlar ve sonra ipi dalın üzerinden atardım. Sonra bir şeyin üzerine çıkar, ipi boynuma bağlar ve desteği tekmeleyerek uzaklaştırırdım. Burada dayanacak bir şey yok. Patolog raporunu beklemek zorundayım.

"İpin oynadığı dalın fotoğrafını çekebilir misiniz?"

Teknoloji de aynı fikirde. "Herhangi bir yanık izi olup olmadığını görmek istiyorsunuz," diyor. "Sanki ceset kaldırılmış ve sonra bağlanmış gibi."

"Adın ne senin?"

"Bart, Dedektif Carpenter. Şerif Yardımcısı Bart Johnson. Geçen yıl akademide konuşmuştunuz ve ben de sizin cinayet sınıfınızdaydım.

Şerif Gray tarafından derse girmeye zorlandığımı hatırlıyorum. Genelde böyle şeyler yapardı ama o gün meşguldü. Muhtemelen bilgisayarda Candy Crush oynuyordu.

"Bart, gitmeden önce benim için bu fotoğrafı çekebilir misin?"

"Bunu hemen şimdi alabilirim," diyor Tyvek giysisinin fermuarını beline kadar açarak. Elini içeri sokuyor ve uzun, dar bir çubuk çıkarıyor. "Cep telefonunuzla selfie çekmek için" diyor. "Ben bir tanesini

ulaşamadığım şeylere bakmak zorunda kalırsam."

Sonunda, sanırım. Şu çekilmez selfie çubukları için iyi bir kullanım.

Çubuğu otuz santime kadar genişletiyor. Tulumunun içine uzanıyor ve cep telefonunu çıkarıyor. Ağacın etrafında dolaşıp farklı açılardan çekim yapıyor ve bana videoyu gösteriyor.

"Burada dur," dedim.

Durdu.

"Bu sana nasıl görünüyor?"

Video ağaç gövdesinin arka kısmına aittir. Görüntüyü büyütme için genişletir.

"İşte sembolünüz, madam." Her şeyi gören göz.

Buradasın.

Ondan videoyu telefonuma göndermesini istedim. Açıyorum ve ipin ağaç kabuğuna önemli ölçüde sürtünüp sürtünmediğini anlayamıyorum.

"Vücudu indirdiğinizde, uzuvların ve düğümlerin daha fazla fotoğrafını çekebilir misiniz? Ve şu sembolün?"

"Her şeyi size göndereceğim, madam."

Bu teknoloji benden daha eski değil ama bana kendimi yaşıyor hissettiriyor.

"Hanımefendi" é gibi "marm", gibi içinde "okul marm", etkilenmiş ve nazlı bir kız kurusu.

Sahile dönüyorum. Tekne hareketsiz ve Ronnie Suç Mahalli gerçekleşirken üzerinde durup izlemek için başka bir büyük kaya bulmuş.

senin işin.

"Joey," diyorum teknisyene, "Bart cesedi aşağı indirdiğinde, ölü adamın kıyafetlerinde bıçak olup olmadığını kontrol edebilir misin?"

"Evet, madam."

Ona bana "hanımefendi" demeyi kesmesini söylemek istiyorum ama telefonum çalıyor.

Ben Şerif Gray.

"Bu senin adamın mı? Boyd mu?"

"Evet," dedim. "Bir ağaca asılı." "Cinayet mi intihar mı?"

Henüz belirlenmedi ama ben size ne düşündüğümü söylüyorum.

"Kendini asmış gibi görünüyor," diye cevap veriyorum, belli belirsiz bir alaycılıkla.

Şimdiye kadar, tüm kurbanlar dikkatlice yerleştirildi. Katil bir hikaye anlatıyor. Eğer Boyd katilse ve intihar ettiyse, hikaye burada biter.

Eğer değilse, bu hikayeyi kapatmak zorunda kalacağım. "Ama bunun intihar olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Boyd'un cesedinin yanında bir çanta buldular. Ve bazı kadın kıyafetleri.

"Ama sen düşünmek o biri o çerçeveleme Boyd olarak Katil mi?"

"Bunu söylemek için çok erken," diyorum. "Umarım her ikimiz için de bazı tanımlamalar olur."

Tam o sırada Bart elinde telefonla bana doğru geliyor.

"Kumaş," diyor, kararsız görünüyor.

"Ne olmuş yani?"

"Bu bir not," diyor telefonu uzatarak.

Aşağı bakıyorum ve kumun ayaklarımın altından kaydığını hissediyorum. Büyük harflerle:

Özür dilerim, MEGAN.

ON DÖRT

Olay yerinde benim için bırakılan mesajı düşünüyorum. Acaba geçmişten beri beni takip eden biri mi var yoksa bu yeni bir hayran mı? Ronnie'ye bakıyorum. Ağzı hareket ediyor ve ofise geri dönerken öfkemi ve endişemi bir kenara itip onu dinlemek için elimden geleni yapıyorum.

"Vitruvius kadını," diyor Ronnie.

Son birkaç kilometre boyunca, ailesinin ona nasıl davrandığından ve kolluk kuvvetlerinde çalışmasını istemediklerinden şikayet etti.

Şu anda ben de onlara katılıyorum. "Biliyor musun?" diye soruyor bana.

Ben değil.

"Vitruvius Adamı," diye devam ediyor. "Leonardo'nun ünlü insan vücudu çizimi. Kollarını iki yana açmış ve bacaklarını açmış daire şeklinde bir erkek figürü. Bunun insan bedeni ile evren arasındaki ilahi bağlantıyı gösterdiğine inanıyordu. Mükemmel insan. Görmüşsünüzdür. Gördüğünüzü biliyorum. Ama bu bir kadın. Bacaklarını ve kollarını açmış. Poz vermiş. Tıpkı bir çizim gibi.

Bunu düşündüm. Belki de doğru iz üzerindedir?

"Döndüğümüzde bakarız," diyorum.

Her zaman yanında taşıdığı cep telefonunu eline alıyor ve parmağını yumruklamaya, dokunmaya ve hırpalanmış ekranda kaydırmaya başlıyor.

"İşte burada. Gördün mü?"

Ekranı, gözlerimi yoldan ayırmadan görebileceğim bir yerde tutuyor. Çizimi birçok kez gördüm.

"Sence bu ne anlama geliyor?" Ben soruyorum.

Ronnie omuzlarını biraz silkti, "Erkek yerine bir kadın. Bir erkeği bir kadınla değiştiriyorsa, önemli bir şey olmalı. Belki de annesiyle sorunları vardır? Annesiyle sorunları olan birkaç seri katil duymuştum. Mükemmel kadın. Ölmüş olması dışında.

Mükemmel kadın öldü.

"Biraz daha düşün ve ne bulacağını gör," diyorum ona.

Şu anda aklımda başka şeyler var. Örneğin, Boyd'un ölü elinde tuttuğu kumaş parçası, cesedinin yanında bulunan eteğin bir parçasıydı. Kot pantolonunun arka cebinde bir Sharpie kalem bulundu. Kalem ve kumaş parçası kanla kaplıydı.

Benim adım.

Boyd'un kanaması olmadığına göre, kanın kadın kurbanı ait olduğunu varsayıyorum.

Vitruvius Kadını.

Ayrıca çantasında Karynn Eades olduğunu gösteren bir Washington Eyaleti ehliyeti vardı. Karynn, y ve iki n ile. Düşüncelerimi Boyd'un elindeki beze çeviriyorum. Boyd'un elleri kanlıydı ama herhangi bir kesik yoktu.

Şerif Gray, Ronnie, Kaptan Marvel, Joey ve olay yerindeki diğer adam, Bart, bunun bir intihar notu olduğuna ikna oldular. Gerçekten emin olamıyorum. Gerekçeleri Boyd'un onun katil olduğunu öğrendiğimi bilmesiydi. Kendi hayatına son vermeden önce bir can daha aldı. Mantıklı geliyordu ve beni en çok kızdıran da buydu. Boyd, Marrowstone Koyu'ndaki o günden sonra ortadan kayboldu.

Ona hemen adımlı verdim.

Ve onun gitmesine izin veren bendim. Eğer bu intiharsa, iki düğümlü Karynn'in ölmesi benim hatamdı.

Katilin o olduğuna inanmak istemiyorum.

Olay yerindeki diğer detayları yeniden üretiyorum.

Kıyafetler kurbanın bedenine uygundu. Ayakkabı bulunamadı. Sütyen etekle birlikte kıvrılmıştı. Eteğinde banknot büyüklüğünde bir kumaş parçası eksikti. Cesedin yanında kuma gömülü olarak gördüğüm parlak cisim 45 kalibrelik mermi kovanıydı. Olay yeri teknisyenleri metal dedektörü kullandılar ve çeşitli kalibrelerde başka tabanca ve tüfek fişekleri buldular. Yüzbaşı Martin geçmişte körfezde silah sesleri duyduğunu ve kovanların muhtemelen 4 Temmuz ya da Yılbaşı gecesinden kalmış olabileceğini söyledi.

Ronnie ofise varıp park edene kadar sessiz kalıyor. Kontağı kapatıyorum.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sorar. "Boyd öldü ve neredeyse cinayetleri itiraf etti. En azından Karynn'in evine gitti ve cesediyle birlikte oradaydı."

Bir şey söylemiyorum. Düşünüyorum. Arabadan indim ve Ronnie'nin hemen arkasından içeri girdim. Nan bana pembe bir not uzattığında neredeyse masamdaydım.

"Dedektif Osborne aradı," diyor. "Mümkün olan en kısa sürede tekrar aramamı söyledi."

Telefon numaram onda var. Doğrudan arayabilir ve meraklı Nan ile konuşmayabilirdi.

Sanki aklımı okumuş gibi kaşlarını çatarak, "Seni oracıkta rahatsız etmek istemediğini söyledi," diyor. Orada kalıyor.

Eğer bir ipucu bekliyorsanız, işte size bir ipucu: bu kadar meraklı olmayı bırakın.

"Teşekkürler, Nan," diyorum ve kendimi gülümsemeye zorluyorum.

"Bu benim işim," diyor ve hızla uzaklaşıyor.

Duygularını incitmiş olabilirim. Umurumda değil.

Ronnie bir sandalye çekip ağzını açıyor ve yeni bir içgörü ya da soru yağmuruna hazırlanıyor. Clay'i arıyorum. Daha sonra nezaketen Larry'yi arayacağım. Larry'nin pek bir şey yapmasını beklemiyorum. Bence Clay Küçük İtalya'daki Jimmy'yi arayıp aramayı iptal etmesini söyleyebilir.

"Megan," diyor Clay cevap verirken. Arka planda gürültülü bir trafik ve motor sesi duyuyorum. Harley'ine binmiş. "Boyd'u bulduğunu duydum."

"Skunk Adası."

"Kendini asmak için uygun bir yer."

Kiminle konuşuyordun?

"Genel kanı bu yönde."

Hat sessizleşiyor, sonra diyor ki: "Ama sen öyle düşünmüyorsun".

"Sadece emin olmak istiyorum," diyorum. "Tüm kanıtları bekle."

"Yapılacak en akıllıca şey bu. Ama duyduğuma göre başka bir kurbanın cesedinden altı metre uzakta."

Adı Karynn. Yaşayan bir insanın öldürüldüğünde bir şeye, bir kurbanı indirgenmesinden nefret ediyorum.

"Cesetler Dr. Andrade'ye doğru yola çıktı," diyorum.

"O bizden biri mi?"

"Sanırım öyle."

Clay monoton bir sesle konuşmaya girer. "Biliyorum. Biliyorum. Biliyorum. Tüm kanıtları beklemek istiyorsunuz."

"Dr. Andrade otopsi için bana bir randevu verdiğinde, isterseniz sizi ararım."

Umarım hayır der. Onun önünde kusmak istemiyorum. Kadınlarla ilgilenmiyor olsa bile.

"Bu iyi olur," diyor. "Arkadaşım Jimmy'yi aramamı ister misin?"

"Seni geri çağırmamın bir nedeni de buydu. Boyd'un yatakhaneğine bir göz atmak istiyorum."

"Ne arıyorsun?" diye soruyor.

"Sadece her taşı çeviriyorum. Temizleyecek misin? Arama iznim yok ama adam öldü. Mahkeme olmayacak."

"Telefonu kapatır kapatmaz Jimmy'yi arayacağım. Ama onun gerçek Robert Boyd'un kimliğini çaldığını ve kayıp olduğunu hatırlıyorsunuz. Hayatta olduğunu varsaymak zorundayız. Orada bile olabilir.

Kapatıyorum.

"Üniversiteye gidecek miyiz?" Ronnie soruyor.

"Yapmıyoruz. Dostum. Burada kalıp bilgisayar araştırmanı istiyorum.

Hayal kırıklığına uğramış bir çocuk gibi görünüyor. Bunu atlatacaktır. Aslında, ona biraz inancım var.

DÖRT BİR

Kampüs güvenliği için işaretlenmiş bir yere park ediyorum. Muhtemelen ceza yiyeceğim ama beni asla canlı yakalayamayacaklar. Sözüne sadık Clay beni geri aradı. Jimmy bana onay verdi ve güvenlik şefini aradı. Benimle ofisinde buluşacak ve Boyd'un yatakhaneğine kadar eşlik edecek. Jimmy sonunda bir şey buldu.

Telefonum Dan'den gelen bir mesajla çaldı.

Hey sen. Harika vakit geçirdik. Ben: Ben de. Tekrar yapalım.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Onu tekrar görmek istiyorum ama hayatıma güzel bir şeyi nasıl sığdıracağımı bilmiyorum. Her şeyi mahvetmeden tabii ki. Kolay yolu seçiyorum. Dan'e "başparmak yukarı" emojisi gönderiyorum ve onu sonra arayacağımı söylüyorum.

"Ne olur ne olmaz."

Şimdi bana "başparmak yukarı" diyor.

Yolcu camına vurulduğunu duyuyorum ve tek görebildiğim bir üniforma ve bir silah kemeri. Telefonumu kapatıyorum ve buraya park edemeyeceğimi duymayı bekleyerek camı açıyorum. Otuzlu yaşlarında bir kadın camın kenarına çömelmiş.

"Dedektif Carpenter?"

"Benim."

"Tanışmanız gereken kişi benim," diyor. "Benimle gel."

Taurus'tan indim ve onu kaldırımda buldum. Yaşı hakkındaki değerdendirmemde yanılmışım. Kolaylıkla kırklı yaşlarındaydı. Uzun boylu, zayıf, atletik görünümlü, siyah saçları kısa kesilmiş, makyajsız, koyu mavi üniformalı ve her yakasında üç gümüş yıldız var. Gözlerinin etrafındaki ince çizgiler solaryuma girdiğini ya da yıllarca zorlu bir yaşam sürdüğünü gösteriyor.

Hangisi olduğundan emin değilim.

"Şef Holmes," dedi elini uzatmadan. "Jimmy, Robert Boyd'un odasını görmek istediğinizi söyledi."

Odalar. Oda ya da yatakhane değil. O eski bir asker.

"Eski ordu mu?" Sanırım öyle.

"Donanma," diyor hafif bir gülümsemeye. "Astsubay. Denizaltı görevi. Gidiyor. Sanırım ben de onu takip etmeliyim.

"Buna minnettarım."

"Bana teşekkür etme. Teşekkürler Jimmy." Onun hızı benimkinden çok daha hızlı ve ben de ona yetişmek için koşmak zorundayım. Birini kovalamadığım ya da kaçmadığım sürece koşmayı sevmiyorum. Farkına varıyor ve yavaşlıyor.

"Özür dilerim. Eski alışkanlıklar."

"Sorun değil," diyorum. "Boyd'u tanıyor muydun?"

"Onu tanıımıyordum ama kampüsteki faaliyetlerini takip ediyordum."

Umarım ne demek istediğini açıklar.

"Sahte kimliklerin kaynağıydı. Yasadışı uyuşturucu kaynağıydı. Başka bir öğrenciyle aynı odayı paylaşıyordu. İkisi de derslere girmiyordu ama notlarını yüksek tutuyorlardı. Birinin onlar adına sınavlara girdiğinden şüpheleniyorum. Ya da okulun bilgisayar sistemine girip notlarını bildiriyorlardı."

Nasıl yapılacağını biliyordum. Aslında, ben yaptım. Çalışanlardan birinin şifresine sahipseniz zor değil.

"Oda arkadaşın kimdi?" Ben sordum.

"Qassim Hadir," diyor. "Buraya Suriye'den geldim. Jimmy bana Robert Aloysius Boyd adına bir Washington ehliyeti olduğunu söyledi. Kimlik tespitlerini bu ikisinden hangisinin yaptığından emin değilim."

Clay bana Robbie Boyd'un siyah olan oda arkadaşının kimliğini aldığını söyledi. Şimdi Şef Holmes bana diğer adamın adının Qassim Hadir olduğunu söylüyor. Sanırım siyah bir adam olarak geçebilir.

"Qassim Hadir'in gerçek adı olduğunu nereden biliyorsunuz?"

Başını iki yana sallar. "İşte bu: ben değilim. Bu iki adam okul başvurularının ötesine bakmazsanız bir göz atın. İşlerin hiçbirini onaylanmadı. Referansların hiçbirini kontrol edilmedi. Bir arkadaşım Boyd'u verdiği numarayla Sosyal Güvenlik'e yönlendirdi. Robert Boyd dokuz yıl önce on altı yaşında ölmüş. Ölü bir adamın bilgilerini kullanarak, buna inanıyor musun?"

Yapabilirim.

Ve evet, ben de aynı şeyi yapardım ama farklı bir nedenle. Hayatta kalmak için. Ve o ikisinin bunun peşinde olmadığını kim söyleyebilir? Biri ölmüştü. Asılmıştı. Belki de birkaç cinayet için tuzak kurulmuştu. Jimmy'ye inanılırsa, diğeri kayıptı. Bu ironikti. Yoksa öyle miydi? Ya katil bizi farklı bir yöne göndermek için Boyd'u kullandıysa? Boyd ve Qassim, bazı insanların iç çamaşırlarını değıştirmesi gibi kimlik değıştirebilirdi. Boyd da ortadan kaybolmuş olabilir. Qassim gibi.

Ama yapmadı.

Bu ikisini başka birinin kontrol ettiğı hissine kapıldım.

"Her şeye inanabilirim," diyorum.

İki katlı apartman bloğunun üst katında beş, alt katında ise beş daire bulunmaktadır. Ahşap çerçeveleli, solmuş ve yontulmuş gri boyalıdır. Siyah demir korkuluklar ve beton merdivenler resmi tamamlıyor.

Dışarıda, Boyd'un üst kattaki odasını kontrol ediyorum. Her katta körfeze bakan ucuz beyaz plastik sandalyeler var. Balkonlardan birinde, sanırım Boyd'unkinde, bitki masası olarak büyük bir tahta makara var. Üstünde bir kül tablası ve üç boş bira kutusu.

Şef Holmes kapıyı açmak için ana anahtarı kullanıyor. İçeride işe yarar başka bir şey bulamazsam bira kutularını toplamak için aklıma bir not alıyorum. Boyd'un cesedi ve dolayısıyla DNA'sı zaten elimdeydi ama onu biri kiraladıysa, gerçek katilin geride bir şey bırakmış olması mümkün.

Patron kapıyı açtı ve koku bizi çarptı. Sert. Kokulu bir kamyon gibi.

KIRK İKİ

Kitsap Bölgesi Şerif Ofisi tüm gücüyle dışarıda. Clay orada, yüzü sert ve profesyonel, diğer iki dedektifle birlikte kapı kapı dolaşıp evde olabilecek yurt sakinleriyle konuşuyor.

Çok fazla yok.

Neredeyse herkes kampüsün diğer tarafında, buldozerlerin küçük bir ormanı tehdit ettiği bir tür protestodadır. Bir seri katil serbestçe dolaşmaktadır, ancak bunu bilmezler ve iyi bir partiyi veya protestoyu bölmediği sürece umursamazlar.

"İçeri girmek için iznin var mıydı?" Clay bana sordu. Şef

Holmes bana açıklama yapmaktan kaçındı.

"Boyd'un oda arkadaşını kontrol etmeye geldi. Kapıyı çaldım ama cevap alamadım. Rahatsız edici bir koku aldım ve ana anahtarım ile kapıyı açtım. Kokuyu hemen fark ettim ve içeride başka kimsenin zarar görmediğinden emin olmak için içeri girdim."

Clay ensesini ovuşturur ve gülümser.

"Ders kitabı açıklaması, patron."

Bana baktı. "Bu da mı senin hikayen?"

"Evet," diyorum ona. "Ben de içeri girdim. Hiçbir şeye dokunmadık ve geri dönüp seni aradık."

Bu kısmı doğru değildi ama şef irkilmedi bile. Donanmanın yöntemini ya da en azından onun versiyonunu sevmeye başlamıştım.

Şef Holmes konuşuyor. "Adamın öğrenci olurken verdiği isim Qassim Hadir'di." Sosyal Güvenlik numarasının dokuz yıldır ölü olan bir adama nasıl geldiğini anlatıyor.

"Parmak izlerini AFIS'te ve yerel olarak araştıracağım," diyor Clay. "Bu sabah cesetten parmak izlerini almış olmalısın. Eğer onları çalıştırırsan, doğru olup olmadığını bana bildirir misin? Ben de aynısını yapacağım."

Katılıyorum.

"Görünüşe göre artık burada bana ya da ekibime ihtiyacınız yok," diyor Şef Holmes. "Kampüs polisliğine geri döneceğiz. Beni bu konuda bilgilendir, Clay.

Bu bir istek değildi. Kampüsünde biri öldürülmüştü.

"Boynu kırılmış gibi görünüyordu" diyor. O da aynı fikirde.

Şef Holmes telsizi açıyor ve personele işlerinin başına dönmelerini söylüyor. Dairelerin önünden ayrılırken ona yetiştim.

"Orada yaptıkların için minnettarım." "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Bu adamı yakalamak istiyorum."

"Biliyorum. İyi şanslar. Kampüsüme geri gelmese iyi olur."

Oturma odası ve mutfak birleştiren küçük bir alan olan daireye dönüyorum. Oturma odasındaki kanepede çift kişilik bir yatağa dönüştürülmüş. Geç saatlere kadar uyumamış gibi görünüyor ve kirli kıyafetler, dergiler ve gevrek paketleriyle dolu. Yere uzanıyorum ve kanepenin altına, mutfak dolaplarına, fırına, buzdolabına bakıyorum. Buzdolabının önüne mıknatısla tutturulmuş bir poster var. Kaba bir domuz resmi. Gözleri şaşı ve dili dışarı çıkmış. Domuzun yanında, namlusundan alevler çıkan bir silahın daha da kaba bir çizimi var. Çizimin altına birisi kaba harflerle "ÖZÜR DİLERİM DOMUZ" yazmış. Katladım ve belimdeki ceketimin altına koydum. Birim sakinleri pek okur-yazar değildi ve Boyd'un el yazısıyla yazılmış notla karşılaştırayabileceğim başka bir şey de yoktu.

Yatak odasında yerde yüzüstü yatan cesedi inceliyorum. Yirmili yaşlarının başında, kısa boylu, tombul, uzun kollu siyah bir adam.

Üç şey dikkatimi çekti. Birincisi, her iki elinin arkasında da dövme var. Her dövme bir göz küresini temsil ediyor. İkincisi, kafası neredeyse bana dönük. Üçüncüsü, Karynn Eades ile aynı şekilde yerleştirilmiş.

Vitruvius Adamı.

Hiçbir şey yerli yerinde değil. Daire dağınık ama orada yaşayan iki genç adamdan beklenmeyecek kadar değil. Bir siren sesi duydum. Patronla beklemek için dışarı çıktım. İçeride gördüklerimin fotoğrafını çekmeme gerek yok.

Her şey kafamda.

Şef Holmes döndü ve ondan Boyd ve ölü adam hakkında bulabildiği tüm kayıtları çıkarmasını istedim. Gün bitmeden elimde olacağına söz verdi.

Bir süre sonra, üniformalı bir Kitsap County polis memuru, Dedektif Clay Osborne ile birlikte merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Şimdi Clay dairenin içinde, ben ise en üst basamakta oturmuş bekliyorum. Olay yeri teknisyenlerinin yolundan uzak durmaya çalışıyorum.

"Ne karmaşa ama," diyor.

Clay sessizce arkamda belirdi. Bundan nefret ediyorum. "En azından iki Boyd'u bulduk," diyorum.

"Sence neler oluyor Megan?" "Sen söyle."

"Hemen sonuca varmak istemiyorum." "Ben de öyle."

Bu bir çıkmazdı.

"Önce sen," diyorum. "Söyleyeceğiniz hiçbir şey bir kamuoyu yoklamasında aleyhinize kullanılamaz ve kullanılmayacaktır."

Clay gülümsüyor. "Tamam. Önce ben başlayacağım. Şöyle görünüyor. Buradaki anahtar kelimeler 'gibi görünüyor'. Skunk Adası'nın kayalıklarında katilin dördüncü kurbanı olduğu iddia edilen biri bulundu. Boynu kırık ve buradaki adam gibi bağdaş kurmuş yatıyor. Çok uzakta değil, aradığınız Robbie Boyd bir ağaca asılı halde bulundu. Elinde üzerinde 'Üzgünüm, Megan' ya da benzer bir şey yazan bir bez parçası var. Yakınlarda

Kurbanın ehliyeti ile birlikte bazı giysiler ve bir el çantası bulundu."

Gözleri gözlerimi ararken sessiz kalıyorum ve hiçbir şey belli etmiyorum.

"Görünüşe göre beyaz Boyd, siyah Boyd'un boynunu kırmış ve onu yere yatırmış. Sonra da son kurban Karynn'i Skunk Adası'na götürmüş. Boynu oraya götürülmeden önce kırılmış olabilir. Beyaz Boyd şakanın bittiğini hissediyor ve kendini öldürmeye karar verir. Size bir itiraf notu yazar, bir dala ip atar ve kendini asar.

Clay'in bunu yüksek sesle söylediğini duymak beni katilin her şeyi ayarladığına ikna ediyor. Dört kadın cinsel istismara uğradı, öldürüldü ve terk edildi. Ve şimdi iki adam, suçlular, onun pisliğini temizlemek için ölüyorlar.

Başka bir sorum daha var. Ama dilimi tutuyorum. Boyd, Karynn'in cesedini Skunk Adası'na nasıl götürdü? Boyd'un eski arabasını hiç bulamadık. Skunk Adası'na tekne dışında gitmenin bir yolu yok. Adada terk edilmiş bir tekne bulunmadı.

"Bu kadar mı?" Clay soruyor. "Sanırım öyle."

"Kazmaya devam edeceksin, değil mi?" "Değil mi?"

Ayaklarına bakıyor. "Larry Gray'e bütün bunları kim anlatacak?" Larry'yi arayacaktım. Unutmuşum.

"O senin arkadaşın ve zaten bir iş ilişkiniz var," diyorum. Clay geri itiyor. "O senin patronunla akraba."

Başka bir çıkmaz. Clay, Larry'nin Boyd'un cesedini bulduğunda uyarılmadığına dair yakınmasını duymak istemez. Davayı kapatmak ve yemek yemek ya da cinsiyetçi yorumlar yapmak gibi önemli şeylerle uğraşmaya geri dönmek isteyecektir. Anne tarafından ikinci kuzeni olan Şerif Gray ile tam bir tezat oluşturuyor. Her neyse. Şerife Larry'nin davadaki dedektiflerden biri olduğunu söyledim ve kaşlarını çatı.

"Larry'yi arayacağım," dedim sonunda. "Zaten arayacaktım ama bu iş çıktı."

Clay daireye geri döndü ve ben de arabama döndüm. Hâlâ park ettiğim yerdeydi. Park cezası yok. Arabaya binip Port Hadlock'a ve Jefferson County Şerif Ofisi'ne doğru sürmeye başladım. Kafamda bir sürü şey dönüp dolaşıyor ve her seferinde Clay'in Boyd'un cesedinin bulunduğunu nereden bildiği sorusuyla bitiyor.

Muhtemel cevap: Polis söylentileri.

Bir polis memuru bir memurla konuşmuş ve bu bilgi NASA'ya aktarılmış ve uydu aracılığıyla iletilmiştir. Bir başka olasılık: karınca kolonisi gibi kolektif bir zeka var.

Larry ile irtibata geçmek için gizli bir nedenim var. İlk şüphelilerim Jim Truitt ve Steve Bohleber'in DNA'ları, Dina Knowles ve Leann Truitt'ten alınan bilinmeyen örnekler de dahil olmak üzere hiçbir şeyle eşleşmedi. Margie Benton'ın DNA örneği kirlenmişti ve hiçbir şeyle karşılaştırılamazdı. FBI tarafından tutulan veri tabanında DNA yoktu.

Dört kadın kurbanım var ve dördünden de DNA toplandı. Bu kişi en az dört kişiyi öldürmüş - Boyd'lar kurban ise belki daha fazla. Böylesine üretken bir katilin bir tür sicili olmalı. Ancak, DNA veri tabanında hiçbir şey yok. Peki gezegendeki en kapsamlı veri tabanı olan FBI veri tabanında olmayan DNA ne olabilir? Birkaç olasılık var. Hiç suç işlememiş kişiler. Devlet memurları, politikacılar, yetkililer gibi muaf tutulan kişiler...

Bir ürperti hissediyorum. Alex Rader'ın gölgeleri aklımdan geçiyor. O bir polisti. Adam kaçırın biriydi. Bir işkenceciydi. Bir katildi. Ve tabii ki öldü. Ancak yaşasaydı bile DNA'sı FBI veri tabanında olmazdı.

KIRK ÜÇ

Kitsap Bölgesi adli tabibinin telefon numarasını aldım. Dr. Wilson kampüs yurduna geldi ve cesedi otopsi yapacağı Bremerton'daki morga götürdü. Sonuçlarla birlikte beni arayacağına söz verdi. Port Hadlock'taki şerifin ofisine geri dönme zahmetine girmemeye karar verdim. Ben gelene kadar şerif ve Ronnie gitmiş olacaktı.

Eve giderken patoloğumuz Dr. Andrade'yi aradım. Asistanı cevap veriyor. Skunk Adası'ndan iki ceset almışlar ama doktorun otopsi için vakti yokmuş. Benden onlara başka iş getirmememi istedi. Çok komik. Tarih ve saat belirlendiğinde benimle irtibata geçeceğini söyledi. Ona bunun artık bir seri katil soruşturması olduğunu hatırlatıyorum ve bunu Dr. Andrade'ye iletmesini istiyorum. Zaman önemli. Telefon elimde kapandı. Onu tekrar aradım. Cevap verdiğinde, Dr. Andrade'yi aramasını ve beni aramasını istemesini, yoksa doktoru bulup onu müsait hale getireceğimi söyledim. Ona acil durum çağrılarını filtrelemenin kendi işi olmadığını söyledim ve telefonu yüzüne kapattım.

Bu iyiydi.

Evimin önüne park ediyorum. Aslında benim değil ama öyle düşünmeye başladım. Herhangi bir yerde yaşadığımdan daha uzun süredir buradayım. Bu benim çocukluğumdaki hayatımın tam tersi. Bir yerde asla uzun süre kalmazdık. Annem bana ya da Hayden'a rastgele bir isim seçtirirdi.

Bir çanağın içinde bir şehir ve biz oraya taşınırdık. Rastlantısallık bizi güvende tutardı. Eğer nereye gittiğimizi bilmiyorsak, başka kimse de bilemezdi.

"Wallace "tan gelen tehdit e-postalarına rağmen, değişmek için bir neden göremiyorum. Burası evimiz. Bırak gelsin. Evet, korkuyorum. Bazen korku insanı cesur yapar.

Çantamı ve anahtarlarımı masanın üzerine koyuyorum, yatak odasına gidiyorum ve yatağa uzanıyorum. Beynim yorgun. Her şeyi aklımda tutamıyorum. Ayağa kalkıyorum, bir not defteri ve kalem buluyorum ve bir çizelgeye başlıyorum. Kurbanlar, tanıklar, kanıtlar, ilgili ilçeler, hastaneler, DNA, cesetlerin atıldığı yerler, işyerleri, nerede yaşadıkları, ne kullandıkları vs.

Sayfayı yırtıp tekrar deniyorum.

Çöp boşaltma alanlarının konumu, hepsi suya yakın olduğu için benzerdir. Kurbanlar da suya yakın yerlerde yaşıyorlardı. Kadınlar barlarda çalışıyordu. Kadınlardan ikisi çocuklarını evlatlık vermiş, biri de hamileymiş. Bunun çocuklarla bir ilgisi var mı? Hepsinin çocuk sahibi olma ihtimali neydi? Profile uymayan tek kişi Karynn Eades, ama henüz fazla bilgi alamadım. Boyd'un oda arkadaşının en iyi ipucum olacağından emindim. Boyd'un katil olmadığından oldukça emindim. Bir şekilde işin içinde olduğunu hissediyorum. Şimdi Boyd'un oda arkadaşı öldü. Öldürüldü. Karynn Eades ve diğer kurbanlar gibi boynu kırılmış.

Daha fazlasına ihtiyacım var. Marley DNA'yı birkaç saat içinde yapabilir, ancak analiz için örneklerle ihtiyacı var ve onu bunu yapmaya ikna etmem gerekiyor. Dr Andrade'yi aramak için telefonu elime alıyorum ve saatin çoktan geç olduğunu görüyorum. Aramama geri dönmedi. Merkez'i arayıp ev telefonunu aldım ve aradım. Bir kadın cevap veriyor.

"Bayan Andrade mi o?"

"Evet," diyor. "Kim arıyor?"

"Megan Carpenter, Bayan Andrade. Ben Jefferson County dedektifiyim.

"Oh, şu Megan mı?"

"Sanırım öyle, Bayan Andrade. Kocanız orada mı?"

"Dedektif, yemek yiyor. Her zamanki gibi geç kaldı. Onu yarın işten arayabilir misiniz?"

Arka planda boğuk bir ses duyuyorum ve sonra Dr. Andrade telefonda.

"Megan, seni arayacaktım ama Kitsap'ta daha fazla ceset bulunduğunu duydum. Ölüm meleği gibisin."

"Bir tanık bulmaya çalışıyordum ve..."

"Eades'in tecavüz kitini suç laboratuvarına gönderip göndermediğimi bilmek istiyorsunuz. Cevabım evet. Bunun çabuk olmasını isteyeceğinizi biliyordum. Ayrıca Boyd'un yanaklarından da örnek aldım. Hepsi laboratuvarda kalacak. İyi şanslar."

Telefonu kapattı.

Elimde çaldığında telefonu kapatıyordum.

"Sabah otopsileri yapacağımı bilmek istersiniz diye düşündüm," diyor. "Saat sekizde."

"Sizi evden aradığım için üzgünüm-" Hat tekrar kapanıyor.

İstediğimi aldım. Aslında, ne bulacağını bilmek için otopsilere katılmama gerek yok. Sadece örneklerin laboratuvara gönderilmesi gerekiyordu. Şimdi Marley'e sihrini tekrar yaptırmalıyım. Boyd'un DNA'sı Leann ve Dina'nın bilinmeyen sperm donörüyle eşleşirse, katilimi bulmuş olacağım. Eşleşmezse, katilin hâlâ dışarıda olduğuna dair kanıtım var.

Bir arama daha yapıyorum.

"Ronnie Marsh," diye cevap veriyor. Dikkati dağılmış görünüyor. Umarım randevuda değildir, çünkü bir şey yapmasını istiyorum.

"Meşgul müsün?" Ben soruyorum.

"Bana verdiğin USB bellekteki kayıtları inceliyorum."

"Hâlâ işte misin?" Saate bakıyorum.

"Sanırım bir şey buldum. Leann Truitt ve Dina Knowles bebeklerini Kitsap Tıp Merkezi'nde doğurmuşlar, ancak belgelerde babanın adı yok.

doğum belgeleri. Bebekler evlatlık verilmiş. Bebekleri evlat edinen çiftlerin isimlerini bilmeme imkan yok. Her ikisinin de doğum doktorları farklıydı. Ama tahmin edin ne oldu?

Keşke bunu yapmasaydı. "Ne?"
diye soruyorum.

"Teslimat tarihlerini buldum ve güvenlik kamerası kayıtlarını kontrol ettim. Onları inceliyordum ama çok sayıda kamera var ve ne aradığımı bilmiyorum."

Hangi kameranın hangi kata ya da birime uygun olduğunu sormayı unutmuşum. Saçmalık!

"İyi iş çıkardın. Gerçekten bu kadar geç kalmana gerek yoktu.

"Sorun değil, Megan. Bu adamı yakalamak istiyorum.

Ciddi biri ve onu daha sonra bile işe davet ettiğim için kendimi biraz suçlu hissediyorum.

"Her şey için teşekkürler," diyorum sonunda. "İzlememiz gereken katların kamera numaralarını istemeliydim."

"Biz" dedim.

O anda, bir ortağa sahip olmanın ne kadar faydalı olduğu aklımdan geçti. Ortağım olduğundan değil. Yani, Ronnie yedek bir şerif yardımcısı. Muhtemelen ıslah bürosuna gidecek ya da ofis işleri yapacak. Bilgisayar işlerinde devriye arabasında oturup ceza yazmak için fazla yetenekli.

"Bunu bu gece bir kenara koyabilirsin, ben de hastaneyi arayıp hangi kamera numaralarına ihtiyacımız olduğunu öğreneyim. Yarın birlikte bakabiliriz. Bu sefer senin gözlerini kullanabilirim.

"Gerçekten mi?" diye sorar.

O anda çok mutlu görünüyor. Eve gideceğini düşündüğü için mi yoksa videolarda benimle birlikte çalıştığı için mi bilmiyorum.

"Bu gece bana büyük bir iyilik yapmanı istiyorum."

"Neye ihtiyacın olursa, benden iste."

Hiç tereddüt etmiyor.

Ona iş numaramı ve Marley'in kişisel cep telefonu numarasını verdim ve randevu almasını söyledim.

"Dr. Andrade bana tecavüz kitinin ve Boyd'un DNA örneğinin laboratuarda olduğunu söyledi," diye devam ediyorum. "Biliyorum ki

Birkaç saat sürer. Sonuç alana kadar Marley'e bakabilir misin?

"Boyd'u Dina Knowles ve Leann Truitt gibi bilinmeyenlerle karşılaştırmasını istiyorsunuz. Sonra da Karynn'e cinsel istismarda bulunup bulunmadığını öğrenmek istiyorsunuz. Teknisyenleri Karynn'in vücudundan örnek alırken izledim, yani her ikisinden de birkaç örnek olmalı. Sonuçları almak bir gece sürebilir."

Haklı, tabii ki. Sana daha fazla talimat vereceğim.

"Önce Marley'den Boyd'u yapmasını isteyin ve DNA'sının bilinmeyenle eşleşip eşleşmediğine bakın. Bunu yapmanızı istemekten nefret ediyorum, bu yüzden reddedebilirsiniz."

Sormaktan nefret etmiyorum ama soruyormuş gibi yapmaya değer olduğunu biliyorum.

"Bakalım Marley ne diyecek, Megan. DNA makinesi hakkında pek bir şey bilmiyorum. Çok geç olursa seni aramamı ister misin?

"Hiçbir zaman çok geç değildir," diyorum.

"Ah, unutmuşum. Karynn'i sistemden kontrol ettim. O temiz. Kaydı yok. Hiç ceza almamış. Sosyal medya, aile, arkadaş ve adres bağlantılarının bir listesini çıkardım."

"Departmanımın e-posta adresine gönderin. Evdeyim ve buradan ileteceğim. Listedeki kişilerden bazılarını arayıp bu gece benimle konuşup konuşamayacaklarını sorabilirim. Yarın seyahate çıkıyoruz.

"Nereye gidiyoruz?"

"O zaman söylerim. Yardımın için teşekkürler. Marley'e teşekkür ettiğimi söyle. Ve geceyi orada geçirme. Marley sonuçlarla ilgili olarak seni ya da beni arayabilir. Yarın yapacağımız iş için biraz dinlenmen gerekecek. Mümkünse sekiz gibi ofiste olmaya çalış.

"Orada olacağım."

Görüşmeyi sonlandırıp iş e-postamı açıyorum. Ronnie listesini çoktan göndermişti. Hastanedeki videoyu da eklemiş. Çok büyük bir dosya. İçinden geçerken yardım alırsam mutlu olurum. Belki de zaman kaybıdır. Ama içgüdülerime güveniyorum.

KIRK DÖRT

Akşamlarımı Ronnie'nin Karynn'in cinayetiyle ilgili görüşmemiz gereken kişilerin listesini okuyarak ve Margie Benton hakkında bulabildiğim her şeyi öğrenerek geçiriyorum. Larry Gray'in bu konuda haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyorum ama Margie Benton diye biri yoktu. Polis kaydı yok. Sosyal medyada bir şey yok. Haberlerde bir şey yok. Her zaman.

Clallam County'yi aradım ve yorgun memurdan daha önceki yolculuklar için adresini kontrol etmesini istedim. O adreste ya da yakınında sadece iki polis çağrısı olmuş. İkisi de Margie ile ilgili değildi. Biri sokaktaki bir sarhoş, diğeri de pencereden gözetleme y a p a n biri ihbarıydı. Görevli bana polisin her iki seferde de geldiklerinde orada kimsenin olmadığını söylediğini aktardı.

"Aramalar bir aldatmaca olarak değerlendirildi," diyor. "Belki de çocuklar ortalığı karıştırmanın komik olduğunu düşündüler ve rastgele adresler verdiler."

Margie'nin ev sahibinin adı Larry'nin raporunda vardı, ancak Ronnie'ye göre ev sahibi vefat etmiş. Kulübesi yaşlı bir çift tarafından kiralanmış. Larry'ye göre, onlarla konuşmuş. Geri dönüp tekrar yapacağım. Margie Benton cinayetini yeniden araştırmayı bitirene kadar Larry'yi arayıp yeni kurbandan bahsetmemeye karar verdim.

Birden aklıma Karynn Eades geldi. Hastane kayıtlarında istediğim bir isim değildi. Başka bir mahkeme kararı almam gerekecek ve zaman kaybetmek istemiyorum. Katilin çalışma hızına bakılırsa, muhtemelen tekrar saldıracak.

Clay'i arayacağım.

"Dedektif Carpenter," diyor. "Gecenin bu saatinde sizin için ne yapabilirim?"

Saate bakıyorum. Normal insanlar mışıl mışıl uyur. Clay hiç uyumuyor gibi görünüyor. "Hastanede yanınızdan geçip gittiğim için ne kadar üzgün olduğumu tekrar söylemek istedim. O şeylere gerçekten ihtiyacım vardı ve bu adamdan biraz korkuyorum. Anlıyor musun?"

Bir iç çekiş duyuyorum. "Her şey affedildi. Aynı takımda olduğumuzu unutmamalısın. Her zaman yalnız çalıştığını varsayıyorum.

"Doğru," diyorum.

"Eğer yalnızsanız, her şeyi bir düzen içinde yaparsınız. Bir şeyi nasıl yapmak istediğinizi bilirsiniz ve öyle yaparsınız. Yolunuza bir şey çıkarsa, onun etrafında çalışırsınız."

O haklı.

"Anlıyorum," diyor. "Gerçekten anlıyorum. Ben de aynı durumdayım. Hep yalnız çalışırdım. Sonra kısa bir süre Larry ile çalıştım ve bu beni yalnız çalışmanın daha iyi olacağına ikna etti."

Gülüyorum. "O bir ateş topu," diyorum.

"Evet. Bu o. Özür dilemek için mi aradın yoksa başka bir iyiliğe mi ihtiyacın var?"

Bu adam iyi, sanırım.

"Madem bu kadar nazikçe sordunuz, bir şeye ihtiyacım var. Kızma ama hastanede Karynn Eades'e ait herhangi bir kayıt olup olmadığına bakmam gerekiyor. "Karynn" y ve iki n ile yazılır."

"Ne, bu sefer mahkeme emri yok mu?"

Kızgın görünüyor. Onu suçlamıyorum ama bunu atlatacaktır.

"Mahkeme kararı yok," diyorum. "Sadece birinden bir istek ekip üyesinden diğerine." O sessiz. Bekliyorum.

"Bana onun bilgilerini içeren bir mesaj gönderebilir misiniz? Senin için kayıtları alacağım ama bana borçlusun.

İşini y a p t ı ğ ı için ona hiçbir şey borçlu olmadığımı söylemek istiyorum. Ben de onun davalarını çözüyorum.

"Anlıyorum."

Sözüne sadık. Beş dakika sonra elimde bir mesaja eklenmiş bir kayıt vardı:

"Karynn Eades altı ay önce bir erkek bebek dünyaya getirdi. Evlatlık verilmiş. Babası bilinmiyor. Bakım altındaydı Halka açık.

Bilgisayarımda hastane kayıtlarını açtım. Herhangi bir işyeri listelemiyor. Adres, ehliyetinde bulduğum adresle aynı. Hiçbir yakın akrabası listelenmemiş. O da diğerleri gibi görünmez.

Leann Truitt hariç. Zengin bir ailede doğmuş. Profil ölçerde üç üzerinden üç. Tanıma uyuyor, bir barda çalışmış, vazgeçtiği bir çocuğu var. Tek fark Margie hala hamileydi, yani oğlundan vazgeçmedi. Henüz. Leann'in de ulaşılabilir bir ailesi vardı.

Boyd'un DNA'sının kurbanların hiçbirisiyle uyuşmadığını bilmek için Marley'in raporuna ihtiyacım yok. Katilim hala dışarıda.

Üç saat boyunca uyumayı umarak yatağa giriyorum. Zihnim e-postaların neden olduğu endişeden kurtulmayı reddederken bu umut buharlaşıyor. Hayatımda incittiğim insanları düşünüyorum, ister daha büyük bir amacın parçası olarak kasıtlı olarak, ister içimde olduğunu bildiğim sevgiyi gösteremediğim için. Orada biri benim zayıflıklarımı biliyor. Hikayemi biliyor. Benim bir savaşçı olduğumu biliyor.

Ve onunla tanıştığım da, özür dilemeye hiç vaktim olmadığını ya da özür kelimesine hiç güvenmediğimi kanıtlamak niyetindeyim.

KIRK BEŞ

Şerif Gray ertesi sabah masamın yanında duruyor ve sandalyemde dinlenen ikinci kuzeni Larry ile konuşuyor.

Clorox mendillere ihtiyacım var.

Larry ayağa kalktı ve teatral bir selam verdi. Saçına biraz daha yağ eklemiş ve bunun yanıcı olduğundan oldukça eminim.

"İşte genç bayan geldi," diyor.

"Dün gece seni arayacaktım."

"Bu konuda endişelenme. Tony bana söylüyor. Çok meşguldünüz, bayan.

Bayan mı?

Ben bir şey söyleyemeden Şerif Gray araya giriyor. "Sanırım o konuyu açıklığa kavuşturdu. Yedek Şerif Yardımcısı Marsh, Skunk Adası cinayetlerinin DNA sonuçlarını almak için suç laboratuvarına gidiyor.

Larry masamın kenarına oturuyor ve iri eliyle kalçasına vuruyor. "Hepsi küçük bir pakette toplanmış. Adam Boyd. Sanırım üniversitedeki oda arkadaşı bunu öğrendi ve Boyd onu da öldürdü.

"Evet," dedim. Larry'nin geceleri uyumasına yardımcı olacaksa, tartışmayacağım. "Dedektif Gray, size bir şey sormam gerekiyor."

"Bana Larry diyebilirsin," diyor ve hemen ekliyor: "Aslında ısrar ediyorum. Az önce benim sorunumu çözdün.

En büyük dava.

"Teşekkürler Larry," diyorum.

Ve neler olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.

"Tüm yarım kalmış işleri tamamlamak istiyorum," diyorum, "bilirsiniz, sadece sonumuzu garantiye almak için."

Yüzü ciddileşir ve bir iç çeker.

"Her şeyi biliyorum evlat," diyor bana. "Başımdan çok şey geçti. Avukatın biri isim yapmak ister ve bir polisi çamura sürükler.

O anda bir avukatın kadın olma talihsizliğini yaşadığını ve onun berbat soruşturmalarından birine itiraz ettiğini hayal ediyorum.

"Sakıncası yoksa size Margie hakkında birkaç soru soracağım. Bilirsiniz işte. Son işvereniyle konuşmak, herhangi bir arkadaşını bulup bulamayacağıma bakmak gibi şeyler."

Tüm bunları çok az bir hevesle, sanki dibe vurmuş bir girişimmiş gibi söylüyorum, ancak birilerinin bunu yapması gerekiyor.

"Size kendim eşlik edeceğim," diyor. "Şu küçük ortağını da getir, sana nefis bir kahvaltı ısmarlayayım."

"Buna gerek yok, Larry. Sadece birkaç noktayı kapatıyorum.

"Pekâlâ. Ama istediğin zaman arayabilirsin ve teklif hala masada," diyor göz kırparak.

Cildim sürünüyor.

"Teşekkürler Larry," diyorum.

"Edeceğim." Asla.

Larry ayağa kalkar ve yüzünde ciddi bir ifadeyle Şerif Gray'in omzuna dokunur. "Beni aramayı unutma kuzen. Uzun zaman oldu ve biz bir aileyiz.

"Ben yaparım, Larry."

Şerif Gray onu aramayacak. Alt dudağını ısırmasından anlayabiliyorum. Hoşunuza gitmeyeceğini düşündüğü bir şey söylemek üzereyken hep böyle yapar. Bir süredir Larry'den kaçtığını hissediyorum.

Larry beni kucaklıyor ve bir çığlığı zar zor zapt edebiliyorum.

"Sonra görüşürüz." Nan'e el salladı ve ofisten çıktı.

Şerif Gray bir iç çeker. "Hiç gitmeyecek sandım."

Ona bir göz attım. "Anne tarafından ikinci kuzen, değil mi?"

Başını iki yana sallar. "Onu sahiplenmiyorum. Annem de onu sevmezdi. Kendi annenin de onu sahiplendiğini sanmıyorum.

Kendisini ofisine kadar takip etmemi işaret etti. Yüzündeki gözyaşlarını silerek cehennemden gelen sandalyeye oturdu. "Kapıyı kapat."

Kapattığımda kapı gıcırdıyor.

Yüz ifadesi çok ciddi. "Boyd yapmadı, değil mi?" Başımı sallıyorum.

"Otur."

"Bana hayır demeden önce, Margie Benton hakkında bazı kişilerle sohbet edeceğim."

Şerif Gray elini kaldırır, avuç içi açıktır. "Anlıyorum. Onun işini onun yerine sen yapmalısın. Bu adamı yakalamak için ne gerekiyorsa yapın. Yeterince öldürdük."

"Ronnie'yi de yanımda götürmek istiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Bence gelecek vaat ediyor," diyorum. "Ve sakın ona bunu söylediğimi söyleme."

Bana yeşil ışık yaktı ve ben de ofisten çıktım. Telefonum çaldı. Arayan Ronnie'ydi.

"Marley laboratuvarda uyumuş olmalı," diyor. "Zavallı adam. Ona biraz kahvaltı ve kahve getireceğim. Geldiğimde sana bir şeyler getirmemi ister misin?"

"Bütün gece çalıştı mı?" Ben sordum.

"O yaptı. Bizim için bir şeyi olduğunu söyledi ama ben ona kahve getirene kadar ne olduğunu söylemedi. Bilirsin, sevimli biri. Sevimli bir inek.

Tanrım, ben ne yaptım? "O türünün tek örneği."

"Yani hiçbir şey istemiyor musun?"

"Ben iyiyim. Mümkün olduğunca çabuk geri dön. Dedektif Gray ve şerifle konuştum ve gitmeye hazırız. Yolda kahve içeriz.

Kapatıyorum ve içimde kötü bir his var. Ya Marley Boyd'un DNA'sını diğerlerinininkiyle birleştirdiyse? Eğer durum buysa mutlu olmam gerektiğini biliyorum. Katil öldü. Dava çözüldü. Ama içgüdülerim mutlu değil. Adamın o olmasını istemiyorum. Onu yakalayan kişi olmak istiyorum. İşini bitiren.

Her neyse, hala Benton davasını araştırmayı planlıyorum. Larry'nin atladığı çok şey var. Yapmadığı çok şey. Araştırmaya zahmet etmediği o kadar çok şey var ki.

Telefonum yine çaldı. Bu sabah popülerim. Cevap veriyorum.

"Megan, ben Clay. Sanırım dün gece Larry'yi aradın. Biraz önce aradı ve Boyd konusunda şaşırmış görünmüyordu. Şimdi sonuçlardan memnun musun?

"Larry bu sabah şerifle konuşmak için buradaydı. O tatmin oldu, ben de tatmin oldum."

Hat o kadar uzun süredir sessizdi ki gittiğini düşündüm. Sesi kuşkulu bir şekilde geri geliyor. "Öyle demek istemediğini biliyorum."

"Evet," dedim. "Yapacağım. İşim bitti. Dava kapandı." "Gerçekten mi?"

"Yani, hâlâ bazı şeyleri tamamlamam ve raporlarımı yazmam gerekiyor ama evet."

"Bitirmen gereken ne var?" Bunu söylememeliydim.

"Hastane videosu," diyorum ona. "Henüz bakmadım. İ'larımın üstünü çiziyorum ve..."

"T'lerini göstererek," diye bitiriyor. "Tüm bunları analiz etmek için yardım ister misin? Muhtemelen incelenecek tonlarca video var. Buraya, ofise getirebilirsin. Ya da ben gelebilirim.

"Bunu bitirdiğini sanıyordum?" diye sordum.

"Ben memnunum. Larry mutlu. Eğer değilse, yardım ederim. Biz bir takımız, unuttun mu?

Takım.

Doğru.

"Bu akşam Ronnie'ye gideceğim ve bunun üzerinden geçeceğiz," diye yalan söyledim. "Biraz şarap içeriz. Pizza. Bütün gece kutlarız.

Teklifiniz için teşekkür ederim ama bu bende. Dediğiniz gibi, buna karşı koyabilecek tek kişi benim."

Bütün gece Ronnie'nin konuşmasını dinlemek zorunda kalacağım ama buna alışkınım. Belki Mindy de gitmek ister. Bir katili ararken kız kıza bir gece. Benim tarzım bir gece.

"Emin misin?" diye sorar.

"Tabii ki. Ayrıca Jimmy'yi hizada tutmalısın."

"O bir karakter ama iyi. Kendisini aştığınız için sizi affettiğini söylemenizi istedi.

Gerçekten umurumda değil.

"Bu harika," diyorum. "O iyi bir adam."

"Eğer fazladan bir çift göz istemediğinize eminseniz, sizi yalnız bırakayım. Seninle çalışmak güzeldi, Megan.

"Sen de Clay." Telefon görüşmesi bitiyor ve sanırım onu özleyeceğim. Clay bana biraz kendimi hatırlatıyor. Ve ona yalan söylemek zorunda olmadığım zaman onunla konuşmak daha kolay oluyor.

Garip bir his var içimde ve ne olduğunu anlayamıyorum. Eğer önemliyse bana gelecektir. Bilgisayarıma giriyorum ve kişisel e-postamı açıyorum. Hayden'dan e-posta yok. İş e-postama gidiyorum ve donup kalıyorum.

Wallace.

Tebriklerin sıraya girdiğini duydum. Senin de Adamım. Aşağı yukarı, her neyse. Ama bir şekilde paçayı kurtardı, değil mi? Onun işini bitiremediğin için hayal kırıklığına uğradın mı?

Bu sefer bana Rylee demeyecek. Buna gerek yok. Eskiden kim olduğumu biliyor. Şimdi kim olduğumu da biliyor. Kafamı karıştırıyor. Hâlâ yakın olduğu konusunda beni uyarıyor. Hem beni tebrik ediyor hem de katil olduğumu söylemeye çalışıyor. E-postanın geldiği saatlerde

Skunk Adası'nda. Sadece birkaç saat sonra haberlerde çıktı. Bu bilgiyi nereden alıyordu?

Kolluk kuvvetlerine yakın birinin ona bilgi verdiği fikri ilk kez aklıma gelmiyordu.

KIRK ALTI

"Önce nereye?" Ronnie sorar.

Arabamda oturuyoruz ve onu da yanımda götürsem mi diye düşünüyorum. Ondan videoyu eve götürmesini ve analiz etmesini isteyebilirim. Bu onun zamanını ve becerilerini daha iyi kullanırdı. Ama o bir kedi yavrusu gibi. Eğer onu beslersen, seni eve kadar takip eder. Tüm bunları benimle birlikte çözmesine izin vereceğim. En azından bunu yapmasına izin vermem gerektiğini hissediyorum. Bir şey çıkmazsa, bu da iyi bir ders olur. Soruşturmalar çok fazla el emeği ve bazen çok az ödül içerir.

"Önce Marley'in bizim için ne hazırladığını söyle."

"Her iki durumda da Boyd'la eşleşemedi." Şükürler olsun.

"Ne başardı?"

"Karynn Eades'in tecavüz kitinin Dina Knowles ve Leann Truitt'in bilinmeyen DNA'sıyla eşleştiğini söyledi. Artık üç cinayet arasında bir bağlantı var."

Şerif Ofisi'nin otoparkından çıkıp kuzeye doğru gidiyorum.

"Adelma Plajı ilk durağımız. Margie'nin bilinen son adresi olan Crane'e giderken oradan geçeceğiz. Dina'nın terk edildiği bölgeye bir göz atmak istiyorum. Fotoğrafları var mı?"

Ronnie sahnenin en iyi görüntüsünü veren üç fotoğraf çeker. Cesetten uzakta üç açıdan çekilmişlerdir.

"Cesedin tam yerini öğrenmek istiyorsanız onlara ihtiyacımız olmayacak," diyor. "GPS koordinatları bende var."

Sihirli telefonunu kullanıp bizi doğruca oraya götürebilir. Clay'in devrilmiş bir ağaç gövdesine oyulduğunu söylediği bu sembolü görmek güzel olurdu.

"Dina ve Margie'nin adreslerinin sizde olduğunu sanmıyorum."

"Elbette," diyor. "Dün gece Marley'i beklerken giydim."

Adını söyleme şekli bana ufukta bir romantizm olabileceğini söylüyor.

"Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Neden sorduğumu bilmiyorum. Evet, soracağım. Onunla bağlantıyı sürdürmesi için ona ihtiyacım var. Benim tipim değildi ve bilgi almak için her şeyi yaparım ama Marley'le çıkmak istemiyorum.

"Dün gece beni öptü," diyor aniden ve bana endişeli bir bakış atıyor. "Bu beni işten attırmaz, değil mi?"

Yüksek sesle gülüyorum ve o da kaşlarını çatarak arkasına yaslanıyor.

"Eğer bu seni kovdurursa, departmanın yarısını kaybederiz."

"Ama Marley aramızda kalmasını söyledi. Muhtemelen sana söylememeliydim."

"Hayır. Bana söylemeliydin. Sen söylemeye hazır olana kadar sırrını saklayacağım."

Gülümsüyor. "Sen iyi bir arkadaşsın Megan."

Evet. Peki neden onları tamamen bencilce nedenlerle bir araya getirdiğim için kendimi kaltak gibi hissediyorum? Ama kim bilir, belki de yine de birlikte kalırlardı. Marley mi? Ronnie'yi sır olarak saklamak istediğine inanamıyorum. Çirkin bir adam değil ama Ronnie gibi bir güzelle birlikte olduğunu hayal edemiyorum.

"Dina'nın evine gitmem için talimatlar aldım."

Telefonu çaldırıyor ve bedensiz bir kadın sesi ona adım adım talimatlar vermeye başlıyor. Four Corners Yolu'na dönüyorum ve kısa süre sonra Adelma Plajı'ndayız, Güney Keşif Yolu boyunca

Discovery Körfezi. Körfezin kıyı şeridinin büyük bölümü ahşap kulübelerden milyonlarca dolarlık malikânelere kadar her şeyle kaplı. GPS bizi ıssız bir araziye götürdü, o kadar kayalıktı ki plaj olması mümkün değildi. Bileğimizi kırmamaya çalışarak koordinatlara doğru yürüdük.

Telefon geldiğimizi bildiriyor.

Yatak odam büyüklüğünde kumlu bir alandayım. Ağaç gövdesini bulmak kolay. Bir metre çapında ve altı metre uzunluğunda. Yüksek gelgit tarafından bu küçük kumsala taşınmış ve kalın kökleri kuma gömülmüş ve bir çapa görevi görüyor. Gövdenin ucu suyun içinde kayboluyor. Üzerine tırmanıyorum ve heykeli buluyorum. Keskin bir bıçakla ahşaba oyulmuş ve bir kahve fincanı büyüklüğünde.

Her şeyi gören göz.

Ronnie telefonuyla yakın çekim yapıyor. Tekrar yukarı tırmanıp körfeze bakıyorum. O da benim düşündüğümü söylüyor.

"Ceset uzun zaman önce buraya gelmiş olamaz. Eğer gelgit bu canavarı buraya getirebilseydi, gelgit çekildiğinde bir ceset çıkarılmış olurdu."

"İyi fikir," diyorum.

Fotoğraflara baktım. Dina'nın cesedi gövdenin bu tarafındaydı. Diğer cesetlerle aynı şekilde, köklerin uzandığı yerden yaklaşık bir buçuk metre uzağa yayılmıştı. Görüntüde herhangi bir sürüklenme izi göremiyorum. Nemli kumda bir bot sürüklüyorum.

"Gelgitten sonra buraya atılmış," diyorum. "Birkaç saat içinde bulunmuş olmalı. Adli tabip en az yirmi dört saat önce öldüğünü tahmin ediyor.

"Peki nerede öldürüldü?" Ronnie soruyor. "Onu buraya atmadan önce nerede tutuluyordu?"

"Clay dizlerinin ve dirseklerinin derisinde çok hafif çizikler ya da izler olduğunu söyledi. Otopsi raporunda halı lifleriyle ilgili bir şey görmedim, ya siz?"

Ronnie başını sallıyor.

Buraya ulaşmak için otuz metrelik keskin kayalara tırmandık. Acaba ceset tekneyle mi çıkarıldı?

"Raporda cesedin nasıl bulunduğu yazıyor mu?"

Ronnie geldiğimiz yöne baktı.

"Onu götürdüklerinden şüpheliyim. Onu gören Roy'du. Başını sallamaya başladı. "Ne düşündüğünü biliyorum. Roy onu teknesine yükledi. Integrity'yi o kullanıyor. Sert bir güvertesi var. Çizik izlerine bu sebep olmuş olabilir."

İşim güvende. Düşündüğüm bu değildi. Böyle bir ihtimal bile yoktu. İzler sadece dizlerinde ve dirseklerindeydi. Güvertede emeklemediği sürece böyle bir şey olamazdı. Ama hayattayken bir aracın bagajına hapsedilmiş olsaydı olabilirdi. Ya da halı kaplı bir evde.

"Aşınma izleri neredeydi?" Ben sordum. Okul geldi.

Bir an için düşündü, hakkını yemeyelim. "Bütünlük olamaz. İzler o hayattayken yapılmış. Halı. Teknelerimizin hiçbirinde halı yok."

"Halıyı nereden buluyorsun?" Ben soruyorum.

"Bir ev." Parmaklarını şıklattı. "Ve bir arabanın bagajı. Ama işaretleri alabilmesi için hayatta olması gerekir. Belki de kaçırıldığında olmuştur? Bir arabanın bagajında taşındı."

"Tahminimce izler tutulduğu odadaki halıdan kaynaklanıyor," diyorum. "Halı kaplı bir odaydı, yani muhtemelen bir bodrum ya da alet edevat kulübesi değildi. Bunun yeri çok daraltmadığını biliyorum."

Ronnie, "Ama bir şüpheli yakalarsak, kanıtı nerede arayacağımızı biliriz" diyor.

Bu kız çabuk anlıyor. Ama dava bittikten sonra burada kalmayacak. Rotasyonda ve sadece bugün kaldı. Sonra bir yere, belki kayıtlara ya da merkeze, ya da devriye gezen bir polis memurunun yanına.

"Bir sonraki yeri bul," dedim ona. "Crane çok uzakta değil."

"Clay ve Larry de bize katılacak mı?"

"Meşguller," diye yalan söyledim. Bizden önce kimsenin olası tanıklarımızı aramasını istemiyorum. Bu onların sağlığı için tehlikeli olabilir. Örneğin, Qassim Hadir. Boyd ve oda arkadaşını aramaya başlarsak, biz onları bulamadan ikisi de ölür.

KIRK YEDİ

Eyalet Yolu 20'yi takip ediyorum ve SR-101'den kuzeye dönüyorum. Ronnie'nin GPS'i bizi yaklaşık bir düzine ailenin yaşadığı küçük bir kasaba olan Crane'e götürdü. Suya bakan bir sıra eve rastlamadan önce iki kez kaybolduğumuzu düşündüm. Margie'nin evi engelli rampası olan küçük bir bungalovdu ve çok sayıda arka bahçe cücesi ve saksı bitkisi vardı.

Kapıyı açan adam doksanın üzerinde görünüyor. Arkasındaki tekerlekli sandalyedeki kadın daha yaşlı, ya da belki de kafa derisini zar zor gizleyen seyreلمiş beyaz saçları yüzünden ben öyle düşünüyorum. Onlar Bay ve Bayan Ivy. Margie Benton'ı tanımıyorlardı - adını hiç duymamışlardı - ve her iki taraftaki komşular da sadece birkaç aydır oradaydılar. Ivy'ler, bu işte tanıştığım çoğu yaşlı insan gibi, bizi bir kahve içmeye ve belki de birkaç saat kalıp sohbet etmeye davet ediyorlar. Daveti reddettim.

Ronnie'ye "Alibi'ye gidelim ve bakalım onu hatırlayan biri var mı?" dedim. "Komşularla konuşmanın bir anlamı yok."

SR-101'den geçip yan yolları takip ederek on beş dakika içinde Port Angeles'ta olacağız. Neredeyse öğlen oldu. Yemek seçeneklerimiz McDonald's, Wendy's ya da Asya Büfesi. Port Angeles'taki ABD Sınır Devriyesi binasını geçip Wendy's'e giriyorum. Arabada yiyoruz. Ronnie, Port Angeles'ın bir haritasını çıkardı.

"Üniversiteye nerede gittin?" Kibarca sordum.

"Washington Eyalet Üniversitesi. Babam avukat olmamı ve ofisine katılmamı istiyordu."

"Ama kolluk kuvvetlerine katıldınız. Neden?"

"Suçlu olduğuna inandığım birini temsil edemezdim."

Bu doğrudan bir cevap. Onu, hiçbir hakları ya da ayrıcalıkları olmadığını göstermek için çok uğraşan zengin çocuklardan biri olarak düşündüm. Gardırobu ayrıcalıklı olduğunu haykırıyor. Onun ayakkabılarını alamam. Ama ben de onun gibi bu işe para için girmedim. Diğer insanlara saldıran aptalları bulup onlara bir son vermek için bu işteyim. Katilleri. Tecavüzcüleri. Adam kaçıranlar. Onun gibi, ben de böyle birini asla temsil edemem. Onun aksine, ben onları tutuklamak istemiyorum. Kalıcı olarak ortadan kaybolmalarını istiyorum.

"Peki ya sen

Megan?" Cevap

vermiyorum.

"Bakalım barda ne bulabileceğiz."

Front Street Alibi, Baskin Robbins ve Wok arasında yer almaktadır. Otopark yan tarafta. Öğleden sonra ve otopark neredeyse dolu. Arka tarafta bir karaoke sahnesi, solumda bar ve mutfak, sağımda ise koltuklar var. Barın üzerindeki tabelada "Tüm gün Happy Hour" yazıyor. Bu yüzden araba park edecek yer kalmamıştı. Mekan tıklım tıklım ve herkes içiyor ve yüksek sesle konuşuyor.

Barın arkasında iki barmen var. Biri reşit olmadığı anlaşılan bir adam. Diğeri, kırklı ya da ellili yaşlarında bir kadın ve köylü bluzunun altından bira göbeği görünüyor.

Kadın sorar: "Ne yiyorsun?"

Ona rozetimi gösterdim. Ronnie, neyse ki bugün sivil kıyafetler giymişti. Yedek rozetini çıkarıp barmene gösterdi.

"Ne yiyorsun?" diye tekrar soruyor kadın. "Buraya bir sürü rozet gelir. Çoğu günün bu saatinde. İçkiler polisten.

"Buraya içmeye gelmedik," diyorum. "Birini arıyorum."

"Hepimiz değil, sevgilim," diyor.

Ronnie, Larry'nin dosyasında bulduğumuz Margie Benton'ın fotoğrafını alıyor.

"Onu tanıyor musun?" Ben soruyorum.

Fotoğrafa zar zor baktı ve sonra tekrar bana döndü. "Marge'dan ne istiyorsun?"

"Yani onu tanıyor musun?"

"Evet. Onu tanıyordum. O öldü. Jefferson County onu neden istiyor?"

"Burada çalışırken onu tanıyor muydunuz?"

Başını sallıyor ve temiz beyaz bir havluyla çubuğu siliyor. "İki yıldır ölü. Bu da ne demek oluyor?"

"Onu öldüren piçi arıyorum," diyorum.

Tezgahı temizlemeyi bıraktı, gözlerimin içine baktı ve kelimeleri uzattı: "Zamanı gelmişti."

Barmenin adı Missy Johnson. Beklendiği gibi, Dedektif Larry Gray'i tanıyor. Onu çok iyi tanıyor. Missy bize Larry'nin evli olduğunu bildiğini ama iyi konuştuğunu söyledi. Bize Larry ile Margie öldürülmüş olarak bulunduktan sonra tanıştığını ve Larry'nin sorular sormaya geldiğini söyledi. Ondan önce seyrek gelen bir müşteriymiş ama artık düzenli bir müşteri olmuş. Kapanışa kadar haftada en az üç gece, sonra da onun mekanının müdavimi olmuş.

"Beni yanlış anlamayın," diyor. "Larry iyi bir adam. Ama işini önemseydiğini sanmıyorum. En ufak bir şekilde bile. Sadece emekli olmak için zaman ayırıyor."

"Margie'nin cinayeti hakkında ne biliyorsun?"

Önce bara sonra da bana baktı. "Sana ona ne söylediğimi anlatacağım ve bu uzun zaman önceydi, o yüzden benimle kal."

Margie, Missy ile barda hizmet ederdi. Çok iyi arkadaşlardı. Margie çok tatlıydı. Belki biraz fazla tatlıydı. Düzenli bir takipçisi vardı, ama bu bir barmen için alışılmadık bir şey değil. Margie'nin üç yıl önce müşterilerinden birinden hamile kalması dışında.

yaşındaydı, bebeği evde doğurdu ve evlatlık verdi. Evlat edinme işi biraz el altından oldu. Missy'ye göre Margie'nin paraya ihtiyacı vardı, bir çocuğa değil. Bu konuda anlaşılmadıklarını ama Margie tekrar hamile kalana kadar arkadaş kaldıklarını söyledi.

"Öldürüldüğünde hamileydi. Ama bunu zaten biliyorsunuz. Sanırım dört ya da beş aylık hamileydi. Kim olduğunu ya da ne zaman hamile kaldığını bile bilmiyordu. Bana bunu da açıklayacağını söylediğinde gerçekten kavga ettik. Genç bir çiftle ilgilenmeye başlamıştı bile. O bir sürtüktü; ölümlerin arkasından kötü konuşma. Bebekten vazgeçmeyi umursamadı. Sadece daha fazla para alamadığı için üzgündü."

Şimdi Larry'nin cinayet üzerinde neden daha fazla çalışmadığını biliyordum.

Margie'nin bu çabaya değmeyeceğini anladı. Bu düşünce beni hasta etti. Larry'nin dediği gibi o sadece bir fahişe değildi. O bir bebek fabrikasıydı.

"Margie ile sorun yaşayan düzenli müşterileriniz var mı?"

Başını sallıyor. "Onu öldürebilecek biri mi? Hayır. Dediğim gibi herkes onu severdi. Ama ben ve belki Roy Martin dışında kimsenin onun bebek sattığını bildiğini sanmıyorum.

Ronnie kolumu tuttu. Şaşırdım.

"Jefferson County Şerif Ofisi'nden Roy Martin mi?" diye sordum.

Ronnie elini gevşetiyor ve kısa bir bakış alışverişinde bulunuyoruz.

"Evet," diyor. "Teknenin kaptanı ya da öyle bir şey. Margie gidene kadar hep buradaydı. B i r k e r e s i n d e Larry'ye sordum; 'Larry, o güzel Martin neden artık buraya gelmiyor' dedim. Bana Margie'nin cesedini bulanın Martin olduğunu söyledi. Sanırım bu onu çok etkilemişti.

Ronnie muhtemelen kahramanının başka bir ülkede böyle bir barda dolaştığını hayal bile edemez.

"Roy Margie'yi tanıyor muydu?" Ben sordum.

"Evet," diyor. "Dediğim gibi, her zaman buradaydı. Margie'nin müdavimlerinden biriydi. Sanmıyorum ki

Ona karşı nazik falan değildi, ama her zaman ona katlanırdı. O gerçek bir şakacı. Hepimizi güldürürdü."

Süper kahraman. Stand-up komedyeni. Tekne kaptanı. Roy derin bir adam.

"Sen var herhangi bir fikirler . kim mayısvar bitti Bu mu?" Ben soruyorum.

Missy barı temizlemeye geri döner. Sesini alçaltıyor.

"Kızma," diyor. "Hiçbir şeyden emin değilim." "Ama...?"

"Sanırım bir polis memuruydu. Son zamanlarda kötü bir şöhrete sahip olduğunuzu biliyorum ve saygısızlık etmek istemem ama ben böyle düşünüyorum."

Onu daha detaylı sorguluyorum ama kim olduğunu bilmiyor. Sadece genel olarak polisleri. Bunu birkaç şeye dayanarak düşünüyor. Margie'nin davalarının neredeyse hep polislerle olması gibi. Margie ilk bebeğinin bir polis ailesi tarafından evlat edinildiğini ima etmiş ama kim olduğunu hiç söylememiş. Margie ikinci kez hamile kalmasına gülüyor ve polisin onu işinde tuttuğunu iddia ediyordu. Babanın kim olabileceğini hiç söylemedi. Missy, Margie'nin emin olduğunu sanmıyordu. Ve eğer Margie o kadar çok evli polisle birlikte olduysa, bazıları hakkında çok fazla kirli bilgiye sahip olduğunu düşündü. Margie kendi çocuklarını satacak kadar açgözlüydü. Şantaj da yapabilir miydi?

KIRK SEKİZ

Taurus'ta sessizce oturduk ve duyduklarımızı sindirmeye çalıştık. Bu benim teorime uyuyor. Hiçbir şeyi kanıtlamıyor ama içgüdülerim devam etmemi söylüyor. Missy bara sık sık gelen polislerden herhangi birinin adını vermeyi reddetti. Margie'nin hepsiyle flört ettiğini çünkü iyi bahşiş verdiklerini söyledi.

Sanırım onlardan biri de katil. Ronnie üzgün.

"Yani Dedektif Gray bize yalan söyledi," diyor.

"Herkes yalan söyler," diyorum.

Ben bile.

Benim için hayatta kalmak. Larry içinse kişisel kazanç. Davasının duyulmasını istemiyor. Missy Johnson'la konuşmamızı istemedi. Yalan söylemesinden endişelenmiyorum. DNA ile oynayıp oynamadığını merak ediyorum. Margie ile bir ilişkisi var mıydı? Davayı, üzerinde çalışan dedektiften daha iyi kim mahvedebilir? Tüm kanıtlara, kayıtlara ve raporlara erişimi vardı ve kimin ilgilendiğini ve davanın çözülme şansı olup olmadığını biliyordu. Başından beri beni caydırmaya çalıştı.

Olay yerinde bulunan sembolün hiçbir şey ifade etmediğini söyledi. Peki bu sabah neden şerifle birlikteydi? O ve Tony yıllardır konuşmamışlardı. Birbirimizden hoşlanmıyoruz bile. Bilgi toplamak için mi oradaydı? Ayrıca, bu sabah benimle gelmeyi teklif etti. Missy ile karşılaşmayacağımdan emin olmak için miydi? O yaptı.

Margie'nin uzun yıllardır barda çalışmadığını iddia etmiş ve sokaklarda fahişe olarak çalıştığını söylemiştir. Missy Johnson, Margie'nin ölene kadar barda çalıştığını söyledi. Margie'nin fahişe olduğuna dair hiçbir şey bilmiyordu.

Kendimi biraz hasta hissediyorum ve bunun Wendy's'deki öğle yemeğiyle bir ilgisi yok. Eğer katil Larry ise, şerife nasıl söyleyeceğim? Ve Larry olmasa bile, bu herkesi lekeleyecek bir skandal.

Şerife söylemeliyim.

Arabayı çalıştırdım ve Port Townsend'e, Dina'nın çalıştığı Doc's Marina Grill'e geri döndüm. Öldürülmeden önce bir bebeği evlatlık vermiş. Ama bunu hastanede yapmış. Maddi bir kazancı yoktu. Ve listede babası yoktu. Babanın kim olduğunu biliyor muydu? Ayrıca bir polisle görüşüyor muydu? Doc's, Alibi gibi bir polis buluşma yeri miydi?

"Megan?" diye sorar Ronnie.

Derin derin düşünüyordum, otomatik pilotta sürüyordum. Ona bakıyorum.

"Kendini polis mi sanıyorsun?"

Evet, öyle düşünüyorum.

"Henüz ikna olmadım," diyorum ona. "Ama bunun mümkün olduğunu düşünüyorum."

"Hastane videosunu analiz ederken bunu aklımızda tutmamız gerekiyor."

O haklı. Bu gece yapacağız. Clay'e Ronnie'nin evinde yapacağımızı söyledim. Gelip yardım etmeyi teklif etti. İçimde kıpırdanan bulantı hissine paranoyayı da ekledim.

"Roy, Margie'ye karşı nazikti. Sence de..."

Gözlerimi yoldan ayırmıyorum.

"Şüpheli olmayı bırakana kadar herkes şüphelidir," diyorum. "Şimdilik herkesi aklımızda tutalım. TAMAM MI?"

Yüzbaşı Marvel artık bir şüpheli. Margie Benton'ı muhtemelen yakından tanıyordu ve bana bu bilgiyi hiç vermedi. Cesetleri o buldu ama belki onları da o atmıştır. Eğer katil oysa, izlerini iyi kapatmış. O da

ama Deniz Devriyesi'ndeki görevi bundan sorumlu olabilir.

Bir de Clay ve arkadaşı Jimmy var, Küçük İtalya'dan. Jimmy'yi Clay'in katil yardımcısı olarak hayal edebiliyorum. Clay daha ciddiysen Jimmy hep şaklabanlık yapar. Jimmy ilk tanıştığımızda baştan çıkarıcıydı ama eğlenceliydi. Sonra o ikisinin birbirlerine bakışları vardı. Birlikte olma şekilleri. Bütün kurbanlar tecavüze uğradı. Bu ikisi birbirine uymuyordu. Ve Clay sadece yardımını istediğim için işe yaradı. Kendini benim soruşturamama dahil etmedi.

"Olay yerindeki semboller ve cesetlerin yerleştirilme şekli hakkında ne düşünüyorsun?" Ronnie'ye sordum.

"Dikkat dağıtma," diyor hemen. "Belki de konuştuğumuz gibi katil için psikolojik bir önemi vardır. Seri katillerin bir imzası olduğunu okumuştum. Bu adama olan da bu olabilir. Cesetlerin üzerinde mücevher yok. Leann'in dışarı çıkmak için giyindiğini biliyoruz. Önemli bir randevuya giderken kolye ya da başka bir şey takmadığını düşünebiliyor musunuz?"

Aslında, hayal edebiliyorum. Dan ile buluştuğumda neredeyse hiç makyaj yapmamıştım.

Port Townsend'deyiz. Hudson Caddesi'ndeki Doc's Marina Grill'e doğru yürüyorum. Cadde kampçılar, karavanlar ve piknik banklarıyla dolu. Körfezin manzarası muhteşem. Doc's'ta birkaç kez yemek yedim ve banklar bana Hayden'ı körfeze götürdüğüm ve böyle bir bankta oturup bir martının daha küçük bir kıyı kuşuyla cips için kavgasını izlediğimiz zamanları hatırlatıyor.

Kalbim küçük kardeşim için acıyor. Nasıl olduğunu merak ediyorum. Beni düşünüyor mu?

"Meşgul görünüyorlar," diyor Ronnie, kaldırımdan uzaklaşan bir kamyon gördüğümde. Ben devralıyorum.

"Clay'in dosyasında Dina'nın menajerinin ve sahibinin isimleri var," diyorum.

Ronnie'nin elinde isimler var tabii ki.

"Port Angeles'ta yaptığımız gibi yapalım. Biri yanımıza gelsin ve bir fotoğraf tanıyıp tanımadığını görelim."

"Dedektif Osborne'a güvenmiyor musun?" diye sorar.

"Bu bir güven meselesi değil," diyorum Ronnie'ye. "Onunla tamamen aynı zeminde ilerlersek, aynı cevapları alırız." Ya da almayız. Ya da alamayız. "Konuşması gereken biri var mı görmek istiyorum."

Bu, Larry'nin yaptığı gibi bizden bir şey saklayıp saklamadığını görmek istediğimi söylemenin güzel bir yolu.

Ön kapıdan girmek yerine, çitlerle çevrili bir oturma alanı olduğunu bildiğim arka tarafa gidiyoruz. Bir garsonu durduruyoruz ve ona rozetimi gösteriyorum. Ronnie, Dina Knowles'un fotoğrafını çıkarıp ona gösterdi.

"Bu benim ilk haftam," diyor başını sallayarak. "O kızı hiç görmedim."

Bizi içerdeki müdüre yönlendiriyor.

Soruyorum: "Bir yıldır burada çalışan başka bir garson var mı? Müdürünüzü rahatsız etmek istemem."

Ona beklemesini söyler ve içeri girer. Kırk yaşlarında kısa boylu, tıknaz bir kadın ellerini kısa bir önlüğe silerek dışarı çıkar.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Kendimi tanıtıyorum ve Ronnie ona fotoğrafı gösteriyor. "Dina," dedi. "O öldü."

"Biliyorum. Bu yüzden buradayız."

"Clay'in onun cinayetini araştırdığını sanıyordum," diye soruyor.

"Biz bir takımız," dedim. Clay'in sözleriydi, benim değil.

"Ne bilmek istiyorsunuz? Şu anda çok meşgulüz, bu yüzden sadece bir saniye konuşabilirim."

"Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var. Dedektif Osborne'a ifade verdiniz mi? Eğer verdiyse, Clay dosyasında ondan bahsetmemiş.

"Sende yok mu?"

Bir soruya başka bir soruyla cevap veren biri. Bundan pek hoşlanmıyorum. Bir soruya cevap vermek istemediğimde yaparım.

Rozetine baktım. "Bonnie, sana birkaç soru sormam gerekiyor. Eğer burada konuşmak istemiyorsan, bunu Port Hadlock'taki ofisimizde yapabiliriz."

Kararsız görünüyor. Onu Port Hadlock'a götürme yetkim yok ama o bunu bilmiyor.

Güvenli oynamaya karar verir. "O iyi bir çocuktur. Biraz kafası karışıktı ama bugünlerde kim değil ki?

"Ne demek 'dağınık'?" Ronnie sorar.

Bonnie bizi güvertenin kimsenin olmadığı bir köşesine götürüyor ve sesini alçaltıyor.

"Aslında dedektifle konuştum ama sadece adımları ve işten ne zaman çıktığını sordu. Beni bulmaya hiç çalışmadı, ben de her şeyin bittiğini düşündüm."

Bekleyeceğiz. Ronnie soru sormaz. Benim numaralarımın birini öğrenmiş.

"Ölümler hakkında kötü konuşmak istemiyorum." Birinden diğerine bakıyor ve onunla devam edeceğimizi anlıyor. "TAMAM. Bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum. Diğer kızlardan birinden Dina'nın hırsızlık yaptığını duydum."

"Açıklayın lütfen," diyorum.

"Kredi kartı numaralarını yazıyordu," diyor Bonnie, gözlerini bizden ayırmadan. "Kredi kartını iki kez kullandığına ve parayı cebe attığına eminim. Ondan hoşlanmıştım ama bu işte bu büyük bir hata. Müşteriler her zaman şikâyet etmez ama bir daha da gelmezler. Bu kesin."

- Ama senin endişelendiğin bu değil, değil mi? Ben soruyorum.

Bazen itmek işe yarar.

Ağzını kapatıyor, bu da ağzından bir şey kaçırmaktan korktuğunun gerçek bir işareti.

"Nasıl olsa öğreneceksin," diyor sonunda. "Müdürün Clay'e bunu başka zamanlarda da yaptığını söylediğini duydum. Timmy -müdür- onu birkaç kez uyarmış ama yeni bebeği olduğu için ona acımış. Sonra öğrendik ki bebeği bırakmış. Bu çoğumuzu memnun etmedi, özellikle de müdürü. Çok dindar. Bildiğim kadarıyla, Dina

tekrar almadı, ama müdürün bu konuda bir polisle konuştuğunu biliyorum.

"Polisin kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," diyor. "Sonra o dedektif ortaya çıktı ve öldürüldüğünü ğrendik. Hepimiz ona davranış şeklimizden dolayı suçluluk duyuyorduk. Dina hakkında konuşmak istemedim, bu yüzden erken ayrıldım. Dedektife bildiklerimi anlatmalıydım ama bunun ne faydası olacaktı ki? O lmşt."

"Polisin kim olduğunu bilmediğine emin misin?" diye sordum. "Müdürün onu almakla ilgili konuştuğu kişi mi?"

"Bara gitmediği sürece burada pek kalmaz. Yakışıklı adam. Yani yakışıklı bir film yıldıztı, inanabiliyor musunuz? Polis olduğunu biliyordum çünkü ona her zaman bedava yiyecek ve içecek verirlerdi."

KIRK DOKUZ

Şerifin ofisine dönerken Ronnie arabada sessiz. Bu garip, çünkü onun aralıksız gevezeliği alıştığım bir arka plan gürültüsü haline geldi. Ama şimdi düşünüyor. Bu iyi bir şey. Parçaları bir araya getiriyor.

Bir sürü parça.

Ayrıca bu işin kendisine uygun olup olmadığını da merak ediyor.

Müdürle, başka bir garsonla ve bir barmenle konuştuk. Hepsi Bonnie'nin anlattıklarını kontrol etti. Şimdi her şey uyuyor. DNA örneği alırsak, Margie hariç tüm kurbanlarla eşleşeceğine eminim. Larry'nin DNA'yı karıştırdığına eminim ama nasıl ele geçirdiğini bilmiyorum. Genellikle bu tür şeyler olay yeri inceleme, adli tabip ya da patolog tarafından toplanır. Larry'nin ona yardım eden arkadaşları olabilir. Özellikle de onları Margie'nin hak ettiğini bulduğuna ikna ettiyse. Larry, sonucun aracı haklı çıkardığını düşünen tek polis olamazdı. Konuşacak biri değildim. Katili canlı ele geçirmeyi planlamamıştım. Ama en azından bunu bir davayı örtbas etmekten daha iyi bir sebep için yapıyordum.

Müdür Timmy'nin konuştuğu polis Kaptan Marvel'dı. Bu kadınları öldürme sebebinin ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Onlara işkence ettiğin için. Bu bir travmaydı.

Karısının ve bebeğinin ölümü? TSSB MI? Geçmişini bilmiyordum. Bildiğimizden daha fazla kurban olup olmadığını merak ettim.

Ronnie telefonunu sessizce tutuyor. Deli gibi ekranlarda gezinmiyor. Şerif Ofisi'nin otoparkında, onun akıllı arabasının yanında duruyoruz. Yıkılmış olduğunu görebiliyorum. Kolluk kuvvetlerinde çalışmak için daha kazançlı bir hayattan vazgeçmişti. Şu anda bu kararını sorguluyor ve daha da kötüsü, belki de babasının başından beri haklı olduğunu düşünüyor.

Motoru kapatıyorum.

"Ronnie, her işte kötü şeyler vardır. Sokaklarda kötü. Her evde kötü şeyler vardır. Sadece size yakın olduğunda, bir aile üyesi, bir iş arkadaşı ya da en iyi arkadaşınız gibi, bunu görmezsiniz. Belki de görmezden gelirsiniz. Belki de kötülük aramızda saklanmakta iyidir?

Ben kandırılma konusunda uzmanım. Annem, babam, teyzem. Ama her zaman tetikteyim. Ronnie'nin hala biraz masumiyeti var. Bu işte yeterince uzun kalırsa onu da kaybedecek. Gardını indirip birine güvenmeden önce kötülük arayacaktır. Azıcık bile olsa.

Cevap vermiyor ya da bana bakmıyor. Sonra bir iç çekti. Büyük bir iç çekiş.

"Sanırım öyle. Bir rapor yazmam gerekiyor. Arabanın kapısını açtı ve ben uzanıp onu durdurdum.

"Bunu yarın yapabiliriz. Henüz elimizde gerçek bir kanıt yok. Şerife şüphelilerimizin polis olduğunu söylemek istemiyorum. Nan'ın ne bulduğumuzu bilmesini kesinlikle istemiyorum. Neden eve gitmiyorsun? İstersen sabah tekrar başlarız.

"Bunu bitirmek istiyorum." İncinmiş bakışlarını kaybetti.

"Aklıma bir fikir geldi." Muhtemelen bunu yaptığım için kendimden nefret edeceğim. "Beni The Tides'a kadar takip et. Eve gitmeden önce sert bir içki içeriz. Bu gece bunu düşünmemeye çalış.

Ben olsam yapmazdım.

Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Daha iyi bir fikrim var," diyor. "Beni eve kadar takip et ve birkaç kadeh içki içelim. Bir kişilik yerim var.

Hastanedeki videoyu izleriz, belki de kanıt bulmak için bir plan yaparız. Bir katille çalışmak istemiyorum. Yaptıklarının yanına kâr kalmasını istemiyorum. Buna bir son vermek istiyorum.

"Sıra sende," diyorum.

Ronnie'nin beklenmedik arabasını Büyük Kırmızı Ahır'a kadar takip ediyorum ve o küçük çakıllı araba yolunda bir yer bulurken ben de caddeye park ediyorum. Yaya köprüsünü geçiyoruz ve böyle bir yerde yaşamamanın nasıl bir şey olacağını düşünmeden edemiyorum.

"Buraya son geldiğimde seni yatağa dökmek zorunda kalmıştım," diyorum.

Gülüyor. Yanaklarına biraz renk geliyor. Umarım yarın biri beni ofise taşımak zorunda kalmaz. Anahtar olmadan ön kapıyı açıyor. Bu bir ihtar.

Kaşlarımı hafifçe çattığımı gördü.

"Burada hiçbir şey olmuyor. Komşularım harika insanlar ve daha önce hiç sorun yaşamadım."

"Size nasıl yaşayacağınızı söyleyemem ama ne üzerinde çalıştığınızı hatırlıyor musunuz? Kimden şüpheleniyoruz?"

"Oops. Kilitlemeye başlayacağım. Sadece paranoyaklaşmak istemiyorum."

Paranoyak olmak ölmekten iyidir, sanırım. Viski paranoyayı biraz hafifletir ama ölüysen bir işe yaramaz. Bunu ona söylemedim. Ne de olsa içkileri o temin ediyor.

"İzin verin sizinle bir tur atayım."

O bayginken yürüyüş yaptığımı ona söylemedim.

Bana bir evdeki en önemli iki yeri gösteriyor: banyonun ve içkinin yerini. Güverteye açılan kapıyı işaret ediyor. "Dışarı gel ve otur. Ben içkileri getireyim. Biraz buzlu viski, değil mi? Başımı salladım ve gitti.

Adirondack sandalyelerden birine oturup Port Townsend Körfezi'nin muhteşem manzarasını seyrediyorum.

Hayden aklıma geliyor ve midemin çukurunda buzların oluştuğunu hissediyorum. Bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamıyorum. İyi olup olmadığını bilmem kaçınıcı kez merak ediyorum. Belki de savaştadır. Ya da bir el yapımı patlayıcı onu havaya uçurdu. Onun iyi olup olmadığını bile bilmiyorum.

En yakın akrabası olarak beni göstermişler. Bana haber vermeyi nereden bileceklerdi? Bulunması zor biri oldum. En azından normal standartlara göre. Ancak, takipçim beni buldu.

Buraya son geldiğimde Ronnie yatağında baygın yatıyordu. Körfeze baktım ve Hayden'a bir söz verdim. Bu iş bittiğinde, sapığımın icabına baktığımda, bize böyle bir yer tutacaktım. İki yatak odası. İki banyo, çünkü muhtemelen hala pasaklıdır. Yeniden bir aile oluruz. Bir daha asla onu uzaklaştıracak bir şey yapmam. Normal bir insan gibi yaşamaya ve geçmişi geride bırakmaya çalışacağım. Dr. Albright bunu yapabileceğime inanıyor. Sadece kendimi ikna etmem gerekiyor. Normale dönmek beni katillerden daha çok korkutuyor.

Ronnie döndü, bana bir içki verdi ve oturdu.

"Sen var sordu merak ettim nedenneden
biz seçtik Bu tip iş?" diye soruyor.

Bir yudum alıyorum ve buz bardağımda çingırdıyor. "Hayır. Yaptığım şeyi yapmak için motive oluyorum."

"Şey," diyor biraz fazla hızlı bir şekilde, "ben de öyleyim. Ama bunun nereden geldiğini sanıyorsun?"

Ronnie'ye bakıyorum ve sonra gülümsüyorum.

"İyi bir yer, Ronnie. İçimden geliyor."

Başını sallıyor ve içiyoruz. Güneş bir saat içinde batacak ve ben burada kalıp onu izlemek istiyorum ama dava beni çağırıyor. Odadaki fil hakkında konuşmak istemiyorum, Kaptan Marvel ve Ronnie bu konuda konuşmuyor. Buna alışabilirim. Uzun süreliğine değil. Bir arkadaş olarak değil.

Nefret etmediğim bir iş arkadaşı iyi olurdu.

İki eski dost gibi sessizce oturuyoruz, sessizliğin içinde rahat, suyu izliyoruz, güneş batana kadar sadece içeceklerimizin tazelenmesiyle bölünüyoruz. Ayağa kalkıyorum ve "Film izlemek ister misin?" diye soruyorum. Koridorlarda dolaşan ve eve girip çıkan insanların saatlerce süren videolarını izlemek için can atmıyorum. Bunun yapılması gerekiyor. Samanlıkta aradığım iğneyi bulabilirsin.

Biz arıyoruz.

İçeri girdik ve beylik silahımı mutfak tezgahının üzerine, Ronnie'ninkinin yanına koydum. Yan tarafıma baskı yapıyor. Yan tarafıma baskı yapıyor ve muhtemelen yaralanacağım. Bir içki daha alıyoruz ve dev deri koltuğa oturuyorum. Ronnie USB belleği büyük ekran televizyonundaki bir bağlantı noktasına takıyor ve uzaktan kumandayla diğer tarafa oturuyor. Televizyonu açıyor ve ekran dört görüntüye bölünüyor. Her biri farklı bir kamera ve her dört saniyede bir dönüyor. Her bir kadranın sol üst köşesinde tarih ve saat ile kamera numarası var. Biri içeriden acil durum kapısı. Bir diğeri resepsiyonun ön girişidir. Diğerleri koridorları ve asansörleri gösterir.

İstediğimiz manzara doğum koridoru ve kreş, ancak bunlar bu şekilde işaretlenmemiş.

"Hastaneyi aradım ve operatörle konuştum," diyor Ronnie. "Ofisinde bu kameralardan var. Birinci ve ikinci kattaki asansörlerin, doğumhaneye ve ikinci kattaki kreşe giren ya da çıkan herkesi kapsayacağını söyledi. Ve bana izlemem için kamera numaralarını verdi."

"İyi işti." Kaptan Marvel baş şüpheli olduğu için bunu yapmaktan heyecan duymuyorum. Anneleri tarafından terk edilmeleri dışında bebeklerin bu işe karıştığını sanmıyorum. Muhtemelen babası o değildi. Babalarının kim olduğunu asla öğrenemeyebiliriz. Larry, Clay'den daha olası. Çok yalan söyler. Bu bir içki seansına ve aldatmaya dönüşebilir, ama soruşturmalar böyle yürür. İşler yolunda gitmezse, pes etmezsin. Televizyon, bir cinayet ilk yirmi dört saat içinde çözülmezse, muhtemelen hiçbir zaman çözülemeyeceği gibi yanlış bir düşünceyi teşvik etmiştir. Bu saçmalık. Eğer bu kadar kolay pes etseydim, pes etmek daha iyi olurdu.

Onun rahat deri koltuğunda oturuyoruz ve kameranın birkaç saniyede bir değişen bakış açısı beni neredeyse hipnotize ediyor. Bazı insanlarda kasılmalara neden olabilir. Ama zaman akıp gidiyor ve cep telefonumdan saate baktığımda saat sabahın ikisi. Ronnie'nin yumuşak horlamasını duyuyorum. Uzaktan kumandayı kullanıyorum ve videoyu durduruyorum. Gerçekten işemem gerekiyor. Sessizce kalkıp tuvalete gidiyorum. Garip bir şey görmedik ya da

Tanıdık. Küçük İtalya'dan Jimmy bazı fotoğraflarda acil servis bankosunda ya da resepsiyonda görünüyordu ama çalışıyordu. Onu koridorlarda ya da ikinci katta görmedim. Bu beni biraz rahatsız etti. Eğer hastanenin yerinde olsaydım ve güvenlikte çalışan bir polisim olsaydı, arada bir dolaşıp tüm katları kontrol etmesini isterdim. Jimmy kışını sandalyeye yapıştırmış gibiydi. Çoğu sahnede telefonla konuşuyordu.

Banyodaki ışığı açtım ve oturmaya hazırlandım. Birden ön kapının çalındığını duyuyorum. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve pantolonumu yukarı çekmek için acele ederken Ronnie'nin şöyle dediğini duyuyorum: - Ben bakarım.

"Ronnie, hayır!" diye bağırmaya çalışıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Çığlığını duyduğumda elim kapının kolundaydı.

ELLİ

Sert ve soğuk bir şeyle karşı karşıyayım. Hareket etmeye çalışıyorum ama göğsümde bir fil varmış gibi hissediyorum. Kıpırdamadan duruyorum ve vücudumun geri kalanını hissetmeye çalışıyorum. Kollarım iki yanımda uzanıyor. Bacaklarım açık. Her şey olması gerektiği yerde gibi görünüyor. El ve ayak parmaklarımı hareket ettirebiliyorum ama başım ve boynum sanki duvara çarpmışım gibi ağrıyor.

Gözlerim yavaşça odaklanıyor ve yerde olduğumu görüyorum. "Bu da ne?"

Hâlâ konuşabiliyorum ama bu çaba göğsümün ortasından boğazıma kadar acıtıyor. Ahşabın pürüzsüz yüzeyini hissediyorum. Kolumu indiriyorum ve silahımı hissediyorum. Silah gitmişti. Panik yükseliyor. Kalbim boğazımda güm güm atıyor. Sonra mutfak tezgahını hatırladım. Silahımı ve Ronnie'ninkini tezgahın üzerine koydum.

Ronnie mi? Hafızam geri gelmeye başladı. Banyodaydım. Kapı çalındı. Ronnie bağırdı. Yatak odasına çıktım. Ön kapı açıktı. Bir figür kapıyı doldurmuştu. Ronnie saçlarından çekiliyordu. Yüzüne bir darbe indi ve ciğerlerimdeki havanın dışarı atıldığını hissettim. Sanki bir fil bana vuruyor, beni geriye doğru sallıyordu. Ve tekrar. Sonra hiçbir şey olmadı. Vurulmuşum. En az iki kez.

Seni anlıyorum. Hâlâ burada olabilir. Beni bekliyor olabilir. Diğerleri gibi boynumu kırmak için. Dayanamıyorum

herhangi bir Bu şekilde. Ben hala am giyiyor
 benim Kıyafetler. Yalnızım.

Ronnie mi?

Kollarımı yukarı kaydırıp kendimi yerden kaldırmaya çalışıyorum. Göğsümden acı ışınları fırlıyor ve gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor. Acı azalıyor. Bacaklarımı birleştirip tekrar deniyorum. Bu sefer dizlerimin üzerine çöküyorum, bir elimi tezgâha koyuyorum ve ayağa kalkıyorum. Ne kadar süredir yerde olduğumu bilmiyorum. Düşüncelerim karmakarışık. Ronnie'nin saçlarından tutularak yerden çekildiğini görüyorum. Ağırlığım yere baskı yapmadığı için nefes alışım daha dengeli.

Ceketimin ortasının solunda, kalbimin hemen üzerinde iki tane mükemmel yuvarlak delik var. Gömleğimin düğmelerini açtığımda, zırhımın içine gömülmüş mantar şeklinde iki mermi buldum. Ön cebime tıktırdığım çelik levha kalbimi koruyordu. Hayatımı kurtardı. Beni iki büyük kalibreli kurşunun çarpma kuvvetinden koruyamadı ama hayattayım.

Ronnie için endişeleniyorum.

Mutfak tezgahının arkasına baktığımda iki beylik silahı buldum. Onu almış ama silahları bırakmış. Bu bir hataydı. 45'liğimi kılıfına geri koyuyorum ve Ronnie'ninkini blazer ceketimin altından belime sokup odaya bakıyorum. Televizyon ekranı parçalanmıştı. Yerde bir kan gölü vardı. Kenarda ve kapının pervazında daha fazla kan var. Kapının yanındaki duvarda kanlı bir el izi var.

Eşikte daha fazla kan var.

USB belleği kontrol ettim. Gitmiş. Artık beni vurduğu anda kimi gördüğümden eminim. Onu nerede arayacağımı biliyorum ve onu bulacağım. Ronnie'yi bulacağım. Ona bir şey yapıldıysa Tanrı yardım edemez.

FIFTY ONE

Ronnie'nin arabasının anahtarları mutfakta. Onun Smart arabası daha küçük, daha az dikkat çekiyor ve daha sessiz. Onu kurtardıktan sonra arabasını aldığım için özür dilerim.

Körfeze doğru sürüyorum. Integrity tam da olacağını bildiğim yere demirlemişti. Port Townsend polis arabası iki tekne römorkunun arasına gizlenmişti. Geldi.

Farlarımı kapatıp park ederek iskeleye doğru gidiyorum. Integrity'nin kabin ışığı yanıyor ve hareketleri görebiliyorum. Sadece gölgeler. Dışarı çıkmadan önce derin bir nefes almaya çalışıyorum ama zırhlı yeleği çok fazla sıktığım için bu imkansız. En azından kaburgalarımı ve göğsümü bir arada tutuyor, böylece yapmam gereken işi bitirebiliyorum.

Dışarı çıktım ve arabanın tavanındaki lanet ışık yandığında ürperdim. Araba tekneden yeterince uzakta olduğu için ışığın fark edilmemiş olmasını umuyorum. Kapıyı olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde kapatıp ışığı söndürüyorum. Eğilerek hareket etmek dayanılmaz ama rampaya ve rampadan tekneye ulaşmayı başarıyorum. Güverte boyunca uzanan ışıklar suyun üzerinde oynuyor. Bir yerlerden gelen müziğin yumuşak ritmini duyabiliyorum. Belki de yakındaki diğer teknelerden birinden. Şerif Ofisi'nin Deniz Devriyesi için ayrı bir demirleme alanı var. Tanımadığım daha küçük bir tekne Integrity'nin yanına demirlemiş. Teknede kimse yok ama Integrity'nin kamara ışığı hâlâ yanıyor.

Dikkatlice, sessizce hareket ediyorum, elim 45'liğimi sıkıca tutuyor. Parmağım silahın yanında değil.

Akademide öğrettikleri gibi. Tetikte. Kurallarına göre oynuyorum. Bir daha vurulmayacağım.

İp merdiven hemen ileride, ama ayağım bir şeye çarpıyor ve tahtalara çarpıyor. Gözlerimi kulübeden ayırmıyorum. Işık sönüyor. Saçmalık! Tekneye doğru koşuyorum ve sırtımı teknenin gövdesine yaslıyorum, 45'liği iki elimle tutuyorum, namlusu yukarı bakıyor. Küpeştenin üzerinden bakmasını bekliyorum. Bilmiyor. Yaklaşık üç metre ileride neye tekme attığımı görebiliyorum. Ronnie'nin cep telefonu. Hareketsizim, zorlukla nefes alıyorum, kendi isteğimle değil. İstedğimden daha uzun süre bu şekilde kalıyorum ama son adımı atabilmek için ilk adımı onun atmasına izin vermek istiyorum.

Kollarımı başımın üzerinde tutmaktan omuzlarım yanıyor ve göğsüm zonkluyor. Hareket etmem gerekecek. 45'liği bir elime alıyorum, merdivene doğru dönüyorum ve tırmanmaya başlıyorum. Her zil sesinden sonra durup dinliyorum. Integrity kadar büyük bir tekne, hareketlerimin onu sarsıp beni ele vereceğini sanmıyorum ama emin de değilim. Bunun gerçekten önemli olduğunu sanmıyorum. Işık söndü ve Ronnie oradaysa, onunla bir şeyler yapıyor olabilir.

Teknenin rustik güvertesini görmek için yukarı tırmanıyorum. Terk edilmiş. Tekne lastik tamponlara çarparak hafifçe sallanıyor. Güverteye tırmanıyorum. Beni bekliorsa burada pusuya düşeceğim. Ama beklediğini sanmıyorum çünkü beni çoktan öldürdüğünü düşünüyor.

Sırtımı kabin kapısının yanındaki dış duvara yasladım ve kapının camından bakma riskini göze aldım. Dışarıda yarım ay vardı. Ronnie'nin yere yığılmış, karşı duvara yaslanmış olduğunu görmeye yetecek kadar ışık vardı. Hareket etmiyordu. Ölü mü diri mi anlayamıyorum. Lütfen! Yaralı olup olmadığını bile anlayamıyorum. Kolu deniyorum. Kapı kilitli değil. Bir santim açıldı. 45'liğimin ağzı bir santimetre daha açılıyor. Gövdenin tamponlara sürtünmesinden başka ses yok.

Gençken aceleciydim. Şimdi yine o kız oldum. Tek düşünebildiğim Ronnie ve kardeşim.

Hayden'a onu koruyacağıma söz verdim. Onu asla terk etmeyeceğime. Onu korumak için ayrıldım. Bunu asla anlamayacak. Ronnie'yi bulacağıma dair kendime söz verdim. Onu buldum. Şimdi onu eve getirmeliyim.

Onun bu işe bulaşmasına asla izin vermemeliydim. Katilin peşimize düşeceğini bilmeliydim. Özellikle de onun. Mükemmel bir profili var. Ve onun için tehlikeli. Bu gece ne yaptığımızı biliyor olmalıydı. Bugün ne yaptığımızı. Kiminle konuştuğumuzu? Ne bildiğimizi ya da tahmin ettiğimizi. Her zaman bizden bir adım öndeydi. Boyd ve Qassim'i izlerini örtmek ve bizi yanlış yola sokmak için öldürdü. Acımasız biri. Ama ben de öyleyim. Artık korkmuyorum.

Kapıyı açmak ve altına girmek için ağzımı kullanıyorum. Sert ve soğuk bir şey başımın yan tarafına bastırıyor.

"Silahını bırak."

"Merhaba, Küçük İtalya," diyorum ve parmağımı tetikten çekiyorum. Ronnie'yi görebiliyorum. Göğsü hafifçe hareket ediyor. Ölmemişti.

"Kaptan Marvel nerede?" diye sordum. "Marvellous Martin?" Gülüyor.

"Hâlâ hayatta mı?"

"Ölmüş olmalıydın."

Korkuyorum ama şaka yapmaya çalışıyorum. "Evet, bunu daha önce de duymuştum. Bence hedefin hakkında konuşmalıyız."

Şaka umduğum kadar ileri gitmedi.

Silahın namlusu şakağıma daha sert bastırıyor. "At silahını, koca adam. Yani."

"Yoksa ne olur? Beni öldürecek misin? Bunu zaten bir kez denedin. Tetiğe bastığını hissedebiliyorum.

"Tamam," diye ağzımdan kaçırdım. "Siz İtalyanların daha iyi bir espri anlayışınız olduğunu sanırdım." Silahı indirdim. "Şimdi bana kaptanın nerede olduğunu söyle." Sesim titriyor ama korkudan değil. Korkmak için fazla öfkeliyim.

"Ayağınla bana doğru geri kaydır," diyor. "Ve eğer arkadaşının hayatına değer veriyorsan, aptal olmayacaksın."

Merak etme, seni aptal, iyi korunuyorsun. Ayağımı kullanarak silahı arkama doğru kaydırıyorum. Akıllıca. Silahı almak için eğilmiyor, onun yerine karanlıkta tekmeliyor.

"Artık silahım sende olduğuna göre oturup konuşabilir miyiz?"

Gülüyor. "Ukala olduğunu duymuştum. Bir dakika içinde ölecekken -yine- oynayabilmen iyi bir şey. Çok yazık. Bence arkadaş olabilirdik.

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum," dedim. "Bana kaptanın nerede olduğunu söyle.

Onu da mı öldürdün?

"O aşağıda," diyor Jimmy. "Kendini sert sanıyorsun. O da sert olduğunu düşünüyordu. Bu beni neşelendiriyor. Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Kaptan seni heyecanlandırdı mı? EVET. Herkesin kendine göre sanırım.

Silahın namlusunu başımın arkasına götürüyor ve kafa derime bastırarak başımı öne doğru itiyor.

"Dizlerinin üzerine çök. Senin için özel bir şeyim var.

"TAMAM. Teslim olmanı kabul ediyorum. Dizlerinin üzerine çökmene bile gerek yok." "Beni emmene izin vereceğim ve eğer iyi yaparsan, seni emmeyeceğim.

Berbat. Almak mı? Onu şaşırtmak mı?"

Dizlerimin üzerindeymiş gibi eğilerek, "Spor salonunda dikkatini vermedin mi?" diyorum.

"Bu kadar yeter," diyor ve silahı tekrar kafama dayayacağını hayal ediyorum. O bunu yaparken arkamı dönüyorum, bir elimle silahını itiyorum ve diğer elimle Ronnie'nin 45'liğini belimden çıkarıyorum. Yere düştüm ve sertçe vurdum. Bayılmaya başlayacak kadar sert ama yapamıyorum. Tetiği çektim. Kurşunum Jimmy Polito'nun boğazının hemen üstüne isabet etti. Yüzünü kaldırdı ve yüzünde "Ne?" gibi bir ifade gördüm. Silahını yine bana doğrulttu. Akademide bana hedef tehdit olmaktan çıkana kadar ateş etmem öğretilmişti.

O zaman ateş edeceğim.

Göğsün üst kısmından iki kez. Bir kez de kasıkta.

Sonra kasıklara son bir tane, ne olursa olsun.

Silahını düşürür. Elleri sanki karar veremiyormuş gibi bir boğazına bir kasıklarına gidiyor. Sonunda boğazında biter. Kabin duvarına doğru düşer ve poposunun üzerinde kayar.

Başında duruyorum ve parmaklarının arasından damlayan kanı izliyorum. Ağzı sudan çıkarılan bir balığinki gibi çalışıyor ve kan iki yanından aşağı akıyor. Gözleri benimkilere sabitlenmiş. Tamamen ölmemiş.

Eğildim ve Ronnie'nin 45'liğinin namlusunu alnına dayadım.

"Birini öldürdüğünüzde, o kişinin öldün, seni aptal," diyorum.

Kafası kabin duvarına çarpmadan hemen önce gözleri açılıyor.

ELLİ İKİ

Ambulans Ronnie için geldi. Memur Jimmy Polito için artık çok geçti. Kaptan Martin'in cesedi Integrity'nin alt güvertesinde bulundu. Kendi beylik silahıyla başının yan tarafından vurulmuştu. Kafatası parçaları ve duvardaki beyin kitlesi yakın mesafeden vurulduğunu gösteriyordu. Kılıfı boştu.

Silahı Jimmy Polito'nun elindeydi.

Jimmy'nin beni vurmak için kullandığı silahın Yüzbaşı'nın hizmet silahı olduğuna eminim. Polito, polis söylentilerinden Ronnie ve benim Clallam ve Kitsap ilçelerinde dolaşp insanlarla Yüzbaşı Martin hakkında konuştuğumuzu biliyordu. Mükemmel bir günah keçisiydi. Larry bize Martin'in hamile karısının boğulduğunu anlattığında şüphe tohumlarını çoktan ekmişti. Martin'in bu trajediyi yeniden canlandırması gerekiyordu. Ama bu mantıklı değildi. Martin karısı öldüğünde bebeğini kaybettiğinden, Margie'nin doğmamış çocuğunu korumak istiyordu.

Satmayı planlıyor olsa bile.

Polito, Kaptan Martin'in Ronnie'nin evine gitmiş, beni vurmuş, onu kaçırmış ve cesedini diğerleri gibi bir yere atma niyetiyle Integrity'ye geri götürmüş gibi görünmesini sağlamayı amaçlıyordu. Integrity'nin yakınında gördüğüm diğer tekne arkadan çekilecekti. Jimmy, Ronnie'nin cesedini kayalıklarda bırakacaktı. Integrity'yi demirde bırakacaktı.

Kaptan Martin'in cesedinin içinde olduğu bir cinayet. Diğer tekneyi arabasının park edildiği Port Townsend'e geri götürecek ve muhtemelen gördüğüm r morklardan birinin üzerine park edecekti. Bu cinayet/intihar sayılırdı. Bu senaryoyu Boyd ve oda arkadaşıyla denemişti ama ben ona inanmayınca daha güvenilir başka birini denemek zorunda kaldı.

O bir hata yaptı. Beni öldürerek değil.

Bu hatayı bir daha asla yapmayacaktı.

Jimmy Polito'nun çalıştığı hastaneden taburcu edildim. şimdi de şerif Gray'in gıcırdayan sandalyesinde oturuyorum; en rahatı olduğunu söyleyerek ısrar etti. Hareket edersem ya da yanlış yönde durursam, göğsümde bir fil varmış gibi hissediyorum. Oturmak daha kötü ama şerif'in centilmen jestini bozmak istemiyorum. O tam bir baba ve bize kahve yaptı. Ronnie odada bizimle birlikte.

Biraz viski iyi giderdi ama çok da kötü değil.

Ronnie, şerif Gray'in masamdan ödünç aldığı katlanır sandalyeye yanıma oturdu. Çok kötü yaralanmıştı. Kırık dudak. Kırık bilek. Çürük kaburgalar. Alnındaki kesiğe dikiş atılmıştı. Ama tecavüze uğramamış, öldürülmemiş ya da bir kumsalda çıplak poz vermemiş, her şeyi gören o saçma göz vücudunun ortaya çıkmasını izlememişti.

Derin bir nefes almak benim için hala zor, bu yüzden Ronnie'nin konuşmasına izin veriyorum. "Megan ve ben güvenlik kamerası görüntülerini izliyorduk.

evimdeki hastane. Katilin kurbanlardan birini bebeği doğururken ziyaret etmiş olabileceğini düşünüyordu. Bu yüzden hastanedeki kayıtlar ve videolar için mahkeme emri istedi."

şerif başını sallıyor.

"Günümüzü Clallam ve Kitsap ilçelerindeki kurbanların aile  yeleri, iş arkadaşları ve arkadaşlarını araştırarak geçirdik. Dedektif raporlarında anlatılanlardan farklı hikayeler duyuyorduk."

şerif Gray bana döndü. "Bu yüzden mi o dedektifleri sorguda istemediniz?"

"Onlara hâlâ kızgınlım," diyorum.

Bu tamamen yalan değil, çünkü onlara kızgınlım ama tek sebep bu değil. Onlara güvenmiyorum ve Kitsap, Integrity ve Ronnie'nin evindeki soruşturmadan sorumlu: Kaptan Marvel cinayeti - ona öyle demeyi bırakmalıyım

-Polito'nun öldürülmesi ve tabii ki beni öldürmeye alışması. İki kez.

"Devam et," diyor.

Ronnie titriyor. Konuşurken dudağı -aslında tüm yüzü- acıyor olmalı. Ama bu iyi bir eğitim aracı. Asla bir kapıyı kr krne açma. Tabii ki kapıdaki üniformalı Jimmy Polito'ydu; ona güvenmemesi için hiçbir neden yoktu. Ve silahlarımız odanın diğer tarafında, tezgahın üzerindeydi. Ve ikimiz de birkaç saattir içiyorduk.

"Video sırasında uyuyakalmış olmalıyım," diyor Ronnie. "Kapının çalındığını duydum ve uyandım. Megan kanepede değildi. Belki gitmiştir diye düşündüm ve duyduğum şey kapının kapanmasıydı. Kalktım ve gidip gitmediğine bakmak için kapıyı açtım ve orada üniformalı bir polis duruyordu. Tanıdık geliyordu. Kapıyı zorladı, "Sürpriz, kaltak" gibi bir şey söyledi ve karnıma tekme attı. Salarımdan tuttu, beni yukarı çekti ve yüzüme yumruk attı."

Bunu kanıtlayacak mor bir gözü var. Yanağı şişmiş ve simsiyah parlıyor. Alnındaki dikişli ve sargılı kesik, gözünün hemen üstünde, spor yüzüğünün vurduğu yer. Bu bir yara izi bırakacak. Her polisin torunlarına anlatmak ve göstermek için bir yara izine ihtiyacı vardır.

Çok şanslı olmalıyım.

"Silah sesleri duydum ve sonra kafama bir şeyle vurdu. Tekneye nasıl bindiğimi hatırlamıyorum ama kamarada uyandım. Hepimizi nasıl kandırdığıyla ilgili bbrleniyordu. Leann, Dina ve Margie'yi öldürdüğünü itiraf etti. Ona neden yaptığını sordum, o da hak ettiğini söyledi. Her şeyi gören göz onları işaretlemişti. Bebeklerinden vazgeçtikleri için neredeyse öfkeliydi. Özellikle Margie'yi öldürmekten hoşlandığını çünkü bebeklerini sattığını söyledi. Sonra sessizleşti ve bana baktı. Dedi ki..."

Şerif Gray diyor ki: "Devam et, Ronnie. Her şey yolunda, Ronnie. Ailenle birliktesin.

Kendimi şaşırttım ve elimi onunkinin üzerine koydum. Cehennemi yaşadı ve hayatta kaldı. Bu ona benim kitabımda bir sürü altın yıldız veriyor.

"Bana kıyafetlerimi çıkarmamı söyledi. Benim için unutamayacağım bir şey olduğunu söyledi. Sonra güldü ve benim de hatırlamayacağımı söyledi. Bana tecavüz edeceğini ve beni öldüreceğini biliyordum, tıpkı diğer kızlar gibi."

Yutkunuyor ve dudaklarının titrediğini görebiliyorum. Yere yığılmak üzere. Derin bir nefes alıyor.

"Yüzünü nerede gördüğümü hatırladım," diyor. "İzlediğimiz hastane videosundaki güvenlik görevlisiydi. Clay'in arkadaşı. Bütün o süre boyunca elinde silah vardı. Bir şey duymuş olmalı çünkü pencereden dışarı baktı. Kaçmak için savaşmam gerektiğini biliyordum ve beni duvara çarpıp kafama tekrar vurduğunda bunu yapmaya hazırlanıyordum. Ondan sonrasını hatırlamıyorum, ta ki teknede uyandığımda Megan yerde oturmuş bana sarılana kadar. Ambulans ve takviye ekip çağırdı.

Bana okuyamadığım bir bakış attı.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, Megan. Yapmalıyım... yapmalıyım..."

Gözyaşları yanaklarından aşağı akmaya başlar.

Şerif boğazını temizler. "Şimdilik bu kadarı yeterli. İkinizin de kayıtlı ifadesine ihtiyacım var ama bu bekleyebilir.

Olay yerinde silahlarımız alındı ve ateş etmemin gerekli olup olmadığını belirlemek için bir duruşma yapılacaktır. Tek pişmanlığım o orospu çocuğunu tamamen hadım etmemiş olmak. Şerif Gray, Clay Osborne ve kuzeni Larry ile temasa geçeceğini ve biz konuşmaya hazır olana kadar bizi yalnız bırakmalarını isteyeceğini söyledi. Bize bir hafta izin veriyor ama yarın işe döneceğimi biliyorum. Ronnie, belki dönmez. Yüzbaşı Martin konusunda hâlâ çok üzgün. Ona baktı. Düşündüm ki

onu bir fetih olarak gördü, ama bu çok acımasızca. Belki de o kadar benmerkezci bir domuz değildi.

En azından artık onun bir katil ve tecavüzcü olmadığını biliyordu.

Şerif eve götürülmemiz için başarısız bir şekilde tartışıyor. Ronnie ve beni eve götürmesi için ısrar ediyorum. Şımartılmaktan hoşlanmıyorum. Ben kazandım. Ben sürüyorum.

Ronnie'yi arabama kadar geçirdim. Birisi Taurus'u Ronnie'nin evinden almış ve benim için istasyona bırakmıştı. Kaburgalarımın başımın tepesine kadar her keskin adımı hissediyorum. Fena halde morarmışım ve nefes almak hâlâ acı veriyor ama hayattayım. Jimmy'nin kurşunlarından biri göğüs kafesimin tam üstünden zırhıma isabet etti. Doktor, zırhı giymemiş olsaydım hayatta kalamayacağımı söyledi. Ona diğer adamı görmesi gerektiğini söyledim ve güldüm.

Ronnie'nin araba anahtarları hâlâ cebimde. Ona veriyorum.

"Arabayı çaldım. Özür dilerim."

Ronnie aynı anda hem gülümser hem de ürperir ve eli kesik dudağına gider. Yapıştırılmış ve bantlanmıştı. Başka bir yara izi.

"Gözüm moraracak," diyor.

Tahmin et ne oldu? Zaten biliyorsun. "Daha iyi. Üzerine biraz çiğ et koy.

"Neden insanlar hep bunu söylüyor? Bence bu iyi bir bifteği ziyan etmektir."

Hâlâ espri anlayışı var. Bu iyi bir şey.

"Evet. Eve gitmeye hazır mısın? Arabanızı alması için birini çağıracağım.

Bana bak: Kibar davranıyorum. Olabilir.

"Hayır," dedi. "Arabamı alalım. Bileğim bir süre iyi olmayabilir ama tek elle araba kullanabilirim. Hayatta olduğum için minnettarım. Eğer sen olmasaydın... - Durdu ve hidrolikler tekrar açıldı. Röntgende ne çıkarsa çıksın, kafasına aldığı darbenin onu bayıltmaktan fazlasını yaptığını düşünmeye başlıyorum. Sağlam koluyla bana sarıldı, ben de izin verdim. Ben de garip bir şekilde ona sarılıyorum. Paylaşıyoruz.

travmatik bir deneyim. Normal insanlar böyle bir olaydan sonra bir araya gelirler.

Belki ben normalimdir. .

Ronnie kurulandıktan sonra Taurus'a binmesine yardım ettim, emniyet kemerimi taktım ve yola çıktık.

SR-19'a dönüp eve gidiyorum. Yorgunum, ağrım var ve içim bulanıyor çünkü Ronnie benim sayemde neredeyse ölüyordu ama her şeyin gerçekten bittiğine ikna olmuş değilim. Jimmy Polito üç kadının öldürülmesiyle övündü ama Karynn, Boyd ya da Qassim'i öldürmedi. Muhtemelen bir şey yoktur. Yüzbaşıyı öldürdü ama itiraf etmedi.

Belki de Ronnie söylediği her şeyi hatırlamıyordu.

Bu davadaki tüm aptalları düşünüyorum: Jim Truitt, Joe Bohleber, Bobbsey ikizleri. Ama hala borçlu olduğum Cass gibi iyi insanlar da var; saygı duymaya başladığım Lonigan; gerçek bir baş belası olan Marley Wang. Düşüncelerim Hayden ve anneme geri dönüyor.

İyi ve kötü.

Belki de onun bana ve Hayden'a ihaneti - ve benim Hayden'a ihanetimi - bunu bir kenara bırakmama izin vermiyordur? Annem yalan söyledi, sonra da yalanları hakkında yalan söyledi ve bu böyle devam etti. Son derece yetenekli bir yalancıydı. Politikacılara ve avukatlara bir iki şey öğretebilir ve aynı zamanda ceplerini doldurabilirdi.

Hayden onu hala seviyordu.

Benim bildiklerimi bilmiyor.

Yol oldukça açık ve otomatik pilotta sürüyorum, zihnim Ronnie'nin evinde gördüğüm her şeyi hatırlıyor; Jimmy kapıda duruyor, Ronnie'yi saçından tutmuş, bana ateş ediyor; iskeledeki her şey; teknedeki her şey. Ve sonra aklıma geldi. Neden daha önce görmediğimi bilmiyorum. Aptalın işini bitirmeye çok odaklanmışım. Her şeyi düşünmemiştim.

"Bir yerde durmamız gerek," diyorum.

"Gelgitler mi? Açıkçası, bir şey içebileceğimi sanmıyorum, Megan. Hastanede bana ağrı kesici verdiler.

çok aç."

"Cep telefonunuzu buldular mı?"

Ceplerini karıştırdı. "Evet." Telefonunu çıkardı ve bana gösterdi. Kimi arayacağını söyledim. Hakkını yemeyelim, soru sormadı. Aradı ve telefonu bana verdi. Sorular gelecek aramalardan sonra.

ELLİ ÜÇ

Kitsap Bölgesi Şerif Ofisi Kingston karakolunun önünde tam üç park yeri var. Seçme şansım var. Binanın arkasından Clay'in motosikletinin önü görünüyor. Larry Gray 90'ların sonundaki Chevy Caprice'iyile değil, yepyeni bir Ford 500 sedanla yanımıza yanaşıyor. Caprice bir canavar. Bir kara balinası. Virajları bir okyanus gemisi kadar iyi alır. Sivil kıyafetler yerine tam üniforma giymiş. Araçlarımızdan iniyoruz ve Larry yeni arabasının önünde kollarını açmış ve yüzünde aynı derecede geniş bir gülümsemeyle duruyor.

"İkiniz sayesinde şerif bana yeni bir araba verdi," diyor. "Benton davasını çözdüğüm için artık ünlü biri sayılırım."

Davayı çözdün mü?

"Senin adına sevindim,

Larry." Ama henüz bitirmedik.

"Ne için buradasın?"

Larry ülkesindeki en büyük davayı çözdüğünü düşünüyor ama neden burada olduğumuz hakkında hiçbir fikri yok. Tipik. O yeni bir araba aldı ve ben hala Taurus kullanıyorum. Aslında, Taurus'u tercih ederim çünkü onu mahvetme konusunda endişelenmeme gerek yok. O zaten bir felaket.

"Clay'e henüz gideceğimizi söylemedim," dedim. Larry'yi aradım çünkü oraya gelmesinin daha uzun süreceğini biliyordum.

"Bu sürpriz bir kutlama mı? Şu anda, tüm bu cinayetleri sona erdirdiğimiz için bunu hak ettiğimizi düşünüyorum. Siz küçük kızlar harika bir iş çıkardınız. Tabii ki biz eski topraklar da yardım ettik."

Biz küçük kızlar her şeyi yaptık.

Ronnie ve benim yaşadıklarımız yüzünden Larry'nin yeni bir araba alması beni biraz üzdü. Ama Larry bir gübre yığınının içine düşüp gül gibi kokarak geri çıkabilecek türden bir adam.

"Seninle bir saniye konuşabilir miyim Megan?" diyor Larry.

Ronnie bizden önce içeri giriyor ve Larry benimle güven içinde konuşuyor.

"Alibi'da Bonnie'yle konuştuğunu duydum." Bir şey söylemedim.

"Artık tüm bunları kimin yaptığını bildiğinize göre, onun adının görünmesi için bir neden yok."

"Aklıma bir neden gelmiyor, Larry." "Tony biliyor mu?"

"Ona söylemedim ve polis raporlarında da yok." Yine de.

Yine gülümsüyor ve kocaman bir pençe uzatıyor.

"İyisin. Benim kitabımda çok iyisin. Clallam'da bir şeye ihtiyacınız olursa, ki her şeyi kastediyorum, bana güvenebilirsiniz."

"Teşekkür ederim," diyorum.

İyilik görmeyi severim ama Larry'nin iyilik yapacağından emin değilim.

"Peki," diyor elini ağzına yaklaştırıp sözlerini gizleyerek, "ne için buradayız?"

"Hadi içeri girelim. İkinizin de duymak isteyeceği bazı haberlerim var."

"TAMAM. Sürpriz, evet."

Larry, bazen olduğu gibi bir centilmen olarak, ben içeri girerken kapıyı tutuyor. Clay ve Ronnie buluşmamız için ayarladığı sandalyelerde oturuyorlar. Ronnie'nin elinde her zamanki cep telefonu var. Larry benim için sandalyemi tutmaya çalışıyor ama ondan önce ben başarıyorum.

"Bunu yapabilirim ama teşekkür ederim. Artık o kadar ağrııyor. Çok acıyor ama annem bana asla zayıflık göstermemeyi öğretti.

"Oh. TAMAM. Bu kadar incindiğini fark etmemiştim. Orada olmalıydım. Siz küçük kızlara bir şey olmasına asla izin vermem.

"Biliyorum, Larry. Bunu söylemeni takdir ediyorum. Sadece sözde kalsa bile.

Acı çektiğimi belli etmemeye çalışarak sandalyemin kenarına oturuyorum.

Clay her zamankinden daha rahat görünüyor. Bir kolunu sandalyenin arkasına dayamış, Colt Model 1912'yi kolunun altında belirgin bir şekilde sergileyerek oturuyor. Larry'nin aksine, neden burada olduğumuzu sormuyor.

"Jimmy için üzgünüm," diyorum.

Clay hareket etmiyor. Yüz ifadesi aynı kalır. "Hak ettiğini buldu. Sen değil de o olduğu için memnunum. İkinizin de."

Ben de öyle. Ama arkadaşının beyninin bir arkadaşına dönüşmüş olmasından dolayı biraz daha yıkılmış olmasını beklerdim.

"Jimmy'yle tanıştın mı?" diye soruyorum

Larry'ye. Düşünüyor gibi görünüyor.

"Hayır. Bunu daha önce yaptığımı sanmıyorum" diyor. "Soyadı neydi?"

"Polito. New York'taki Küçük İtalya'dan."

Larry başını sallar. "Yozlaşmış polis memurları hakkında endişelenmiyorum. Belki biri ceza kesmedi ama yaptığı şey insani değildi. Bu konuda Clay'e katılıyorum. O salak hak ettiğini buldu.

"Caprice'ine ne oldu?" Clay soruyor.

"Emin değilim." Larry'nin gülümsemesi biraz soldu. "Hurdalığa gitmeye hazırdı. Belki de kırıcıya gitmiştir. Umarım öyledir."

İstedikini biliyorum.

"Kişisel bir araç arıyor olabilirim," dedim. "Sence bana satarlar mı?"

"Şimdi, neden böyle bir çöp parçasını isteyeyim ki? Kendi arabayı bedavaya kullanabilirsin, değil mi? Benzin ve tamir faturaları aptalca. Bir de özel bir arabayla park yeri bulmaya çalış. İnanın bana, o baş ağrısını istemezsiniz.

"Haklısın," diyorum. Gülümsemesi geri geldi.

"Peki ya sen Clay? O Harley'i polis işleri için kullanmıyorsun, değil mi?"

Clay bana baktı. "Buraya araçları tartışmak için geldiğimizi fark etmemiştim."

Gergin olduğunu görebiliyorum. Çenesi geriliyor ve boynundaki kaslar dalgalanıyor. Eli kucağına, 45'liğin hemen altına gidiyor.

"Biz bir takımız. Hatırladın mı?"

Sustu. Clay'den Larry'ye baktım. "Beni rahatsız eden bir şeyi çözmek için hepimizi bir araya getirmem gerekiyordu."

Körfezdeki bir geminin kornası ve bir şamandıranın sesi dışında ortalık tamamen sessiz.

"Ronnie, bu sabah bana ve Şerif Gray'e söylediklerini onlara da anlat."

Okulda sınıfın önünde rapor veren bir çocuk gibi gergin görünüyor. Her şeyin yolunda gideceğini belirtmek için ona başımı sallıyorum. Başlıyor ve bana ve Şerif Gray'e anlattığı raporu neredeyse kelimesi kelimesine aktarıyor. Bitirdiğinde odada hâlâ sessizlik vardı. Clay kıpırdamadı ama Larry gülümsemesini kaybetti. Gözlerinden birinin altında küçük bir tik oluştuğunu görebiliyorum.

"Margie Benton. Dina Knowles. Lean Truitt. Robbie Boyd. Karynn Eades. Qassim Hadir. Yüzbaşı Roy Martin," diyorum.

Aramızdaki boşluğu bir durgunluk dolduruyor.

Larry sessizliği bozar. "Ah. Hâlâ diğer herkesi soruşturmamız gerektiğini söylemeyeceksin, değil mi? Yani, lanet olsun. Bu Polito üçünü itiraf etti. Gerisini o yaptı. Dava kapanmıştır."

Clay'in gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama Roy bizden biri olsa da Larry'ye katılmak zorundayım."

"Kıçımı öp Clay," der Larry ama güler ve rahatlar. "Fransızcamı mazur gör. Yani, her şey bitti. Kimse mutsuz değil. Şerifim bana yeni bir araba bile verdi. Eminim Tony her şeyin bitmesini isterdi."

Eminim birileri bunu yapardı. Ama böyle bir şey olmayacak.

"Genelde insanlara bunu söylemem" - Clay'e bakıyorum - "ama neredeyse mükemmel bir hafızam var. Bir şey gördüğümde, yıllar sonra bile onu aynı şekilde görebilirim. Buna her şeyi gören gözüm diyebilirsiniz, tıpkı her sahnede bulduğumuz sembol gibi. Jimmy başarılı olsaydı eminim Ronnie'nin cesedinin yanında bulurduk. Bir odadaki her şeyi hatırlayabilirim. Tam olarak nerede olduğunu, yakınında ne olduğunu, renkleri, hepsini."

Kimse konuşmuyor. Larry'ye bakıyorum. "Sanırım buna bir lütuf diyebilirsin ama bazen de bir lanet gibi hissettiriyor. Örneğin, Integrity'nin demirlediği rıhtım boyunca yolda yürüdüğümü hatırlıyorum."

Larry sabırsız görünüyor. Clay etkilanmedi.

"Her aracı, her tekneyi, gövde numaralarını, tekne römorklarını, her şeyi hatırlıyorum. Jimmy beni devirdiğini sandığında kamaranın içindeki her şeyi hatırlıyorum.

Hiçbirinden hâlâ ses yok.

Doğruca Clay'e bakıyorum.

"Bir römorkun arkasına gizlenmiş bir motosiklet gördüğümü hatırlıyorum."

Clay gülümsedi. "E?"

"Harley değildi. Suzuki'ydi. Bu senin tarzın değil. Jimmy'nin de değil. Polis arabanız oradaydı. Arkasını göremedim ama plakasını aldım.

"Ben de," diyor Clay. "Masamda bir kopyası var. Liman işçilerinin bisikletlerinden biri. Islak ağırlığı kırk kilo. Bu bisikletin

Bunların hiçbirini yapmış olması mümkün değil. Ama sizi mutlu edecekse, onu getireceğim."

Dikkatimi Larry'ye yönelttim. "Sanırım benim de her şeyi gören bir gözüm olduğunu söyleyebilirsiniz, çünkü ben de soluk mavi bir Chevy Caprice gördüm. Üzerinde Clallam County hükümetinin etiketleri vardı."

Daha sözümü bitirmeden Larry'nin yüzü soldu. Sandalyesinden fırlamaya başladı ama hızlı hareket etmeyeli birkaç yıl olmuştu. Clay çoktan 45'liğini omuz kılıfından çıkarmış ve Larry'ye doğrultmuştu.

"Otur," diyor Clay.

Larry'nin eli kendi silahına gidiyordu ama durdu ve sandalyesinde geriye yaslandı.

"Bunu açıklayabilirim," diyor Larry. Kendine güveni arttıkça yüzüne biraz renk geliyor.

Hepimiz ona baktık. Bekliyorduk. Devam et ve dene, diyor bakışlarım. 45'liğim elimdeydi. Bu şekilde dönmek çok acıtıyordu ama Larry'nin ciğerlerini arkadan patlatmamı engelleyecek kadar değil.

"Hiçbir şeyi kanıtlayamazsın," diyor Larry. Sesi eğlenceli Teksas aksanını kaybetmiş. Umarım bana yine "Bayan" der.

Clay dedi ki: "Geri çekil, Ronnie." Çekildi. "Şimdi yavaşça ayağa kalk Larry. Ya silahına uzanırsın ya da dönüp ellerini arkana koyarsın. Seçim senin."

Larry Clay'in silahından benimkine baktı. Başını sallıyor, ellerini omuz hizasına getirerek yavaşça ayağa kalkıyor ve arkasını dönüyor. Tereddüt ediyor ve kollarını indiriyor. Tetiğe bastım. Bu mesafeden ıskalayamam. Larry derin bir nefes aldı ve kollarını indirdi, elleri arkasındaydı. Ronnie daha önce onu kelepçelemek istemişti ama bileği kırık olduğu için zor olacaktı.

Clay, Larry'nin bileklerinden birine kelepçe takar ve Ronnie'ye "Hepsi senin" der.

Ronnie diğer kelepçeyi takmak için sağlam elini kullanıyor. Çeliğin çıkardığı her tıkırtı ve cırcır sesini her zaman hatırlayacağından eminim. Bu onun ilk tutuklanması. Harika bir

Tüm bu olanlarda rolü var. Aslında, bu iki katilin hedefi o olmasaydı, Jimmy'yi asla yakalayamazdık.

Ya da Larry, bu konuda.

Clay Larry'yi hücreye götürdü ve bu konuda hiç hoş değildi ama mahkemede yemin ederim adamın düştüğünü hiç duymadım. İki kez.

Clay geri geldi ve hepimiz tekrar oturduk. Larry arkadan bağırarak avukat istediğini söylüyor. Clay kalktı ve kapıyı kapattı. "Kemerini ya da ayakkabı bağcıklarını almadım. Birazdan getiririm.

Gözlerimin arkası acısa bile gülümsemek zorundayım.

ELLİ DÖRT

Larry hiçbir şeyi kanıtlamadığım konusunda yanılıyordu.

İki dedektifle buluşmaya giderken, Ronnie hastane videosunda gördüğü bir şeyi hatırladı. Ben fark etmemiştim ve Yüzbaşı Martin'i aradığımız için muhtemelen bunun çok önemli olduğunu düşünmemişti. Acil servisin girişinde Larry'nin kapının dışında durup Jimmy'yle konuştuğunu görmüş. Bu yüzden Jimmy beni vurduğunda USB belleği Ronnie'nin evinden aldı. Videoyu tekrar oynatmamız gerekecek ama Larry ve Jimmy'yi başka randevularda birlikte bulacağımıza eminim. Tüm o videoyu izlemek için bir sürü viski ve pizza gerekecek ama Ronnie ve ben buna katlanacağız.

Ronnie'nin kaçırılması ve Jimmy'nin ölümü kendi bölgesinde gerçekleştiği için Clay, Larry'nin DNA'sını almak için mahkeme emri çıkartacağını söyledi. Larry'nin işbirliği yapmasına imkan yok. Ya da itiraf etmesine. Ya da kendini öldürmesi. Kendini bunun için çok seviyor.

FBI'ı arama fikrini ortaya atan Ronnie'ydi. Üç eyalete yayılan kaçırma olaylarını içeren altı cinayetimiz vardı. Federaller Larry ve Jimmy hakkında kapsamlı kayıtlar elde edebilecek ve Jimmy'nin izini Küçük İtalya'dan Port Townsend'e kadar ülke çapında sürerek diğer çözülmemiş cinayetleri araştırabilecek nüfuza, avukatlara ve erişime sahipti. Dahası, tüm bunlar yüksek profilliydi ve haber medyası ülkenin dört bir yanından geliyordu. Diğer ülkelerden. Şerif Gray, bu cinayetleri işleyenleri hadım ya da kısırlaştıracağını söyledi.

haber spikerine benim ya da Ronnie'nin adresini veren herhangi biri. Bunu söylerken arkası dönük olan Nan'a bakıyordu ama her kelimeyi duyduğunu biliyordum. FBI kameraların ve mikrofonların önünde kalmaktan çok mutluydu. Gazetecileri sadece bana bilmem gereken bir şey söylediklerinde severim.

Açıklığa kavuşturulması gereken bir konu daha vardı ve ben bunu yapmak istiyordum. Ronnie ilçe vergi kayıtlarına girdi. Jimmy ya da Larry'ye ait mülkler buldu. Larry'nin Port Townsend'de biyolojik annesine ait bir evi vardı. Görünüşe göre annesinin izini bulmuş ve on ya da on iki yıldır haber alamamış. Muhtemelen ölmüş.

Şerif Gray, Larry'nin bebekken evlat edinildiğini kabul etti, ancak Larry'nin gerçek ailesi hakkında hiçbir şey bilmediğini söyledi.

Arama emri çıkarttık ve iki katilin kaçırdıkları kurbanlarını tuttukları odayı bulduk. Memur Davis ve Copsey evi didik didik aradılar ve mücevherler, cüzdanlar, kıyafetler, kimlik belgeleri ve kadınların tutulduğu korkunç koşullara dair kanıtlar buldular. Alt raya bir zincir ve zincirin diğer ucuna da bir halhal takılmıştı. Yatağın üzerinde bir dizi kanlı kelepçe vardı. Banyonun zemininde deri bir köpek tasmaı vardı. Bütün ev bir koleksiyoncunun rüyasıydı.

Bölgede bırakılan DNA Marley'in rüyasıydı.

Artık evde bize ihtiyaç kalmamıştı, ben de Ronnie'yi arabasını almaya götürdüm. Herhangi bir ihbarda bulunmak için ertesi güne kadar beklemeye karar verdik. FBI'ın elinde Larry'yi hapse atmaya yetecek kadar kanıt vardı. Eğer dışarı çıkarsa, onu bekliyor olacağım.

Eve gittiğinden emin olmak için Ronnie'yi takip ettim ve sonra evime gittim. İkimiz de yenilmiştik. Fiziksel olarak. İçten içe, biz kazandık.

Evimin önüne park ediyorum ve bir dakika oturuyorum. Dışarı çıkmanın ne kadar acı vereceği dışında hiçbir şey düşünmüyorum. İşemem lazım. Kod 3: Dışarı çıkıyorum.

İçeride, anahtarlarımı ve çantamı masanın üzerine bırakıyorum ve acı verici bir şekilde yavaşça banyoya doğru yürüyorum. Saat daha sabahın yarısı ama bir şeyler istiyorum. Şarap, belki. Hastane bana ağrı kesici verdi ama onları cebime attım. Kafamı boşaltmam lazım. Takipçim hala dışarıda ve Megan Carpenter'ı takip ediyor gibi görünüyor. Sanırım en iyisi viski. Gidecek hiçbir yerim yok ve oraya varmak için bolca zamanım var.

Banyodan çıkmadan önce aynada yüzüme baktım. Kan lekeleri çillere benziyor, sadece daha kırmızı. Saçlarımı fırçalıyorum, kılların arasına Jimmy'nin parçalarının girmemesini umuyorum. Blazer ceketim kan lekeleriyle işaretlenmişti ve Olay Yeri İnceleme tarafından alınmıştı. Gömleğimi ve zırhımı da istediler. Pantolonuma çizgi çektim. Clay'in bana ödünç verdiği/verdiği Washington Eyalet Üniversitesi tişörtünü ve omuz kılıfımı giyiyordum. Zırhımı almışlardı ama Şerif Gray, Ronnie ve bana ateş etme soruşturması ve balistik testler bitene kadar saklamamız için ödünç bir 45'lik vermişti. Çok uzun sürmez. İkimiz de idari izindeyiz ama yarın yataktan kalkabilirsem ofise gitmeyi planlıyorum. Doldurmam gereken bir sürü form var.

Jimmy'yi öldürmek, Larry'yi tutuklamaktan daha az evrak işi gerektirecek. Orada bir yerde bir ders var.

Masamın çekmecesinden viskiyi ve Idaho moteli logolu bardağı alıyorum. Dolabımın üstündeki kurdele kutusu dikkatimi çekiyor. Ödünç aldığım silahı kılıfında tutuyorum. Kolumun altındaki ağırlık rahatlatıcı ve güven verici. Kasetleri alıp kayıt cihazıyla birlikte masanın üzerine koyuyorum. Kendimi koklayabiliyorum. Kan kokusu hala burun deliklerimde. Tırnaklarımın altında hala kan var. Duş almak istiyorum ama çok yorgunum. Ellerimi ve yüzümü sonra yıkarım. Yattıktan sonra duş alacağım.

Bardağı yarısına kadar dolduruyorum. Buz yok. Viski ucuzdur. İlk yudumdan sonra hepsinin tadı aynı. Dr. Albright'la yaptığım eski bir seans kasetindeki bir şey aklıma geliyor. Tabii ki kelimesi kelimesine hatırlıyorum.

Konuşurken onun kır saçlarını ve nazik yüzünü hayal edebiliyorum.

Ama artık buradasın. Güvendesiniz. Ben: Sanırım öyle. Ama emin değilim. Kimse gerçekten bilmiyor. Dr A: Sanırım öyle. Ama artık yakın bir tehlikede değilsin.

Düşündüğün şey bu. O zaman doğru olan şey şimdi de doğru. Bir sapığım var. Elimi hareket ettirdiğimin farkında değilim ama 45'liği ödünç aldım ve masanın üzerinde tutuyorum. Tekrar söylüyorum, neden silahımı test etmeleri gerektiğini bilmiyorum. Onlara o aptalı vurduğumu söyledim. Bir süre bununla uyuyacağımı biliyorum.

Masamın üstüne bakıyorum. Ucuz bardak. Ucuz viski. Bir kutuda kasetler. Kaset çalar. Kardeşimin çerçeveli iki fotoğrafı. Biri Ginger teyzemin Idaho'daki evinde çekilmiş. Diğeri Hayden liseden mezun olurken çekilmiş. Arkasında el yazısıyla yazılmış bir not var:

Rylee, bugün mezun oluyorum. Burada değilsin (her zamanki gibi). Beni evlat edinen ailem iyi insanlar ama ailemin yerini tutamazlar. Tüm bunları benden aldığın için teşekkürler.

Onun nefretini hak ediyorum. Ama hala e-posta gönderiyorum ve günde birkaç kez e-postalarımı kontrol ediyorum. Ona onlarca kez yazdım. Cevap vermedi.

Dr. Albright'ın kayıtlı seanslarını dinleyerek kendimi cezalandırdım. Sanırım onun da dediği gibi, beni açmaya yardımcı oldular. Bana

yeni bir hayat. Ben öyle düşünmüyorum. Yeni bir kaset koydum ve kapının çalındığını duyduğumda parmağım "oynat" düğmesinin üzerinde durdu.

Göğsümde keskin bir acı hissediyorum çünkü atlamıştım ve silah elimdeydi. Bir suikastçının önce vuracağını sanmıyorum ama Jimmy beni iki kez vurmadan önce Ronnie'nin evini vurdu. Kapıya gidip bir kenarda duruyorum, silahı iki elimle tutuyorum, namlusu kapının ortasına dönük. Bekliyorum. Bir kapı daha çalındı. Yüksek sesle değil. Kapının diğer tarafına, kolun olduğu yere gidiyorum. Kapının kilidini açıyorum, kolu çeviriyorum ve açıyorum.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve parmağımın tetiğe yaptığı baskıyı bilinçli olarak hafifletmek zorunda kalıyorum.

"Bir resepsiyon alacağımı düşünmüştüm," diyor Hayden, "ama böyle olacağını düşünmemiştim."

Bakmadan duramıyorum. Ağzım açık kaldı. Silahı indirmek için kollarımı kullanacağım.

"İçeri girebilir miyim?" Aynı aptal, çarpık gülümsemeyle gülümsüyor ve bu büyüü bozuyor.

Ben uzaklaşıyorum ve o içeri giriyor. Kapıyı kapatıyorum ve arkasından kilitliyorum. Bir kanep ve bir mutfak sandalyesinin olduğu seyrek oturma odasına giriyor. Hâlâ televizyonum yok. Programların çoğu hala kötü anıları tetikliyor. Televizyonu sadece Hayden saatlerce karşısında oturduğu için düşünüyorum.

Kardeşimin boyu 1.80'in üzerinde ve zayıf, kaburgalı göğsü ve çökmüş omuzları genişlemiş ve kaslarla dolmuş. Biraz fazla dar haki kargo pantolonu ve önünde Örümcek Adam yazan mavi kırmızı bir tişört giyiyor. Saçları kısa ve güneşten ağarmış, plaj kumu rengine. Ancak gözleri değişmiş. Renkleri aynı ama küçük bir çocuğun korkak, boktan gözleri değiller. Güven yayıyorlar. Tecrübe. Tehlike. Benim bile görmediğim şeyleri görmüşler. O benim, sadece kafası daha karışık.

"Nasılsın?" Ağzımdan çıktı ve içim burkuldu. Aptalca. Aptalca.

"Ben evimdeyim. Önemli olan tek şey bu. Değil mi, Rylee? Yoksa şimdi Megan mı? Gülümsüyor, ama bunun iyi niyetli bir gülümseme olup olmadığını anlayamıyorum. Daha çok suçlayıcı. Keskin.

"Evindesin." Gözlerimin yaşadığını hissediyorum ama ağlamak istemiyorum. Bu yanlış olur. Hayden'in önünde asla ağlamam. Güçlü olan bendim. Ne olursa olsun, konuşmak için kendime güvenmiyorum.

"Başka birini mi bekliyorsun?"

Silahıma bakıyor.

Omuz kılıfıma koydum ama ateş etmedim. "Hayır," diye yalan söyledim. Ona hep yalan söylüyorum. "Birkaç zor gün geçirdim. Sanırım henüz rahatlamadım.

"Her şeyi haberlerde duydum. Ücretli izinde misin?"

"Sanırım öyle." "Dava bitti mi?"

"Evet. Bu doğru." Sapiğım hariç. "Ne zamandır evdesin?"

Bana kayıtsız bir bakış attı. Hatırladığım Hayden değil. Ama ne bekliyordum ki? Afganistan'daydı. Hâlâ tek parça olması inanılmaz.

"Bitirdim. Dışarı. Onurlu bir şekilde taburcu oldum."

Çok büyümüş. Kendinden çok emin. Onu terk ettiğim için tüm bunları kaybettim. Fotoğrafın arkasındaki not gibi. Ben fotoğrafa bakıyorum, o da bakıyor.

"Görüyorum ki fotoğraflarımı çekmişsin." Katılıyorum.

"Ve viski. Viskiyi ne zaman içmeye başladın?"

"Bu bir polis olayı." Onu kaybetmenin acısını uyuşturmak için olduğunu söylemedim.

Kaburgalarımındaki acıyı unutuyorum. Kalbim daha çok acıyor. "Hayden, çok üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm.

Yüksek tavana bakıp örümcek ağlarını gördüğüne eminim. Ben pek ev hanımı sayılmam. Annem bana köle gibi davrandığı için olduğunu söylemek istemiyorum. Annem onu şımartırken her şeyi ben yapardım. Gençken bunu ona karşı kullandım ama sonra annesi olmaya başladım. Onu annemden daha çok sevdim.

Başını çevirdiğinde çenesinin altında, çenesinin arkasına kadar inen bir yara izi görüyorum. "Kendini yaralamışsın."

Parmağını yara izinin üzerine koyuyor. "Görmek istiyor muyum?"

"Evet," diyorum ama sesim o kadar zayıf ki gerçekten söylediğimden emin değilim. Gözyaşlarımın akmak üzere olduğunu hissedebiliyorum.

Yan döner ve tişörtünün yakasını aşağı çeker. Boynunun arkasında, omurgasına yakın bir yerde yarım dolar büyüklüğünde bir yara izi daha var. Öndekini küçük parmağımın ucuyla kapatabilirim.

"Seni seviyorum, Hayden."

Masanın üzerindeki fotoğraflara tekrar bakar. "Sanırım beni bu yüzden terk ettin. Çünkü beni çok seviyordun.

Sözleri öfkeli ve suçlayıcı, ama yüzü bir maske. Gözleri hiçbir şey göstermiyor.

"Seni yazdım. Onlarca kez. Hiç cevap vermedin. Bir kere bile."

"E-postalarınıza ihtiyacım yoktu," diyor. "İhtiyacım olan şey - İhtiyacım olan şey bir aile. Bunu beni evlat edinen ailemde buldum. Sen hiç yanımda olmadın. Bana söz vermiştin."

Bir damla gözyaşının yanağımdan süzüldüğünü hissedebiliyorum. Kendimi durduramıyorum. O haklı ve ben kendimden onun benden nefret edebileceğinden çok daha fazla nefret ediyorum. Tekrar özür dilemeye başlıyorum ama içimde tutuyorum. Onun acısı karşısında bunun bir anlamı yok. Burada olduğu için sevinçten kendimden geçmeliyim ama aslında burada değil. Anlamlı bir şekilde değil. Beni cezalandırmak için burada ve bunu hak ettiğimi biliyorum ama onu korumak için her şeyimi verdim. Onu korumaya çalışırken neredeyse ölüyordum. Ona gerçeği söylemeyi çok istedim ama şimdi bunun bir önemi olmadığını görebiliyorum. Onun acısı çok derin.

Benimkini de.

Şimdi gözyaşlarım serbestçe akıyor ve onun önünde bunun olmasına izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum. Ben onun tek ailesiydim. Ve onu terk ettim. Yeterince büyük değildi, gerçeği bilmiyordu ve ben de ona söyleyemedim.

Bakışları sert.

"Bak," dedim, "her gün seni düşündüm."

Konuşmuyor.

İflas edeceğim. "Lütfen kal ve tamir etmeme izin ver. Lütfen."

"Giderken beni hiç düşündün mü?" diye sorar. "Düşündüğümü biliyorsun."

"Bunu bilmiyorum, Rylee. Tek bildiğim, beni tamamen yabancı biri olan Ginger Teyze'ye bıraktığın."

"O bizim teyzemizdi."

Doğru kelime "idi".

"Bunu şimdi tartışmasak olmaz mı?"

"Başka ne hakkında konuşacağız, Rylee? Anne?"

Onun hakkında asla konuşmayacağım. Sessiz kalacağım ve sadece uzun zamandır kayıp olan kardeşime bakacağım.

"Rylee, seni özölüyor. Seni soruyor.

Kalbim düştü. Neredeyse yere çarpacak. Bir gümbürtü. Acaba Hayden titreşimi hissetti mi?

"Tanrım, bana onu gördüğünü mü söylölyorsun?"

Gözlerini benimkilere sabitliyor. Beni test ediyor. "Döndüğömden beri haftada bir kez."

Oda dönmeye başladı ve ben kendimi dengeledim. "O bize ihanet etti, Hayden." "O bizim annemiz," diyor bana sanki bir derse ihtiyacım varmış gibi

Biyolojinin. Sanki onun sempatik avukatıymış gibi, "Neler olduğunu onun ağzından dinleme zahmetine hiç katlanmadınız," diyor.

Ben öyle demem. En azından yüksek sesle. Hiçbir hikâyede onun tarafını duymaya ihtiyacım olmadı. Onun kim olduğunu ve ne yaptığını biliyordum. Ancak o anda aklım Alex Rader'a gitti. Seri katil babam.

Hayden'ın babası.

Sakladığım bir sır.

"Bunu şimdilik erteleyelim," diyorum sonunda. "Boş bir odam var. Kalır mısın?"

Hemen cevap vermiyor. Bir süre rüzgarda dönmeme izin veriyor.

"Evet. Gideceğim."

Nefesimi tutuyorum. Ailelerimizin yaptığı her şeye rağmen, Hayden'la aramı düzeltmekten başka bir şey istemiyorum. Birdenbire, sanki o artık sadece geçmişle bir bağlantı değil de, yapmam gereken şeye giden bir yolmuş gibi geliyor. Ve bu bana umut veriyor. Umut çok iyi bir şeydir.

* * *

Water's Edge'in büyüüne kapıldıysanız ve Megan Carpenter'a ne olacağını merak ediyorsanız, Gregg Olsen'ın e-posta listesine kaydolun. Bir sonraki kitap çıktığında ilk siz haberdar olacaksınız!

Buradan kaydolun!

GREGG'DEN DAHA FAZLASINI DINLEYİN

En son yayınlarımdan haberdar olmak istiyorsanız, aşağıdaki bağlantıyı kullanarak kaydolmanız yeterlidir. E-posta adresinizi asla paylaşmayacağız ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

Buradan kaydolun!

GREGG OLSEN'IN KİTAPLARI

Dedektif Megan Carpenter'ın Snow

Creek serisi

Su kenarı

Yanımda yatan

Yaptığı son şey

Yağmurun Sesi (Nicola Foster'dan Gerilim Kitap 1)

Sessizliğin Ağırlığı (Nicola Foster'dan Gerilim Kitap

2)

Sesli olarak mevcuttur

Dedektif Megan Carpenter serisi

Snow Creek (Birleşik Krallık ve ABD'de mevcuttur)

GREGG'DEN BİR MEKTUP

Megan Carpenter'ın Dedektif serisinin ikinci kitabı olan Water's Edge'i okumayı tercih ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Eğer beğendiyseniz ve son çıkan kitaplarımdan haberdar olmak istiyorsanız, aşağıdaki bağlantıyı kullanarak kaydolmanız yeterli. E-posta adresiniz asla paylaşılmayacak ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

Buradan kaydolun!

Tuhaf ve korkutucu zamanlarda yaşıyoruz. Umarım bu mesaj sizi güvende ve yeni normalden en iyi şekilde yararlanırken bulur. Emin olduğum bir şey varsa o da hiçbir şeyin iyi bir kitap kadar zaman geçirmedeği ve karşılaştığınız her ne ise aklınızı başınızdan almadığıdır. Bu romanı bitirdiğimde hepinizi düşündüm. Umarım Water's Edge kısa bir süreliğine de olsa dikkatinizi dağıtmanızı sağlar. Okumak, gerçekten ihtiyaç duyduğumuz bir zamanda bir bağlantı kaynağı olabilir.

Tabii ki, size yazdığımdan beri, umarım Water's Edge'i beğenmişsinizdir. Eğer beğendiyseniz, bir yorum yazarsanız çok minnettar olurum. Yorumlar, ilginizi çeken ve hatta belki de korkutan kitapları tanıtmanın bir yoludur. :) Ne düşündüğünüzü bilmek isterim ve yeni okuyucuların kitaplarımdan birini ilk kez keşfetmelerine yardımcı olmak büyük bir fark yaratır.

Okurlarımdan haber almak benim için bir zevk - Facebook sayfamdan, Twitter, Goodreads veya Instagram üzerinden iletişime geçebilirsiniz.

Kendinize iyi bakın ve

sağlıcakla kalın. Çok teşekkür

ederim,

Gregg Olsen

KAR NEHRİ

ŞİMDİ SİPARİŞ VER!

Ayak izleri dökülmüş yapraklar gibi dağılmıştı. Vadiye doğru baktı ve ciğerleri bir kez daha korkuyla doldu. Kararmış, hareketsiz bir beden çalılarının arasında uzanmış yatıyordu.

Ruth Turner, Jefferson County, Port Townsend'deki şerifin ofisine gidip kız kardeşi Ida Watson'ın bir aydır kayıp olduğunu söylediğinde, Dedektif Megan Carpenter'ın içgüdülerini ona sadece bir rapor hazırlamaktan daha fazlasını yapması gerektiğini söyler.

Ida'nın Snow Creek'in yukarısındaki tepelerde bulunan ıssız çiftlik evine koşan Megan, Ida'nın genç çocuklarını yalnız ve korkmuş bulur. Televizyon olmadığını fark etmekten kendini alamıyor. Hayır. video oyunları. Dış dünyadan hiçbir şey yok. Watson ailesiyle ilgili bir şeyler uyuşmuyor.

Ardından Watson'ların evinin yakınındaki terk edilmiş bir kamyonette bir kadın cesedi bulunur ve Megan olayların birbiriyle bağlantılı olduğuna ikna olur.

Katili yakalama şansı varsa, Megan önce Snow Creek'in izole topluluğunun sırlarını çözmelidir.

Ama Megan'ın da kendi karanlık sırları vardır.
Gardırobunun arkasında, on üç yıl önceki terapi seanslarının tüm kayıtlarını içeren bir kutu kaset saklı.

Yıllar. Yıllardır engellemeye çalıştığı geçmişiyle sonunda yüzleşebilecek midir? Ve kendi acı dolu geçmişini yeniden yaşamak, başka bir masum hayat daha kaybolmadan bu karmaşık davayı çözmesine yardımcı olacak mı?

New York Times, Wall Street Journal, USA Today ve Amazon Listelerinin bir numaralı çok satan yazarından kesinlikle nefes kesici ve tamamen
Dedektif Megan Carpenter'ı takdim ediyorum.

ŞİMDİ SİPARİŞ VER!

TEŞEKKÜRLER

Okurlara (yeni ve eski) Dedektif Megan Carpenter serisinin ikincisini sunmaktan heyecan duyuyorum. Dedektif Carpenter ne kadar sert ve becerikli olsa da Carpenter çok fazla yardım almadan bu sayfalara gelmiyor. Muhteşem Bookouture'a, özellikle de serinin potansiyelini gören ve o zamandan beri ona rehberlik eden editör Claire Bord'a minnettarım. Leodora Darlington, Alexandra Holmes, Chris Lucraft, Alex Crow, Jules Macadam, Kim Nash, Noelle Holten ve Caolinn Douglas gibi bu muhteşem ekibin her bir üyesine de minnettarım. Editörüm Janette Currie'ye, düzeltmen Tom Feltham'a ve son olarak kapak tasarımcısı Lisa Horton'a çok teşekkürler. Ve David Chesanow'a, benden her zaman en iyisini aldınız. Teşekkür ederim!

New York'taki David Black Edebiyat Ajansı'ndan menajerim Susan Raihofer'e ve kişisel asistanım Chris Renfro'ya işlerin hızlı ilerlemesi için yaptıklarınızdan dolayı teşekkür etmek istiyorum. Siz ikiniz olmasaydınız ben kaybolurdum!

Ve Tish Holmes'a, umarım hak ettiğiniz bir kadeh şarabın tadını çıkarıyorsunuzdur. Çok teşekkür ederim.

Bizler -yazar ve yayıncı- bu kitabı beğeneceğinizi umuyoruz. Hayatınızın herhangi bir döneminde bir okur olabileceğinize inanıyoruz, ancak gelecek nesle bir başlangıç yapma konusunda yardımınızı çok isteriz.

Çocukların %9'unun evde kendi kitaplarının olmadığını ve bu oranın dezavantajlı ailelerde %13'e çıktığını biliyor muydunuz*?

Sizden okuyucu kitlesi oluşturmaya yardımcı olmak için oynayabileceğiniz rolü düşünmenizi isteyerek bunu değiştirmeye çalışmak istiyoruz

geleceğin.

Hayatınızdaki bir çocukla bir kitabı paylaşarak, ödünç alarak, okuyarak, satın alarak veya hakkında konuşarak ve okuma sevgisini yayarak dahil olmanızı çok isteriz.

Gelecek nesillerin, nereden geldiklerine bakılmaksızın kitaplara erişmeye devam etmelerini sağlamak istiyoruz.

Harika kitapların listesi için [BURAYA](#) tıklayın
Goodreads okuyucuları tarafından oylanan bir çocukla paylaşmak.

Teşekkür ederim.

*National Literacy Trust tarafından bildirildiği üzere

Bookouture tarafından 2020 yılında yayınlandı

Storyfire Ltd'nin bir markasıdır.
Casa Carmelita
50 Aterro Victoria
Londra EC4Y 0DZ

www.bookouture.com

Telif Hakkı© Gregg Olsen, 2020

Gregg Olsen bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanma hakkını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü çoğaltılamaz,
Yayıncıların önceden yazılı izni olmadan herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya
elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla
iletilemez.

e-kitap ISBN: 978-1-83888-744-5

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kamuya açık olmayan isimler, karakterler, şirketler, kuruluşlar,
yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan
veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

